

Една силна и достойна жена

ЕСТИР

от Чарлз Р. Суиндъл

превод от английски: **Димитър Працинков**
1999

Информация за Чарлз Суиндъл

Роден е през 1934, американски евангелски християнски пастор, автор, преподавател и проповедник по радиото. Основател е на служението „Прозрение за живот,“ в Тексас. Служил е като пастор в продължение на 30 години на различни места в САЩ. От 1998 е старши пастор в църквата [Stonebriar Community Church](#), Фриско, Тексас. Проповедите му по радиото се предават от повече от 2000 радиостанции по света на 15 езика. Автор е на повече от 50 книги и на много ръководства за изучаване на Библията. През 1994-1998 е бил Президент на Семинарията в Далас, а сега е неин ректор. Считан е за един от 25-те най-влиятелни пастори в САЩ през последните 50 години.

Посвещение

На любимата ни дъщеря Мили по случай 22-ят ѝ рожден ден и с пожелание Бог да я направи подобна на Естир, за да може един ден с основание да каже като апостол Павел:

“Аз се подвизавах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление” (2Тим. 4:7-8).

Амин.

От мама и татко

Съдържание

Глава 1. Невидимата ръководна сила на Бога.....	3
Глава 2. Вижте, минава Мис Персия.....	10
Глава 3. Демонстрация на сила и достойнство.....	17
Глава 4. Поява на злото.....	23
Глава 5. Да мислим и да казваме това, което е правилно - независимо от всичко.....	29
Глава 6. Звездният час на Естир.....	36
Глава 7. Което търсите, тава и получавате.....	43
Глава 8. Изненадващата власт на Бога.....	48
Глава 9. И стените се срутиха.....	54
Глава 10. Ограничаване на отмъщението.....	60
Глава 11. Празнувайте края на мъките!.....	67
Глава 12. Накрая Бог побеждава.....	72
Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат.....	77

Глава 1

Невидимата ръководна сила на Бога

Божият присъствие не е толкова интригуващо, колкото Неговото отсъствие. **Неговият глас не е толкова впечатляващ, колкото е Неговото мълчание.** Кой от нас не е очаквал жадно да чуе една дума от Бога, кой не е търсил доказателство за Неговата сила или пък не е искал да получи още едно уверение за Неговото присъствие, само за да почувства, че Бог изглежда отсъстващ в момента? Отдалечен. Твърде зает. Може би даже незаинтересован. Но въпреки това, по-късно разбираме колко реално е било присъствието Му през цялото време. В далечната 1867 год. Уолтър Чалмърс Смит, шотландски проповедник и поет, е написал следните думи, които се превърнали в един от най-великолепните химни на църквата:

Безсмъртен, невидим, Бог е единствено мъдър,
Скрит в непроницаема светлина от очите ни,
Най-благословен, най-славен, вечен,
Превъзвишен, победител - Твоето велико име хвалим ние.
Не знаещ покой, не бързаш и спокоен като светлина,
Нищо не искаш, нито пък губещ, Ти царуващ в мощ,
Твоята праведност, подобно на планина, се извисява високо над
Твоите облаци, които са фонтани от доброта и любов.

Въпреки, че понякога Бог може да ни изглежда далечен и въпреки, че е невидим за нас, **Той винаги е непобедим.** Това е най-важният урок от книгата Естир. **Въпреки, че името му не се споменава в нея, Бог присъствува във всяка сцена и е във всяко събитие,** докато най-накрая довежда всичко до една чудна кулминация, доказвайки че е Бог на хората Си, юдеите.

Получаване на по-дълбоко разбиране за Бога

Преди да се гмурнем в историята на Естир, мисля че имаме нужда от по-дълбоко осъзнаване на разбирането за Бога, за да сме в състояние да получим колкото се може повече от една книга, в която Неговото име не се споменава. За да направим това, нека първо да разгледаме едно твърдение от Павел, отправено към римляните: *“О колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби, и неизследими пътищата му!”* (Рим. 11:33). Убеден съм, че докато е писал тези думи, перото на Павел е оставяло дълбоки следи по пергаментата, довеждайки до връхната точка онова, в което е вярвал. Разгледайте внимателно какво се казва в това твърдение.

1. **Бог има разум,** който Павел описва като “непостижими съдби”, т.е. отсъждания. Човешкият мозък е неспособен на открити дълбочините и дъното на Божия разум, тъй като те са “непостижими.” Един учен може да прекара години в изучаване да направеното от друг човек - неговия живот, неговите произведения и накрая получава задълбочено познание и разбиране на личността на този човек. Ние можем да достигнем дълбочините на разума на другия човек, но не можем да докоснем повърхността на непостижимите отсъждания на Бога. Бог е казал на Исаия *“Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли”* (Ис. 55:9). Теолозите могат да прекарат целия си живот в изучаване на чертите, характера и на облика на Бога в Библията. Но въпреки това, **онези от тях, които са искрени, честни и достатъчно смирени, в края на живота си признават, че едва са успели да разгледат повърхността на проблема.** Бидейки Бог, Неговите мисли са над вашата способност да ги разберем напълно и Неговият разум е над нашата способност да го обхванем. Павел повтаря думите, които са казани от един от събеседниците на Йов, а след това и от Исаия: *“Кой е познал ума на Господа или кой Му е бил съветник?”* (Рим. 11:34). **И какъв е отговорът? Никой! Кой е опознал Божия разум? Никой!** Кой някога е бил съветник на Бога? Никой! Неговият разум, Неговите отсъждания са неизследими.

2. **Бог има воля.** Не правете грешка в това отношение, Неговите пътища са неизследими. Никой човек не може да предскаже или да достигне дълбочините на Божията воля. Колкото и да се опитваме, не можем да разплетем нишките на Неговия план напълно. Поне докато сме на земята. Но въпреки това, чудо на чудесата, Бог може да бъде опознат дълбоко от сърцата на онези, които са създадени по Негов образ. Така, както веднъж е писал Тозър: *“Това, че Бог може да бъде познат от душата по време на нейните изживявания, ще си остане без съмнение извън обсега на любопитните очи на разума и представлява един парадокс... Ако пристъпим към Бога само от позицията на чистия разум, ние ще установим, че се съпротивляваме, че се държим на разстояние от Него, изпаднали в затруднение, когато се опитваме да*

разберем неразбираемите Му пътища. **Но ако отидем при Него с отворено сърце, с вяра, ние ще установим, че Той ни очаква с отворени обятия, готов да ни приеме и да ни изпълни със сила.**” Когато си мисля за Божията сила, обикновено си я представям като “неограничен контрол.” За мене тези две думи най-добре обясняват същността на Бога. Бог упражнява неограничен контрол, не само над събитията от времето на Павел, но и над събитията в наши дни. Тъкмо по средата на обстоятелствата, в които се намирате и с които се борите, чудейки се какво ви очаква и какво трябва да направите, може да бъдете сигурни, че Божията сила и неограничения Му контрол са постоянно в действие. Бог никога не се обърква. **Той никога не се почесва по главата, чудейки се какво би трябвало да направи с хора като нас или с народите по света.**

Същата тази сила намираме ясно и красиво обрисувана в стиховете на един от най-великите пророци от Стария Завет - Даниил. Той е знаел всичко за неизследимата Божия воля и за непостижимия Му разум. Докато бил млад, Даниил е живял при цар Навуходоносор, който си е мислил, че притежава неограничен контрол над целия свят. Светът е бил Вавилон, огромната империя, която не само се наложила над другите царства и силни народи, но даже завладяла Божиите хора, юдеите. Прославен поради огромната си мощ, от постиженията си, от завоеванията си, гордият Навуходоносор се похвалил арогантно с царството си. Докато вървял, той си мислил за себе си и казал: *“Не е ли велик тоя Вавилон, който съградих с мощната си сила за царското жилище и за славата на величието си?”* (Дан. 4:30). **И тогава на сцената се появява Бог!** След като му дал да разбере, че царството му се отнема, той направил така, че царят загубил разсъдък си. Напълно в съответствие с предсказанието на пророк Даниил, царят изпаднал в безсъзнание и безпамятност и започнал да живее като див звяр. Ден след ден, седмица след седмица, година след година росата падала върху него рано сутринта, дъжд го валял през деня, а през нощта бил обгръщан от студен вятър. Навуходоносор загубил разсъдък си, докато Бог не го смазал до положение да разбере, че той не е бог на собствения си живот - че той не е неограничен господар на този свят. Накрая, в един от най-славните моменти, гордият преди това цар ни каза: *“А в края на тия дни аз Навуходоносор повдигнах очите си към небесата; и разумът ми се възвърна като благослових Всевишния и похвалих и прославих Онзи, Който живее до века...”* (Дан. 4:34)

Кого е благословил, похвалил и прославил Навуходоносор? Вечно живия, невидим и премъдър Бог! Онзи, Който въпреки че е невидим, е непобедим и докато е непобедим, остава върховен господар. *“Пред Него всичките земни жители се считат като нищо; по волята Си Той действа между небесната войска и между небесните жители и никой не може да спре ръката Му, или да Му каже: Що правиш Ти?”* (Дан. 4:35) Какво чудесно обобщение на Божият непрекословен и всеобхватен контрол! Бог работи сред небесното войнство. Той работи в тъканите и в техните съставни части, в ежедневиия живот. Той работи в хора като вас и мене, във всяко поколение, всяка година. Ние живеем живота си под грижовната, любяща, милостива и независимо от това неограничена ръка на нашия Бог. Движението на времето и на историята се подчинява на волята Му. В годините на Втората Световна Война по стените започнали да се появяват карикатури, обявяващи: “Килрой беше тук!” Такива надписи можело да се срещнат по стените в Германия, в Токио и в Америка. Като че ли Килрой бил навсякъде. Но не правете грешка. **Бог не е като Килрой.** Той не пише името си по стените и скалите на живота, Той просто е тук - всеки ден, всеки час, при всеки тик-так на часовника! Ако използвам станалите класически думи на Франсис Шейфър, мога да кажа: *“Той е там и не мълчи!”* (Коментар: Превел съм тази книга и скоро ще ви я изпратя. Д.Пр) **Никога не се съмнявайте в Божието присъствие.**

Той е там с вас по време на личното ви пътешествие в живота... необозримият Му разум работи в хармония с непроследимата си воля, държейки нещата под неограниченият си контрол. Мисля си за Божието присъствие като за “Неговата невидима ръководна сила.” Ръководна сила. Ние използваме тази дума, но дали някога сме я анализирали? Тя произлиза от латинската дума *providentia*. **Pro означава “преди” или “преди да му е дошло времето”; videntia идва от думата videre означаваща “да видя”, от която е произлязла думата “video.”** Сега вече това започва да изглежда познато на всички, нали? Използувани заедно, ние получаваме значението “да видя предварително”, което и прави Всевишния Бог. **Той вижда събитията в живота ни преди да са се случили - нещо което ние разбира се никога не можем да направим.** Ние сме силни по историята. Увеличението на нашия бинокъл във времето е 1:1. Но ние изпитваме подчертан интерес към това, какво ни очаква в бъдещето. Спрете се и помислете. Ние нямаме представа какво ще стане само след една минута, не знаем какво ни очаква в бъдещето. Но нашият невидим Бог, в своята *providentia* е постоянно, непрекъснато и без съмнение наясно с това. И знаете ли какво се получава? Незнанието на бъдещето направо подлудява някои хора. Това ги кара да стигат до крайности. Бог ни е благословил и ние сме Му благодарни. Той ни изпитва и ние не се чувстваме удобно и комфортно. Ние плачем, тъгуваме, клатим главите си. Но посред всичко това, Бог никога не се променя. Той знае какво иска и преследва изпълнението на волята Си с неуморна решителност. Както се казва в един химн:

Ние се разлистваме и цъфтим, подобно на листата на дърво,

а след това увяхваме и окапваме, но Ти не се променяш!

Разбира се, че не се променя, защото Той е Бог! Той не е нито непостоянен, нито е личност, която лесно се поддава на влиянието на променливото си настроение. Той ще върви по пътя Си и няма да се обърка и да се чуди какво да прави. **И ако си мислите, че Той ще си играе като равен с равен с вас, ще бъдете изненадани, приятели.** Ако е необходимо, Той може даже да ви смаже, така както е направил с цар Навуходоносор. Защото Бог е единственият, който е независим и неограничен. Сега може би се чудите каква връзка има това, което прочетохме от Рим. 11 и Дан. 4 с Естир. В края на краищата, името на Бога не споменава нито веднъж в книгата Естир. **В същност, това е единствената от 66-те книги от които е съставена Библията, където не се говори за Бога.** В нея не се произнася нито една молитва към Бога. Никой не казва: “Бог е тук!” Никъде в книгата Бог не пише: “Аз съм Бог. Аз контролирам положението. Аз съм направил тези неща. Аз се погрижих за тази жена Естир.” Не. Не. Не. Нещата не стоят така. Не са по начина: “Килрой беше тук.” Той е абсолютно невидим. Но въпреки това Той работи! Харесвам начинът, по който Матю Хенри е написал: “Въпреки, че името на Бога не се среща в книгата Естир, Божият пръст ръководи много от събитията, за да се погрижи за освобождаване на хората си.” Той не е седял, очаквайки в книгата Естир да Му се направи словесен портрет, но Неговият разсъдък, Неговата воля, Неговата сила и Неговото присъствие работят в хармония на всяка страница.

Осъзнаването на невидимата работа на Бога

В Книгата Естир ние виждаме Божията сила и присъствие да работи в живота на 5 човека, за да се изпълни волята Му. Тези 5 човека са главните герои в тази история. Ние ще се занимаем подробно с тях, а сега е време да се запознаем с всеки един от тях.

Царят, наречен Асуир

Първият човек е един цар, с който се срещаме в първите 3 стиха на книгата: “*А в дните на Асуира, (оня Асуир, който царуваше от Индия дори до Етиопия над 127 области), в ония дни, когато Асуир бе седнал на престола на царуването си в столицата Суса, в третата година от царуването си, той направи угощение на всичките си първенци и на слугите си, (като пред него бяха най-силните персийски и мидийски мъже, големците и първенците на областите).*” (Ест. 1:1-3) По времето, когато започва историята на Естир, Асуир е навършил първите 3 години от 21-годишния период на царуването си (485 - 465 пр. Хр.). Той е бил много силен цар. От столицата си Суса той е управлявал огромната си империя, простираща се “от Индия до Етиопия, цели 127 провинции.” По това време не е имало по-могъщ човек на земята от персийския цар Асуир.

Царицата, наречена Астин

Втората личност в тази забележителна история е царицата Астин и ние я срещаме в следващите няколко стиха: “*А и царицата Астин направи на жените угощение в царската къща на цар Асуир.*” (Ест. 1:9) Въпреки, че не притежаваме подробна информация за царица Астин, ние знаем, че тя е била здравомислеща и независима жена, която не се е изплашила да се противопостави на желанията на съпруга си. Тъкмо нейното здравомислие поставя началото на конфликта в тази история и ние по-късно ще се запознаем с това по-подробно.

Злият служител, наречен Аман

Третата личност е Аман, един богат и влиятелен служител в царския двор. В същност, благодарение на симпатиите, които царят е изпитвал към този човек, той е бил много близо до най-високия пост в царството: “*След това, цар Асуир повиши Амана, сина на агагеца Амидата, въздигна го, и постави стола му над столовете на всичките първенци, които бяха около него.*” (Ест. 3:1). Ние скоро ще се запознаем много отблизо с Аман, измамният антисемитски злодей в тази история.

Набожният евреин, наречен Мардохей

Четвъртият човек е един Божий човек, наречен Мардохей, един евреин, живеещ в Персия: “*Имаше в столицата Суса един юдеин на име Мардохей, син на Якира, син на Семей, син на Киса, вениаминец, който беше откаран от Ерусалим с пленниците, които бяха откарани от Юдовия цар Ехония, които вавилонския цар Навуходоносор беше откарал.*” (Ест. 2:5-6) Много години преди започването на историята на Естир юдеите са водили гражданска война, в резултат на която юдейския народ бил разделен на Северно и Южно царства. В Библията северното царство било наречено Израил, а южното - Юда. Повечето от царете на двете царства не са вървели след Бога, поне не непрекъснато. Накрая Бог, поради упоритата им невярност, осъдил хората от северното царство и изпратил войските на Асирия срещу тях. В резултат на

това юдеите от северното царство Израил били взети в плен. След повече от 100 год., поради неподчинението им, Бог осъдил по подобен начин и юдеите от Южното царство. Младият цар на Юда, Йоахин, който освен това е познат с името Ехония, царувал през 597 пр. Хр. само три месеца, когато бил нападат от Навуходоносор, който го пленил и заедно със скъпоценностите от храма го завел във Вавилон (4Царе 24:8-17). Единадесет години по-късно, през 586 пр. Хр. Навуходоносор се върнал отново и с внезапно нападение унищожил Ерусалим, отвеждайки в плен повечето от юдеите. От своя страна Вавилон после бил покорен от Медо-персийците през 539 пр. Хр. Около 485 пр. Хр., около 100 години след завладяването на Ерусалим, Асуир станал цар на огромната Персийска империя. Книгата Естир обхваща един период от историята на живота на юдеите, живеещи в Персия. Тази забележителна история е доказателство, че Бог не ги е забравил. Мардохей е бил потомък на един от евреите, които са били отведени в плен. Той е бил набожен човек и най-забележителното от неговата роля са отношенията му с петата личност от тази история. *“И той отхранваше Адаса, (която е Естир), чичовата си дъщеря, защото тя нямаше ни баща, ни майка. Момичето беше прилично и красиво; и когато баща му и майка му умряха, Мардохей го взе за своя дъщеря.”* (Ест. 2:7)

Една жена с вътрешна и външна красота, наречена Естир

Името на тази млада жена е персийско и означава “звезда.” То изглежда подходящо, тъй като тя наистина е звездата на представлението, героинята на историята. Вечно живата, невидима и премъдра ръка на Бога работи зад сцената, скрито от очите на хората. Само такава милостиво и всезнаещо Същество би поставило ръката Си върху някакво забравено сираче, малко момиче, което е загубило и майка си и баща си. Само такава Ръководна сила би работила в живота на един презрян юдеин, живеещ в робство в огромната персийска страна, където Асуир царувал със сурова жестокост, а егоистичният Аман е вършел измамните си дела. **Тук има едно красиво послание към всеки, който някога е бил нещастен, към всеки който е бил смазан от живота, към всеки който някога е чувствал, че миналото е толкова избледняло, толкова разрушено, че няма начин по който Бог да реши да го извади от мизерното му положение.** Предстои ни да научим някои незабравими уроци от Естир. Пред нас е едно малко момиче, което трябва да е плакало в сърцето си поради смъртта на родителите си, че е онеправдана и останала сираче, но въпреки това след години тя ще се превърне в ключ за спасението на сънародниците ѝ, юдеите. Бог и само Бог може да прави такива неща - всъщност Той прави такива неща, работейки тихо и незабележимо зад събитията в живота ни.

Интригата на историята

Докато правим кратък обзор на интригата на тази велика история, нека ви дам само няколко примера. Първо, нека погледнем към нещо, което изглежда незначително, но което се превръща в спасителна връзка в Божият непредсказуем план. *“В тия дни, когато Мардохей седеше в царската порта, двама от царските скопци, Вихтан и Терес, от ония, които пазеха входа, се разгневиха, и поискаха да турят ръка върху цар Асуира.”* (Ест. 2:21) Вихтан и Терес. Даже имената им звучат като имената на главорези, нали? И те наистина са главорези. Това са хората, които носят черни качулки. *“Те поискаха да турят ръка на цар Асуир”* е просто друг начин да се каже, че са кроели план как да го убият. *“А това стана известно на Мардохея, и той го обади на царица Естир; а Естир обади на царя в името на Мардохея. И като се изследва работата и се намери, че беше така, и двамата бидоха обесени на дърво; и събитието се записа в книгата на летописите пред царя.”* (Ест. 2: 22-23) Какво е забележителното в това? Каква е връзката на този случай с останалата част от историята? Кой се интересува от Вихтан и Терес? Никой! Само писарят, който е записал събитието в хрониката на историята. Поради това, нека за сега да не забравяме това събитие, за което ще научим повече след време.

Защо? Защото това на пръв поглед незначително събитие ще се превърне в решаваща съставна част от Божия план. Отново защо? Защото както вече научихме, Бог е непостижим и неизследим, но въпреки това е непобедим, както в ония дни, така и сега. А сега да погледнем към Аман. Този човек мрази Мардохей не просто защото той е юдеин, а защото Мардохей отказал да му се поклони. Поради това Аман направил на царя следното предложение: *“Ако послушаш съвета ми, аз ще излея пари в съкровището ти. Всичко от което се нуждая е да ми дадеш право да изчистя земята ни от всички тези юдеи.”* И така, цар Асуир повярвал на Аман и не отхвърлил жестокият геноцид, който бил замислил, разрешавайки му с едно махване на ръката си: *“Действуй, прави това, което е необходимо.”* Когато Мардохей узнал какво е намислил да направи Аман, той взел съдбоносно, но опасно решение. Той решил да каже на осиновената си дъщеря, Естир; тя трябва да научи за плана на Аман. Защото нали разбирате, по това време Естир вече е станала царица, но никой не знае, че тя е юдейка. Когато тя била избрана да стане царица, Мардохей я посъветвал да не казва на никой каква е по народност. Тя го послушала и не споделила с никой, че е юдейка (Ест. 2:10).

“Тогава Мардохей заръча да отговорят на Естир: Не мисли в себе си, че от всички юдеи само ти ще се избавиш в царския дом. Защото ако съвсем премълчиш в това време, ще дойде от другаде помощ и избавление на юдеите, но ти и бащиният ти дом ще погинете; **а кой знае дали не си дошла ти на царството за такова време каквото е това?**” (Ест. 4:13-14).

Мардохей въобще не се е съмнявал, че юдеите ще оцелеят и ще избегнат това унищожение. Той е бил убеден, че Бог няма да позволи хората Му да бъдат заличени от лицето на земята. Той и Естир можели да бъдат убити, но накрая някой щял да донесе спасение на юдеите. Но какво ще стане, ако Божият план е вече в действие? Какво ще стане, ако средството за това освобождение е вече поставено на мястото си от ръката на Бога? Какво ще стане, ако в изпълнението на този план е включена и самата Естир? “Естир, слушай!” казал Мардохей. “Посредством Божията ръка аз научих, че Аман се готви да убие юдеите. Божията ръка беше и върху тебе, когато беше избрана за царица. Може би ти беше поставена на това място тъкмо заради този изключителен момент от нашата история. Спри този заговор срещу хората ни!”

Чувал съм някои хора да твърдят, че не могат да повярват в неограничената власт на Бога, защото това означава, че ние трябва да бъдем пасивни. Често казано, не мисля че това е така! Такова мнение не е балансирано и не отговаря на Библията. Ако не нещо друго, поне неограничената власт на Бога ме прави активен. Тя ме мотивира, когато се моля: “**Боже, включи ме в процеса, ако това е волята Ти. Включвай ме активно в Своя план за действие. Аз съм на твое разположение. Говори чрез мене. Използуй ме.**” Без съмнение ние не виждаме Бог да стои пасивен в историята на Естир. В отговор на молбата на Мардохей, Естир му изпраща следното съобщение: “**Иди, събери всичките юдеи, които се намират в Суза, и посетете за мене, не яжте и не пийте три дни, нощем и денем; и аз и момичетата ми ще постим подобно; тогава ще вляза при царя, което не е според закона и ако погина, нека погина.**” (Ест. 4:16)

Колко смела е тази млада жена! Какво обучение и възпитание трябва да е получила, за да се държи така! Между другото, възпитали ли сте и вие дъщеря си да бъде такава? Оказвате ли върху нея влияние и учите ли я по такъв начин, че някой ден, когато ще бъде принудена да взема подобно решение, ако е необходимо тя да каже: “Ако трябва да загина, нека загина?” Харесва ми лириката, вплетена в един друг велик църковен химн:

Направи така, че синовете и дъщерите ти да носят съобщението ти със слава;
 Дай им от твоето богатство, за да тичат по-бързо по пътя си;
 Излей душата Си върху тях в победоносни молитви;
 А за всичко това Исус ще плати заради нас.

Заставате ли редом с малките си деца, когато се молите по следния начин: “Боже, нека децата ми да израснат смели като Естир; направи сърцето им да бъде като сърцето на Мардохей. Разгласявай съобщенията си чрез техните уста. Изпълни великият си план в живота на скъпите ми деца?”

Интригата набира сили и вълнението се увеличава. Естир планира да даде угощение за царя и за Аман. Заслепен от собственото си самохвалство, Аман си мисли, че царицата иска да му окаже почит. Но когато царят попитал Естир с какво би желала да бъде направено за нея, тя каза: “Искам и двамата да дойдете утре на друго угощение. Тогава ще ти кажа какво искам.” Аман бил развълнуван! Царицата щяла да го удостои да присъства два пъти на угощение в присъствието на цар Асуир. Той си мислел: “Тя наистина ме смята за важна личност.” На път към дома си, той видял Мардохей, този юдей, който не му отдавал почитта и уважението, която си мислел, че заслужава. Обаче, когато се прибрал у дома, Аман отново бил обхванат от самохвалството си и разправил подробно на жена си и на приятелите си как преминало угощението с царя и царицата и за поканата за повторна чест, която му била отправена за следващия ден. Но въпреки всичко имало нещо, което отравяло удоволствието му: “**Обаче всичко това не ме задоволява, докле гледам юдеина Мардохей да седи при царската порта.**” (Ест. 5:13) Какво означава това? Все едно че казва: “Този човек направо ме подлудява.” “**Тогава жена му Зереса и всичките му приятели му казаха: Нека се приготви една бесилка петдесет лакътя висока, и утре кажи на царя да бъде обесен Мардохей на нея; тогава иди радостен с царя на угощението. И като се хареса това на Амана, заповяда да се приготви бесилката.**” (Ест. 5:14).

Но вижте какво става след това! Това е велико! Не, това е повече от велико. Това е непроследимо, непостижимо, безсмъртно! Вижте, царят не може да спи: “**През оная нощ сънят побягна от царя; и той заповяда да донесат записаната книга на летописите; и прочитаха се пред царя.**” (Ест. 6:1) Докато Аман и хората му са изграждали огромната бесилка, цар Асуир се борел с безсънието. Поради това той заповядал на един от служителите си: “Донесете ми хрониките и историческите записки и ги четете пред мене.” Колко иронично. В същата нощ, в която Аман изгражда бесилка, за да обеси Мардохей, царят слуша историческите записки на онова, което се е случило в царството му през последните няколко години, като може би е предполагал, че монотонния глас на четеца ще го приспи. “**И намери се как Мардохей беше**

обадил за Вихтана и Тереса, двама от царските скопци, от ония, които пазеха входа, че бяха поискали да турят ръка на цар Асуира.” (Ест. 6:2) Когато царят чул за това, той внезапно се разсънил. Той бил забравил, че Мардохей е разкрил заговор срещу него. (Вит ти! Ето къде се появява първото значение на тази обичайна случка!) Царят забравил, че Мардохей буквално е спасил живота му. “И царят рече: Каква почест и отличие е дадено на Мардохея за това? И слугите на царя, които му прислужваха казаха: Не се е направило нищо за него.” (Ест. 6:3)

Не е ли странно създаването се положение. Отвън Аман строи бесилка, за да обеси Мардохей, а в същото време в двореца, посред нощ, царят се опитва да намери начин да окаже почест на Мардохей. Каква ирония! Поезия на справедливостта от най-високо качество. “Какво е било направено, за да се окаже почест на този човек, Мардохей, заради това, което е направил за мене?”, попитал Асуир. “Нищо”, отговорили му слугите. “Добре, аз трябва да оправя тази грешка,” казал царя. “Кой е в двореца?” Към този момент, може би рано сутринта, все още не е имало много хора в двореца, поне не в съдебната зала. Но служителите проверили навсякъде и досещате ли се кой се оказал в двореца? Аман. През цялата нощ той строил бесилката и бил загрижен да се срещне рано сутринта с царя, за да получи от него разрешение за изпълнението на плана си за обесването на Мардохей. И после се съмнявайте в начина, по който Бог планира нещата. Харесвам следния откъс! “Тогава царят рече: Кой е на двора? А Аман беше дошъл във външния двор на царската къща, за да каже на царя да обеси Мардохея на бесилката, която беше приготвил за него. И слугите на царя му казаха: Ето Аман стои на двора. И царят рече: Да влезе. И като влезе Аман царят му каза: Що да се направи на човека, на когото царят благоволява да направи почест? А Аман помисли в сърцето си: Кому другиму би благоволил царят да направи почест освен на мене?” (Ест. 6:4-6)

Аман бил дотолкова обсебен от собствената си личност, че не можел да вижда нищо друго около себе си. Той дотолкова бил изпълнен с гордост, че почти щял да се пръсне. Без съмнение царят говорел за него. Той е единственият, на който царят би искал да окаже почест. Аман вътрешно потривал ръце: “Хей, човече, това е върхът!” и започнал да изброява чудните неща, които царят трябвало да направи за този човек: “Затова Аман каза на царя: За човека, на когото царят благоволява да направи почест, нека донесат царската одежда, и царската корона, която се туря на главата му, и нека доведат коня, на който царят язди, и тая одежда и коня да се дадат в ръката на един от по-видните царски първенци, за да облекат човека, когото царят благоволява да почете; и когато го развеждат възседнал на коня през градския площад, нека прогласяват пред него: Така ще се направи на човека, когото царят благоволява да почете.” (Ест. 6:7-9)

Царят казва: “Добра идея!” (Вие се усмихвате, нали. Аз също се усмихвам.) “Тогава царят рече на Амана: Скоро вземи одеждата и коня както си рекъл, и направи така на юдеина Мардохей, който седи при царската порта; да не се изостави нищо от всичко, което си рекъл.” (Ест.6:10) Разбирате ли, че когато Бог започне да работи, никой не може да му попречи! **Най-високопоставеният човек в царството след царя се оказва с вързани ръце и със запушена уста. Бог и само Бог може да прави подобни неща. Аман не може да повярва на това, което става.** Той няма избор и прави това, което му е заповядал царя, но когато се връща в къщи е напълно отчаян: “А Аман разказа на жена си Зереса и на всичките си приятели всичко, що му се бе случило. Тогава мъдреците му и жена му Зереса му рекоха: Ако Мардохей, пред когото си почнал да изпадаш, е от юдейски род, ти не ще надвиееш, но без друго ще паднеш пред него.” (Ест. 6:13)

Не харесвате ли съвета, който Аман е получил от жена си? С други думи тя му казва: “Скъпи, не храни никаква надежда. Животът ти свършва.” И тъкмо това се е случило. “И така, обесиха Амана на бесилката, която беше приготвил за Мардохея. Тогава царската ярост утихна.” (Ест. 7:10)

Аман е попаднал в капана, който сам е залагал за Мардохей. Защо? Само и единствено поради намесата на Бога. Внезапно старият църковен химн придобива едно ново звучене:

Безсмъртен, невидим, Бог е единствено мъдър,
скрит в непроницаема светлина от очите ни,
най-благословен, най-славен, вечен,
превъзвишен, победител - Твоето велико име хвалим ние.

Истина, която трябва да осъзнаем

Когато говоря за книгата, в която не се споменава Божието име, аз виждам, че Той е още по-ярко и изразително описан в нея. Той е тук, описан с невидимо мастило. Така както е в живота. Никога не съм виждал надпис в небето, където да се казва: “Аз съм тук. Можете да разчитате на Мене.” Никога не съм чувал глас посред нощ който да ми казва: “Синко, аз съм тук.” Но поради вярата си, аз Го виждам и редовно Го чувам да ми говори безгласно, четейки написаното от Него в ежедневните събития от живота ми - независимо дали това ще бъде силен удар, който ме кара да падна на колене

или радостен триумф който кара сърцето ви възторжено да тупти.

Когато се замисля над миналото си, аз разбирам, че в него са работили необхватния разум, непроследимата воля, неограничения контрол и присъствието на Бога, защото Той, въпреки че е невидим, си остава непобедим.

Отговаряйки на тихите призиви на Бога

Целта ми не е просто да ви разкажа нещо от древната Персийска история или да добавя името на Асуир към списъка на всички онези познати от историята царе, с които сте се запознали в училището. Въобще не се интересувам от тези неща. Аз съм загрижен да видите как истините, описани в историята на Естир се проявяват в ежедневната реалност на собствения ви живот.

Един от начините да направя това е да осъзнаете, че бесилките, които мислите, че са подготвени за вас, съвсем не са това, което изглеждат. Какви могат да бъдат тези заплашителни бесилки? Някаква ужасна болка? Някаква заплаха от болест или необходимост от операция? Някакъв емоционален стрес, който довежда до нещо, което като че ли представлява вашата емоционална смърт? Някакви разрушени взаимоотношения, които не можете да възстановите? Някаква внезапна загуба, която ви оставя потопен в мъка? Някаква неизвестност, отнасяща се до вашата кариера? Финансова катастрофа? Или най-лошото от всичко, духовен вакуум който заплашва душата ви?

Аз имам голяма новина за вас. Бъдете безмълвни и спокойни, преднамерено направете пауза **и ще откриете, че Бог е Бог**. Престанете да ровите и да търсите свои собствени пътища, за да бъдете в безопасност. Престанете да се опитвате вие да ръководите живота си. Престанете да манипулирате хората и ситуацияите. Престанете да се извинявате за собствената си безотговорност. Престанете да пренебрегвате реалността. Престанете сами да чертаете житейския си път. **Престанете с всичко това!** Как да направите това?

1. **Бъдете тихи.** Вечно живеят, невидим, премъдър Бог, работи скрито от очите ви. Бъдете много тихи и търпеливи и слушайте какво ще ви каже Бог.

2. **Бъдете убедени.** Кажете на Бога: “Убеден съм, че Ти работиш посред бесилките в живота ми. Аз ги виждам сутрин при зазоряване, но знам, че Ти работиш! Не мога да променя събитията, но знам, че Ти си там, посред тях. Спаси ме. Аз идвам при Тебе посредством Христос. Идвам сам при Тебе. Аз съм тих и безмълвен и най-накрая - аз съм убеден.”

Джеймс Хастингс обхваща най-същественото от книгата Естир чрез следните думи: “Тази Книга на Естир не говори много за Бога, но неговото присъствие се усеща навсякъде и е истинският извор на видимите събития.”

Векове след Естир и години преди раждането на Джеймс Хастингс е живял един човек, наречен Уилям Купър. На младини, когато бил 22-годишен, под влияние на дълбока депресия и отчаяние, Купър решил най-накрая да вземе нещата в ръцете си и да се самоубие. Наел карета, за да го откара до река Темза. Кочияшът, един напълно непознат за него човек, виждайки какво се подготвя да направи отчаяният младеж, го сграбчил и не му позволил да скочи в бързото течение на придошлата река. След като се върнал у дома и останал сам, Купър изпил отрова. Някой го открил навреме и успял да му даде да изпие необходимата противоотрова. Същата нощ той взел нож и паднал върху острието му, но можете ли да си представите - ножът се счупил. Най-накрая на следващата сутрин той се обесил, но съседът му, загрижен за него, го открил и прерязал въжето, преди Купър да умре. Поради непроследимата, необятна и неотменима сила на Бога, въпреки че била невидима, Уилям Купър не бил в състояние да вземе нещата в ръцете си, той даже не можал да се самоубие! Страдайки от остра депресия и умствени страдания, той постепенно се обърнал към Христос като към единствен изход и успокоение. По-късно Купър станал приятел с великият Джон Нютън. *(Коментар: Който е написал химна „О, чудна Божия благодат за грешник като мен. Д.Пр.)* Двамата написали една книга, наречена “Химните на Олни”, в която Нютън е поместил най-хубавия си химн, озаглавен “Чудната милост.” Тринадесет години след опита му за самоубийство, самият Купър започнал да пише химни. Той е автор на 67 химна, включително следващия, който е доста популярен:

Бог върви по един тайнствен път,
За да извърши чудесата си;
Той потапя краката си в морето
И се носи в бурята.
Дълбоко в неизбродимите пещери
На непогрешимото си умение,
Той съхранява най-блестящите си проекти,
И изпълнява неограничената Си воля.
Не съдете Бога чрез слабите си възможности,

А вярвайте в Неговата милост,
Зад намръщената си загриженост
Той крие едно усмихнато лице.

Ние ще наблюдаваме това “усмихнато лице” през всички превратности в живота на Естир.

Глава 2

Вижте, минава Мис Персия!

Повечето от дните ни започват съгласно очакванията. В повечето случаи, ден след ден бихме могли да запишем в дневника си едно и също изречение: “Няма забележителни събития.” Дните не започват с надписи по небето. Сутрин не биваме катапултирани от леглата си от някакво велико и ясно различимо движение на Бога, чрез което да усетим присъствието Му или да чуем гласът Му. Не ни събужда ангелски хор, пеещ “Алелуя” с неземна хармония. Обикновено денят ни започва монотонно. Но дните, които започват по този начин също могат да ни отведат в една серия от невероятни и неописуеми събития. Всъщност обикновените дни могат да се превърнат в необикновени. Те могат да станат толкова различни, толкова повратни, че да променят целия ви живот.

Скучно начало - невероятен край

Нека да мислим в хармония с Библията и да си припомним няколко вълнуващи сцени от нея. Спомняте ли си онази сутрин, когато е започнал да вали дъжд, който е предизвикал Потопа, залял е земята и е унищожил всичко живо, както и за спасението на Ной, семейството му и животните в ковчега? А спомняте ли си за онази сутрин в Синайската пустиня, когато един храст започнал да гори, без да го изгаря, което убедило 80-годишният и непокорен Моисей, че той трябва да изведе юдеите от Египет?

А спомняте ли си сутринта в хълмистата Юдея, когато един юноша, както обикновено пасял овцете на баща си и чул, че баща му го вика да отиде при него. А същият ден преди залез слънце този юноша, наречен Давид научил, че той щял да бъде следващия цар на Израил!

А за денят, когато се е родил Исус? Никой жител на Юдея не се е събудил през тази сутрин с очакването, че този ден ще ни донесе такова променящо смисъла на живота събитие в селцето Витлеем. Но въпреки това, през този ден Мария е родила малкото Агне и светът никога нямало да бъде същият.

А спомняте ли си сутринта, когато е възкръснал Христос? Никой не е очаквал подобно нещо, даже учениците Му. Тялото му е било погребано в един гроб. Гробът бил запечатан и охраняван от римски воители. Но въпреки това, тази обикновена пролетна сутрин поставила началото на серия от невероятни събития, които оказват влияние върху живота на всеки човек.

Най-после, какво да кажем за денят, който още не е дошъл, денят на завръщането на Исус на земята? В този славен ден децата ще тръгнат на училище, натоварени с домашните си упражнения и със закуските си. Усиленият сутрешен трафик ще задръсти улиците. Търговците ще отворят магазините си. Пазарът ще бъде изпълнен с вълнение и оживление. Домакините ще пазаруват. Самолетите ще излитат и кацат. Съдиите ще заемат местата си в съда, изслушвайки делата едно след друго. Телевизионните репортери трескаво ще събират новините на деня.

Тогава, внезапно, при едно мигване на окото, Исус ще разцепи небето и великият Божий план за бъдещето внезапно ще заеме централното място на сцената. Това може да стане утре. То може да се случи даже днес!

Но когато и да се случи, сутринта ще започне по обичаен начин, без да има признаци, че този ден предстои велико събитие. Писателят Ф.Б. Майер го е казал толкова добре: “Подгответе се да бъдете подходящ да служите на Бога. Въдете верен. Той ще ви използва...В някой необичаен ъгъл, в някоя овчарска колиба или в домът на някои търговец, Бог е подготвил и избрал Своя инструмент. За сега стрелата е все още скрита в колчана Му, под сянката на ръката му, но в необходимия момент волята му ще се изяви с огромна сила и стрелата ще бъде изстреляна във въздуха.”

Тъкмо по този начин се развиват събитията в Естир. Тя е била сираче и неизвестна млада жена, чийто живот по никакъв начин не е бил свързан с най-могъщия мъж на персийската империя. Но въпреки това Бог, в Своята всевиждаща предвидливост обвързва живота на тези непознати помежду си личности. Бог започва всичко това с усмивка в един от обичайните дни на царя. Повратният ден в живота на Естир започва подобно на всеки друг ден.

Просто едно начало, което е лишено от събития

“А в дните на Асуира, оня Асуир, който царуваше от Индия до Етиопия над 127 провинции...” (Ест. 1:1) Нищо особено, просто още един цар, изживяващ още един ден от една година. Но скоро след това, даже в приказките, които започват с познатото “Имало едно време,” ние забелязваме някои уникални подробности, които ни карат да концентрираме вниманието си и да слушаме разказа. Например, стих 3 ни казва, **че цар Асуир е бил в третата година от царуването си. Запомнете тази подробност**, защото ще се върнем към нея, за да разберем нейното значение. След това ни се казва, че царят давал угощение. На пръв поглед в това също няма нищо необичайно. Царските пирове са били нещо обичайно за високопоставените хора от древността, особено от Изтока. Обаче този банкет е бил изключително екстравагантен. Вгледайте се в неговите размери и продължителност. “В третата година от царуването си, той направи угощение на всичките си първенци и на слугите си, като пред него бяха най-силните персийски и мидийски мъже, големците и първенците на областите, когато за дълго време, 180 дни, показваше богатството на славното си царство и блясъка на превъзходното си величие.” (Ест. 1:3-4)

Можете ли да повярвате на това? **Угощение, което продължава 180 дни!** Ние говорим за угощение, което е продължавало 6 месеца и прави днешните гастрономически тържества на епикурейците да изглеждат като жалко засищане на глада с каквото имаме под ръка! За 6 месеца е имало всякакви демонстрации на величието и славата на цар Асуир. Паради, в които са дефилирали представители на различните поробени от Асуир народи, както и показни демонстрации на награвените от неприятелите богатства. Имало е всевъзможни варварски ритуали. Гърмяща музика, диви танци, твърде много ядене, твърде много пиене. И от началото до края щедро се изливали похвали към царя.

Археологическите разкопки в Суса са открили находки, в които този цар се изказва за себе си по следния начин: “Великият цар. Царят на царете. Царят на земите, в които живеят много народи. Царят на тази велика земя.” Очевидно Асуир не е страдал от комплекс за малоценност! Като че ли това не е било достатъчно за да подхранва самохвалството на царя, защото на угощението е била поканена и втора група от хора: “И когато се изминаха тези дни, царят направи седмично угощение на всичките люде, които се намираха в столицата Суса, от голям до малък, в двора на градината на царския палат.” (Ест. 1:5)

Този път царят на Персия отворил вратите на двореца си и позволил на всеки, от най-малък до най-голям да вземе участие в угощението. Те са идвали с хиляди, може би са били десетки хиляди и това е продължавало 7 дни. “Който бе украсен със завеси от бял, зелен и син плат, прострени на висонени и морави върви, окачени на сребърни колелца на мраморни стълбове, и със златни и сребърни канапета върху настилка от порфир и от бял мрамор, от алабастр и от черен мрамор.” (Ест. 1:6) Славата на този декор трябвало да е замаял главите на хората. И както се е очаквало, имало е изобилие от пиетата. “И наливаха им в златни чаши, като бяха чашиите различни едни от други; и имаше изобилно царско вино, както подобаваше на царя.” (Ест. 1:7) “Нищо не пестете!”, заповядал царят. “Изнесете навън най-доброто вино от собствените ми изби. Дайте им всичко, което поискат.” “А пиенето ставаше според една издадена заповед, че никой не бива да се принуждава, защото царят беше заповядал така на всичките си домостроители, да постъпват според волята на всекиго.” (Ест. 1:8)

Гостите на царя можели да пият малко или повече. Но ако желаели въобще да не пият, пак нямало проблеми. Всеки можел да прави каквото пожелае по време на угощението. Това е представлявало невероятна демонстрация на величие, сила и богатство. Това е било угощение, което се помни цял живот. Но се оказва, че на сцената липсва нещо важно - самата царица. В книгата си “Естир - звездата и скипърът” писателката Джини Андрюс подробно изследва книгата “Естир” и казва, че царица Астин е давала отделен банкет в двореца за жените, сестрите и майките на високопоставените служители на царя “А и царица Астин направи на жените угощение в царската къща на цар Асуира.” (Ест. 1:9) Но тогава се случва нещо. Това е един от повратните моменти, който променя всичко: “А на седмия ден, когато сърцето на царя бе се развеселило от виното, той заповяда на Меумана, на Визата, на Аврона, на Вигта, на Авагта, на Зетара и на Харкаса, седемте скопци, които слугуваха пред цар Асуира да доведат царица Астин пред царя, носеща царската корона, за да покаже хубостта ѝ на людете и на първенците; защото тя беше красавица наглед.” (Ест. 1:10-11)

Неизбежно цялата тази веселба довежда до крайности, до неморални постъпки, до пиянско поведение. В този момент царят е бил пиян. Изпаднал в приповдигнато настроение, той решил да покаже на присъстващите нещо друго, с което се гордеел: красотата на своята царица. Той заповядал тя да бъде доведена в банкетната зала, като носи короната си. Той искал всички пияни гости да се насладят и да му завидят заради красотата на собствената му жена. Изследователите се мъчат да разгадаят смисълът на царската заповед. Някои считат, че това означава, че царицата е трябвало да се появи със свален воал и с открито лице, което само по себе си представлява скандал за етикета в персийския дворец. Други смятат, че тя е трябвало да се появи гола, носейки само короната на главата си, което би представлявало друг скандал.

Но какъвто и да е смисъла на тази заповед, царицата отказала да се появи. “Но царицата отказа да дойде по царската заповед чрез скопците...” (Ест.1:12) Александър Уайт, шотландски теолог и мисионер от 19-ия век, който е написал забележителни изследвания на характерите на някои от личностите, за които се говори в Стария и в Новия Завет, казва следното за царица Астин: “Авторът на Священото Писание ни кара да уважаваме царица Астин в сравнение с всичко, което я е обкръжавало. Какъвто и да е бил смисълът на царската заповед да се появи в банкетната зала, смелата царица е отказала да се подчини. Красотата ѝ принадлежала само на нея самата и на съпругът ѝ; тя не е била предназначена за открит показ пред стотици полупияни мъже. В резултат от работата на злото през тази нощ, царица Астин престанала да бъде царица и била изпратена в изгнание. Но нека да обърнем внимание, че целта на автора на тази книга е, че Божията ръка през цялото време е контролирала и насочвала бруталността на цар Асуир.”

Аз също се възхищавам от царица Астин. Посред тази неморална сцена тя е била достатъчно смела, за да откаже да направи това, което е очевидно неморално и като се е противопоставила на този обиден акт с достойнство, тя открито се е изправила срещу най-великата сила в нейния свят. Хвала на тази жена! Подчинението не означава, че една жена представлява сексуална пионка за плътските желания на съпруга си. Бог никога не е имал предвид, че съпругата трябва да се подчинява на злите желания на съпруга си. В случая с цар Асуир, това приело формата на желание царицата да се покаже пред хора, които няма да изпитат към нея нищо повече от животинска похот. Това, което царят е поискал от царицата не е подчинение, това е проява на сексуално робство. Аз поздравявам царица Астин за смелото ѝ решение. Бракът не дава право или привилегиите на един съпруг да изпълнява животинските си фантазии, използвайки жена си като сексуален обект.

След като съм работил като пастор повече от 35 години, аз трудно мога да бъда изненадан от нещо. Но въпреки това, всеки път трябва да полагам усилия да се контролирам, когато чуя за онова, което някои мъже изискват от жените си, използвайки превратно факта, че те трябва да им се подчиняват. Тъкмо обратно, това е обидно и срамно. Поради това искам да отправя едно предупреждение: Мъже, бъдете внимателни за онова, което изисквате от жената, която Бог ви е дал. Бъдете сигурни, че това не нанасява нейното достойнство като личност или не превръща едно безценно човешко същество, създадено по Божия образ, в сексуален обект на собственото ви плътско задоволяване.

Очевидно, Асуир не се е придържал към тези ограничения, защото отказът на царицата го разгневил. Без съмнение поетият от него алкохол е подпомогнал за това. “За това царят се разяри твърде много, и гневът му пламна в него. Тогава рече царят на мъдреците, които познаваха времената, защото царят имаше обичай така да се носи спрямо всички, които знаеха закон и съд; а втори след него бяха Карсена, Сетар, Адмата, Тарсис, Мерас, Марсена и Мемукан, седемте персийски и мидийски първенци, които имаха достъп до царя и имаха първо място в царството: Що можем, според закона, да направим на царица Астин за гдето не изпълни заповедта на цар Асуира чрез скопците.” (Ест. 1:12-15) Всеки човек, който е начело на една държава има хора около себе си, които не се стремят към нищо друго, а само да му угодят, независимо от желанията му и цар Асуир не е бил изключение.

Седемте принца са изброени по име, за да не бъдат объркани със седемте евнуси, споменати по-рано, които са били царски слуги. Тези 7 принца са представлявали неговия кабинет, неговия министерски съвет, неговите съветници и той ги попитал: “Какво трябва да направим? Какъв да бъде плана за действията ни?” Изглежда, че реакцията на царицата напълно го е зашеметила. “И Мемукан отговори пред царя и първенците: Царица Астин не е обидила само царя, но и всичките първенци и всичките племена, които са по всичките области на цар Асуира. Защото тая постъпка на царицата ще се разчуе между всичките жени, така щото, когато се разнесе слух, че цар Асуир заповядал да се доведе царица Астин пред него, а тя не дошла, това ще направи мъжете им презрени пред очите им. И днес персийските и мидийските съпруги, които ще са чули за постъпката на царицата, ще говорят по същия начин на всичките царски първенци; и от това ще произлезе голямо презрение и гняв.” (Ест. 1:16-18)

Бих казал, че това е класически пример на престараване, нали? Човек се чуди дали този съветник, Мемукан, няма проблеми в отношенията си с жена си. Той би могъл да използва това решение като една възможност да покаже на жена си един закон, подпечатан с царския печат. Ако това е така, вече е лесно да се си обясним защо той е толкова жесток към царица Астин! Той е имал своя изгода от подобно решение на случая. Очевидно, той и всички останали мъже в залата са се страхували, че всички жени в царството ще постъпват подобно на царица Астин. Имам предвид, че мъжете са се страхували да не загубят тоталния контрол над жените си! Не чувате ли, как всички мъже са си говорили помежду си: “Човече, това е правилно. Жена ми е същата. Тя вече проявява неподчинение. Представям си какво ще стане, когато научи какво е станало тук. Тогава съвсем няма да може да бъде контролирана.” И така нататък и така нататък. Всичко това накарало Мемукан да предложи следното решение: “Ако е угодно на царя, нека се издаде царска заповед, която да се впише между персийските и мидийските закони, за да не се отменява, според

която царица Астин да не дохожда вече пред цар Асуира; и царят нека даде царското ѝ достойнство на друга по-добра от нея.” (Ест. 1:19)

Следователно ето какъв е изходът от положението: Мемукан е искал тази заповед да бъде записана като закон на мидийците и персийците - закон, който никога никога не би могъл да промени. По този начин неговото предложение засяга много повече хора, освен царица Астин; това щяло да има пряко отражение върху всеки брак в царството. Ако това е представлявало някакъв опит да се накарат жените от Персия да показват по-голямо уважение към съпрузите си, то той е твърде странен, за даде очаквания резултат!

Вие в момента може би си мислите: “Какво общо има всичко това с праведността? Каква е връзката между всичко това и Естир?” Всичко което знаем до сега е, че е имало огромно угощение и един пиян цар, както и веселие, което е продължило повече от 6 месеца, възбудени мъже и...почакайте малко. Спомняте ли си какво говорихме в началото? Божиите пътища са не само тайнствени, но и Той работи ежедневно. Може да изглежда, че не е така, но Неговата ръка не може да бъде премахната от тази или от която и да е друга сцена. Ако не ми вярвате, просто погледнете към края на предложението на Мемукан: “и нека царят даде царското ѝ достойнство на друга по-добра от нея.” (Ест. 1:19) С други думи тук се казва: Излиза Астин, влиза Естир.

Това което трябва да помните е, че самата Естир до този момент няма и най-малка представа за това, което става в двореца. Тя не знае нищо за “царския указ”, поставящ началото на серия от събития, които ще променят живот ѝ. Естир е изпълнявала обичайните си задължения, поздравявала е ежедневния изгрев на слънцето и е вършела работата си. Но я очаквали големи изненади! Това е чудото на Божията неограничена власт. Работейки зад кулисите на събитията, Той движи нещата, подрежда ги и променя умовете на хората, докато измъкне даже от най-плътската и светска ситуация едно решение, което ще постави на подходящо място Неговият превъзходен план. Ние виждаме това в този случай, както и в цялата история на Естир.

Не правете грешка, като си мислите, че Бог е заспал, когато става въпрос за народите, или че Той е недостижим, когато става въпрос за светски банкети, или че Бог седи на небето със скръстени ръце, когато става въпрос до безбожни управници и глупави президенти, които вземат нечестни, прибързани или неразумни решения. Запомнете добре, че Бог винаги работи. Но Неговите пътища са толкова различни от нашите, че ние бързо стигаме до погрешни заключения или пък реагираме прибързано, или пък се парализираме от паника. Сега си поемете дълбоко дъх, докато четете безсмъртното напомняне на Исаия: “Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли. Защото както слиза дъждът и снегът от небето, и не се връща там, но при земята и прави я да произрастява и да напъва, та дава семе на сеяча и хляб на гладния. Така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми; не ще се върне при Мене празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.” (Ис. 55:8-11)

А сега се запознайте с останалите предложения на Мемукан към царя и си спомнете какво ви казах за скрития мотив за радикалните му настоявания. “И когато указът, който царят ще издаде, бъде обнародван по цялото му царство, защото е голямо, всичките жени ще отдават чест на мъжете си, на голям и на малък. И тия думи се харесаха на царя и на първенците; и царят стори според каквото каза Мемукан. Той прати писма до всичките царски области, във всяка област според азбуката ѝ, и на всеки народ според езика му, за да може всеки мъж да бъде господар в дома си, и в него да говори по езика на людетe си.” (Ест. 1:20-22)

Не си мислете, че аз съм противник на подчинението, доколкото става за подчинението, за което се говори в Библията. Аз съм твърд привърженик, че съпругът трябва да бъде водач на дома си, така както е посочено в Библията, но това не трябва да се довежда до крайност, до егоистично самозадоволяване и до една унизителна за останалите членове на семейството представа за водачество и подчиненост. Аз съм привърженик на ролите, които Бог е определил за съпруга и съпругата, вярвам в тях и ги защитавам при всеки случай, който ми се предостави.

Но съпрузи, ние не получаваме подчинението по право. Ние не получаваме подчинението от страна на съпругите си по закон. Съвсем сигурно е, че не го получаваме и поради някакъв цар, който има проблеми в собствения си дом! Независимо от това, указът е обнародван, Божият план влиза в действие и започва да ни се разкрива. Александър Уайт допълва първоначалните си мисли, с които се запознахме по-рано със следните думи: “Нека обърнем внимание, че скритата цел на автора е да ни покаже, че Божията ръка през цялото време е ръководила поведението на цар Асуир, смелата женственост на царица Астин, красотата на Естир и нейното издигане, за да заеме овакантеното от царицата място, всичко това и още повече от това е работило в хармония за избавлението и добруването на остатъците от юдеите, които по онова време все още живеят в отчаяние в огромната Персийска империя.”

Нека да хвърлим поглед над всичко това. Посред всичко, което се е случвало в банкетната зала на двореца, Божието сърце е оставало привързано към хората Му, тези остатъци от юдеите, които са били отведени от Сион, за да живеят в робство в Персия. За да изпълни обещанието си, Бог е длъжен да запази живота им и Той разполага със средства да направи това; даден е ход на серия от събития, за да стане това възможно. На самия връх на царството се отваря вакантно място и Бог е предвидил и подготвил личността, която чака да го заеме. Свързано с това, нека да разгледаме един стих от книгата Притчи. *“Сърцето на царя е в ръката на Господа, като водни бразди; Той на където иска го обръща.”* (Пр.21:1)

Не е ли красив начинът, по който е казано това? Пред нас е цар Асуир, който открито нарича себе си “Царят на света!” в продължение на цели 6 месеца по време на банкета. Но въпреки това той е воден канал, маркуч, в ръцете на Всевишния Бог. Един поет казва:

Земните царе и царствата създадени от човека

Изгряват в славата си и след това отново се превръщат в прах.

Бог може да насочи сърцата на управниците на този свят натам, накъдето пожелае. Но в случай, че сте забравили, помнете, че Той не бърза! Ние имаме склонността да си мислим, че ако Бог наистина работи, той ще промени нещата в разстояние на един час или даже по-бързо, но със сигурност до залез слънце. Абсолютно сигурно до края на седмицата. Но Бог не се подчинява на човешкия часовник. В сравнение с делата на хората, Той е много методичен, внимателно обмисля постъпките си и е болезнено бавен. Както остроумно е писал религиозният поет Джордж Херберт *“Божията мелница работи бавно, но сигурно.”* (Коментар: И произвежда прекрасно брашно. Д.Пр.)

Това е голямата картина, която трябва да виждаме, когато се намираме в затруднение. Бог работи. Ако Той е способен да насочва сърцата на царете накъдето си поиска, подобно на малки водни канали, то Той е способен да промени и насочи в друга посока живота на хора, за които си мислим, че са недостижими и независими или пък че са отишли твърде далече, за да се върнат обратно. Митичният “цар и лъв” на Персия е класически пример в това отношение. В началото на историята той се появява като толкова могъщ и влиятелен, изпаднал под влияние на алкохола, но е бил заплашен от съпротивата на жена си и е направил всичко възможно да запази контрола си над нея.

Аз не съм първият, който открива хуморът и иронията, които са преплетени в тази част от историята. Джоис Балдуйн в своята малка, но полезна книга, посветена на Естир, пише: “Има няколко иронични моменти, но най-очевидният е разликата в поведението на цар Асуир в началото на глава 1, когато той е обрисован като най-великият цар на света, богат и могъщ, но въпреки това щедър, и поведението му в края на същата глава, когато се е опитвал да запази достойнството си, независимо от откритото неподчинение на жена си. Този законотворец на персите и мидийците, чийто закони не можели да се променят, е бил готов да издаде указ, изработен в момент, когато даже не е бил трезвен.”

Съветниците, представени чрез Мемукан са били умни, но едва ли са били мъдри; указът, а издаден в съответствие с техния съвет, е направил царят да изглежда като глупак в очите на поданиците си и той в най-горчивите си моменти след това може би даже да е съжалявал за наказанието, което е наложил над царица Астин (“След тия събития, като се укроти яростта на цар Асуира, той се спомни за Астин, и за онова що бе сторила, и какво бе решено против нея” Ест.2:1). Така ли трябва да се държи царят, който ръководи света и държи в ръката си бъдещето на всичките си поданици?”

Подреждайки декорите на сцената за следващото действие, авторът започва: “След тия събития...” След кои събития? Когато четем Библията е важно да обръщаме внимание на подобни незначителни неща, на началото на изреченията, нещо което често пропускаме да правим, в желанието си да стигнем до “вълнуващото място.” В този случай аз си мисля, че изразът “след тия събития” предава идеята, в която е включена една пикантна истина, която можем да не забележим. Спомняте ли, че ви казах да запомните изразът “В третата година от царуването си?” Сега, когато прочетох изразът “След тия събития”, аз се запитах: “Дали става въпрос за началото на четвъртата година от царуването на Асуир или това става в края на третата година?” Когато започнах внимателно да чета глава 2, аз стигнах до стих 16, където се казва: *“И тъй, Естир биде заведена при цар Асуира в царския му дом в деветия месец, който е месец Тевет, в седмата година от царуването му.”* (Ест. 2:16)

Виж ти! Значи са изминали 4 години между събитията, описани в глави 1 и 2. Започвам да се чудя какво се е случило през тези четири години. Нали и вие се чудите? Поради това, нека се запознаем малко с историята. Асуир (освен това е познат като Ксеркс) е царувал от 485 до 465 год. пр. Хр. Следователно събитията, описани в Ест. 1 трябва да са се случили през 483 год пр. Хр., защото това е била третата година от царуването му. Събитията, описани в Ест. 2 са се случили през 479 год. пр. Хр., която е седмата година от царуването на Асуир. Историческите книги ни казват, че през това време цар Асуир (Ксеркс) е направил един амбициозен, но неуспешен опит да завладее Гърция. Следователно изразът “след тия събития” означава, че събитията от глава 2 са станали след като царят е предприел военна експедиция срещу Гърция

и след като е претърпял поражение, се е завърнал в столицата си Суса. Представете си...Цар Асуир влиза през високите позлатени врати на двореца, изморен от сраженията, отчаян поради поражението. Той има нужда от някой, който да го посрещне с прегръдка, от някой който ще го успокои с думи и разбиране. Не просто от слуга или от един от офицерите му, които са се стараели да му угодят, а от някой който искрено е загрижен за него и за неговите чувства. **Може би за пръв път царят разбира какво означава да си победен и самотен.**

Имайки предвид всичко, което се е случило през този период, гневът му срещу Астин отдавна е бил забравен. Той си спомнял само нейната красота, топлотата на прегръдката ѝ и успокоението от нейното разбиране. Под влияние на това духовно състояние царят изпада в период на депресия. Очевидно, хората които са били близо до него са виждали какво става и са търсели изход от това положение: *“Тогаво слугите, които слугуваха на царя, рекоха: Нека се потърсят за царя красиви млади девици.”* (Ест. 2:2) Царските слуги са виждали, че с господарят им става нещо лошо, че е тъжен и подтиснат.

Какво би го развеселило? Но проблемът е, че Асуир не се е нуждаел просто от жена. Ако е бил подобен на другите древни монарси, той сигурно е имал пълен харем с жени. Освен това той е имал властта да притежава всяка жена в царството. Просто с щракването на пръстите си тя е щяла да се окаже при него, направо в спалнята му. **Но той не е имал нужда от еднократно удоволствие.** Той се е нуждаел от съпруга, от някой, който постоянно да бъде край него, от някой който ще му прави компания, от някой който наистина се грижи постоянно. Разбирате ли, царят не е пиан. Сега той мисли трезво и разумно.

Собствените му нужди са се увеличавали поради самотата му. Дали царят е дошъл сам до този извод или той му е бил подсказан от някои от неговите служители, резултата е един и същ. Те започнали да търсят съпруга на царя: *“И нека назначи царят чиновници по всичките области на царството си, които да съберат в столицата Суса, в женската къща, всичките красиви млади девици, под надзора на царския скопец Игай, пазач на жените; и нека им се дадат нещата, които им са потребни за приглеждане. И девицата, която се хареса на царя, нека стане царица вместо Астин. И това биде угодно на царя; и той стори така.”* (Ест. 2:3-4) Този план не само щял да обезпечи съпруга за царя, но ще гарантира, че тя ще бъде най-красивата жена в царството. *“Ние ще претърсим всичките 127 провинции и ще доведем всяка красива млада девица, която намерим. Ние даже ще им позволим да подсилат красотата си с козметични средства.”* Забележете какво се казва в един от следващите стихове: *“А когато дойдеше редът на всяка девица да влезе при цар Асуира, след като беше стояла дванадесет месеца в женската къща, според нареденото за жените, защото така се употребяваше времето на приглеждането им, шест месеца се мажеха със смирнено масло, и шест месеца с аромати и други неща за приглеждане на жените.”* (Ест. 2:12)

Представете си! На тези млади жени са предоставили цяла година, за да се подготвят, преди да бъдат представени на царя. Коментари на специалисти по козметиката ни помагат да разберем, че тази година е била използвана за полиране на външния вид на жените, да се подсили естествената им красота. Не е ли интересно това? Външната красота на една жена може да се подсили за относително кратък период от време, но за възпитаването на вътрешна красота няма лесни и преки пътища. Внезапно, докато харема е превърнат в град на козметиката и царят си мисли за “Мис Персия”, започва да се случва една серия от невероятни събития, като началото им се поставя от друга на пръв поглед незначителна фраза, която лесно можем да пропуснем: *“Имаше в столицата Суса един юдеин...”*

Един непознат стар мъж и една неизвестна млада жена

Да излезем от двореца и да видим какво става навън, докато Божията ръка се подготвя да насочи сърцето на царя подобно на воден канал. *“Имаше в столицата Суса един юдеин на име Мардохей, син на Яира, син на Семея, син на Киса, вениаминец, който беше откаран от Ерусалим с пленниците, които бяха откарани с Юдовия цар Ехония, който вавилонския цар Навуходоносор беше откарал.”* (Ест. 2:5-6) Мардохей е напълно несвързан с царя и с Персийското царство. Той е юдеин, изживяващ живота си в робство и се е грижел за братовчедката си Адаса, която е била сираче: *“И той отхранваше Адаса (която е Естир), чичовата си дъщеря, защото тя нямаше ни баща, ни майка. Момичето беше прилично и красиво; и когато баща му и майка му умряха, Мардохей го взе за своя дъщеря.”* (Ест. 2:7)

Адаса е юдейското име на Естер и означава “приятен, сладък мирис” **и идва от името на растението мирта.** Интересно е, че клончета от мирта все още се носят по време на процесията по случай Празника на шатороиздигането и изразяват пожелания за мир и благодарност към Бога. Както вече казах, значението на нейното персийско име Естир е “звезда” - **една връзка с приличащите на звездички цветчета на миртата.** Тук за пръв път се споменава за Естир и веднага научаваме две неща за нея: че е сираче и че е израснала като млада жена с невероятна красота. Текстът от Библията е много показателен: *“момичето беше прилично и красиво.”*

Скоро тя ще чуе за нея да казват: “Виж, минава Мис Персия” и ще спечели сърцето на царя. Този случай ще се превърне в класически пример на старата поговорка: “Той я преследваше, докато тя не го плени.” Но на този етап Естир не знае нищо за положението в двореца, или за самотния цар или какво е й е подготвило бъдещето. Тя просто изживява младостта си, в която липсват събития, липсва даже най-слаб намек, че един ден ще бъде коронована за най-красивата жена в царството, ставайки царица на Персийското царство. Боже, колко чудни са делата ти!

Как Бог работи тогава, когато липсват събития

Преплетени в основата на тази чудна история ние намираме поне 3 вечни поуки. Първата е свързана с Божия план. Втората е свързана с целта на Бога. Третата е свързана с хората на Бога.

1. **Светските събития не могат да попречат на изпълнението на Божият план.** Божието присъствие прозира, независимо от безбожния банкет в двореца на древна Персия. Той не се ограничава да работи само в християнското семейство. Той работи в Овалния Кабинет на президента на САЩ, както и в кабинета на вашия пастор. Той работи и в такива страни от света, като Иран, или Китай, или Средния Изток, така както работи в Америка. Да се съмняваме в това означава да се поставят ограничения пред Неговия неограничен контрол. Когато правим това, ние много лесно можем да спрем да се безпокоим за нашето участие в най-големите събития на живота, които се намират извън нашата зона на удобство и извън познатата ни територия; когато това се случи, ние преставаме да бъдем солта и светлината на света. Бог не спира да работи. Той променя сърцата и докосва живота на хората. Той оформя царствата. Той никога не може да бъде изненадан от нещо, направено от човека. Просто поради факта, че действията или мотивите са светски или плътски, или нечестни, това не означава, че Бог не присъства. Участниците в събитията може да не прославят Бога, но никога не се съмнявайте в Неговото присъствие. Той винаги работи.

2. **Целите на Бога не се влияят от морални или материални провали.** Не е ли това окуражително? Особено ако сте преживели морален или брачен провал. За момент се заставете да си представите вакханалията в банкетната зала на двореца. Вулгарността и пошлостта на шегите. Похотта, която е ръководела цар Асуир, когато е поискал да изложи на показ съпругата си за собствено удоволствие и за наслада на приятелите си. Решението да се разведе с Астин, защото тя не е пожелала да му сътрудничи. Но въпреки това, Божиите цели са останали непроменени. Те ще останат непроменени и в собствения ви живот. От къде знам това? Защото Той е Бог, който проявява милост през целия ни живот. Греховете го натъжават и причиняват сериозни последици за нас, но броят на греховете не пречи за изпълнението на неограничените Му цели. Той е Бог на великата милост.

3. **Ако това е Божията воля, чрез привилегии давани на други хора или чрез затруднения, които им се създават, на хората на Бога не може да се попречи да заемат високопоставени места.** Видях един надпис, който ме накара да се усмихна: “Даже не си помисляйте да паркирате тук!” Този надпис ми дойде наум, когато разбрах, че имам склонност да ограничавам Бога при използването на необикновеното: “Даже не си помисляй да изключваш който и да е от възможността да заеме едно високопоставено място!” Хората на Бога не са лишени от възможността да заемат високопоставено място, поради това че техни съперници се ползват от привилегии или че пред тях се създават затруднения.

Естир е била юдейка, живееща в робство в чужда страна. Тя е била сираче. Тя се е намирала на светлинни години разстояние от персийските благородници. Но нищо от това не е попречило на Бога да я издигне до място, на което е искал да я постави. Това ме кара да си спомня за един друг случай за подобно издигане, станало години по-късно, когато едно младо семейство изминавало дълъг път, за да стигне до родния си град и една нощ не можали да намерят място за спане, но посред нощ накарали ангелите да обявят: “Емануил - Бог е с нас.” Йосиф и Мария, чрез които е станало раждането на Месията, не са наследници на богати или високопоставени семейства - поне не по общоприетите човешки критерии. Но техният син станал истинският Цар на царете и Бог на Боговете.

Дали и вие не извършвате вашето пътуване? Дали не пренебрегвате значимостта на дните си? Дали не пъшкате, вместо да пеете? Не се ли чудите какво хубаво може да се появи от всичко, което в момента представлява живота ви? Децата, с които не можете да се оправяте? Бракът ви, в който липсва хармония? Изпитването от вас напрежение, което на пръв поглед няма никакъв смисъл? Божията ръка не е толкова къса, че да не може да спасява, нито ухото Му е оглушало, че да не може да чува. Независимо дали Го разбирате или не, Той работи в живота ви във всеки момент. Бог се специализирал в превръщането на безсмисленото в нещо значително. Бог не само работи по необичаен начин, Той работи в дните, които са лишени от събития. Той толкова участва в незначителните събития, колкото и в чудесата Си. Един от най-старите ми приятели, Хоуи Стивънсън често казва с усмивка: “Бог се движи между кухненския порцелан.”

Историите от Библията пулсират със смисъл за нашите дни и за нашия живот. Той е неограничен Бог, който работи в нашия свят. Поради това ние, даже да се намираме под влияние на ежедневието си, сме

длъжни да останем чисти и посветени на Бога и на Неговата работа в живота ни, даже когато усещаме как Неговата ръка се движи в тъмнината на света. Само тогава ние можем да предоставим на нашия разрушен свят надеждата, от която хората толкова отчаяно се нуждаят.

Както ще видим, Естир прави това, но е важно и ние да сме в състояние да го правим. Започнете от днес, в днешния на пръв поглед обикновен ден, който изглежда толкова незначителен, толкова обичаен, толкова пълен с...кухненски порцелан.

Глава 3

Демонстрация на сила и достойнство

Библията е пълна с велики жени. Така е и с историята. Заедно с имената на Жана д'Арк, Мари Кюри и на Майка Тереза, ние намираме безброй други имена на майки, сестри и дъщери. Абрахам Линкълн казва: **“Не може да е беден онзи човек, чиято майка е вярваща в Бога.”** Човешката история е пълна с безкрайна поредица на смели и далновидни жени, изпълнени с достойнства и самопожертвувателност. Прегледах цялата Библия, за да направя списък на жените, споменати от Битие до Откровение. Това е забележително занимание, препоръчвам ви и вие да го направите. Ето само няколко от жените: Ева, първата жена и майка на целия човешки род; Сара, жената на Авраам и майката на Исак; Йохаведа, майката на Моисей, която самопожертвувателно го е крила като новородено бебе до момента, когато можело да бъде отбито, а след това подготвила нещата така, че да попадне в двореца на фараона, където щял да прекара около 35-40 години от живота си; Ана, религиозната майка на Самуил; Авигея, грациозната и разсъдлива съпруга на Навал, която го спасила да не бъде убит от разгневения Давид, защото е знаела, как да се отнася и към двамата. Има още много като тези жени: Девора, Рут, Елизабет, Мария, Евникия, Лоида, Присцила, Лидия, Фива. Тези жени се появяват на различни места в Библията, някои от които са напълно неизвестни и се появяват на сцената, а след това потъват отново в неизвестността.

Но всяка от тях е играла важна роля в Божия план и е оставила своя белег върху света. Към този списък ще добавим и Естир, която, когато я оставихме в предишната глава, живееше в неизвестност в Персия заедно с братовчедата си Мардохей. Цар Асуир се е върнал от война, победен, самотен и е имал нужда от съчувствие и постоянна компания. Съветниците му казали: “Нека открием всяка хубава млада жена в Персийското царство, нека претърсим всички провинции и да ги доведем тук и ти, царю, да направиш твоя избор.” Един юдейски историк ни казва, че в този забележителен конкурс са взели участие поне 400 жени. Те са имали на разположение една година, за да усъвършенствуват съблазнителните си дарби и да подчертаят и подсилят красотата си, мажейки телата си с ароматични и козметични вещества. Те са считали, че тяхната елегантност, чар, физическа красота и еротична съблазън ще им донесе победата. Всяка от тях е трябвало да прекара по една нощ с царя и след това той щял да направи своя избор. Най-накрая изборът бил направен и победителката станала известна, за да получи награда, много по-голяма от наградите, с които се награждават днешните победителки в конкурсите за красота.

Аз подозирам, че всички неомъжени млади жени от Персия са искали да вземат участие в този конкурс, с изключение на една - героинята на тази история. *“Имаше в столицата Суса един юдеин на име Мардохей...И той отхранваше Адаса (която е Естир), чичовата си дъщеря, защото тя нямаше нито баща ни майка. Момичето беше прилично и красиво; и когато баща му и майка му умряха, Мардохей го взе за своя дъщеря.”* (Ест. 2: 5а,7) Това което не виждате в този текст, а трябва да го прочете между редовете е, че Естир е била от малцинството на населението. Нейният народ, юдеите, са дошли в Персия като роби, като военнопленници. Поради това тя е живяла в неизвестност, в монотеистичен дом, който е бил отделен от околния свят. Тя е била далеч от варварските обичаи и модните за онова време увлечения. Но очевидно, че в процеса на подбиране на участничките в конкурса физическата ѝ красота е привлякла вниманието на някой от организаторите. *“И тъй, когато се разчу заповедта и указа на царя, и когато бяха събрани много момичета в столицата Суса, под надзора на Игая, доведоха и Естир в царската къща, под надзора на Игая, пазача на жените.”* (Ест. 2:8)

Тук вниманието ми беше привлечено от страдателния залог на глагола “дovedоха.” В същност, това може да означава “дovedоха насила,” тъй като на други места в Стария Завет този похват има същия смисъл. Някои юдейски изследователи дават своя интерпретация на този откъс. Не знам дали е била прилагана принуда, на нас не ни се казва, че Естир е била принудена да вземе участие в конкурса. Но си мисля, че ще бъде справедливо да се каже, че от нейна страна е имало нежелание. Спрете се и се замислете: Защо би трябвало една млада юдейка да иска да вземе участие в едно начинание, което би я принудило да

напусне единственото семейство, което има, намирайки се под закрилата на Мардохей, единствения човек, който е уважавала и обичала? Защо би трябвало да желае да прекара цяла година затворена в харема и най-накрая да прекара една нощ с един безбожен цар, което можело да я доведе до възможността да сключи смесен брак с човек извън нейната народност? Без съмнение си мисля, че е безопасно да приемем, че тя е отишла на този конкурс с нежелание.

Не е ли освежително да открием малко срамежливост в една красива жена? Не ни ли доставя удоволствие да наблюдаваме истинската ѝ красота, придружена от една скромност и неохота да се съревновава заради почестите, че е физически красива? Аз съзирам това в Естир и съм впечатлен. Не е необходимо голямо въображение, за да си представим духът на съперничеството, който е доминирал в царския харем. Бъдете сигурни в това - тези жени не са си губили времето цяла година, за да възпитават в себе си превъзходен характер! Можете ли да си представите какво е ставало там? Върволица от носилки със спуснати перденца, носещи финалистките към царските покои и всяка млада жена се е надявала с цялото си сърце да завоюва мястото си под слънцето? Представяте ли си дребнавото съперничество, вътрешните борби, завистта и ревността? Представяте ли си колко трудно е да запазите духовното си равновесие, когато всичко и всеки около вас подчертават само формите на тялото ви и красотата на лицето ви? Какви високи изисквания! Но колко временни и празни са те!

И все пак, посред всичко това се появява истинската красота на Естир: *“И момичето му се хареса и придоби неговото благоволение; и той побърза да ѝ даде от царската къща нещата необходими за приглеждането ѝ, както и нейния дял, също и седемте момичета, които подобаваше да ѝ се дадат; и премести нея и момичетата ѝ в най-доброто помещение на женската къща.”* (Ест. 2:9) Спомняте ли си старата песен: “Каквото и да поиска Лола, тя го получава?” Добре, повярвайте ми, Естир е можела да получи каквото си поиска. Тя не само спечелила благоразположението на онези, които са я открили, но и благоразположението на Игай, който е имал голямо влияние в двореца. И той казал: “Ти можеш да получиш всичко, което пожелаеш.”

Замислете се над това. Но Естир не се съблазнява от това. Джеймс Хастингс, чиито цветисти описания на личности от Библията са както прекрасни, така и боговдъхновени, особено подчертава този факт. “Красотата на характера на Естир се подчертава от факта, че тя не променила поведението си след издигането си... Една по-слаба личност би била достатъчно глупава и ще се отдаде на егоистично превъзнасяне...” Момичето-сираче, което израснало като красавица под грижите на своя чичо Мардохей... била внезапно издигната от пълната неизвестност в блестящата светлина, която струяла от трона... Брилянтността на живота ѝ се вижда и във факта, че тя не е станала жертва на лукса на обкръжаващата я среда.

Царският харем, заобиколен от водни лилии е приличал на място, където винаги цари следобедна атмосфера, с компаньонките и с техния замечан мързел и отпуснатост, в резултат на което жените са били изкушавани да забравят всичките си задължения и интереси, освен задължението да угодят на царя и собствения си интерес, насочен към обезпечаване на всяко удобство, което могат да си въобразят.” Хастингс стига даже до там, че нарича този харем място, където са се употребявали наркотици. Това е било място, където изцяло са царували изкушенията.

Тук жените са култивирали в себе си способността да използват чара си, за да получат онова, което искат, това е било най-високопоставеното положение за една жена в царството. Тук жените са имали на разположение всички накити, парфюми, всевъзможни козметични средства, всякакви дрехи, от които са се нуждаели, за да се направят физически привлекателни и съблазнителни за самотния цар. Това е било място, в сравнение с което сегашните модни магазини биха приличали на незначителни и бедни бараки! Но тъкмо в тази агресивна среда заблестява ярко Естир, любимата звезда на Бога. Тя прави това, демонстрирайки 6 царствени черти на вътрешна сила и божествено достойнство.

Шест черти на сила и достойнство

1. Чар, изпълнен с благородство и елегантност. *“И момичето му се хареса и придоби неговото благоволение; и той побърза да ѝ даде от царската къща нещата необходими за приглеждането ѝ, както и нейния дял, също и седемте момичета, които подобаваше да ѝ се дадат; и премести нея и момичетата ѝ в най-доброто помещение на женската къща.”* (Ест. 2:9) В този стих, буквално преведено се казва: “Тя издигна благородството пред неговото лице.” Не е ли красив този израз? Въпреки, че е била доведена и е живеела в харема против волята си, Естир не е демонстрирала горчивината си. Убеден съм, че тя е усещала Божията ръка в положението си. Защо иначе е трябвало да бъде там? Оказвайки се в положение, при което не може да откаже, Естир е демонстрирала благочестие пред лицето на пазача на царския харем Игай. Забелязвате ли каква разлика има между поведението на Естир и всички останали жени около нея? Вътрешните ѝ качества не могат да останат незабелязани. В същност, те грабват вниманието на царския

служител. Тя е била толкова грациозна, че Игай незабавно и осигурявал всичко, от което се нуждаела и то в излишък. Това се нарича грижовност и внимание за задоволяване на всички желания. В това място били налице всички известни средства за култивиране на изкусителност и други чувствени способности за привличане вниманието на мъжете, за да се спечели сърцето на самотния цар. Но въпреки това, тази чаровна жена издигнала нагоре благоприличието си.

2. **Естир е притежавала необикновена въздържаност и самоконтрол.** *“Естир не беше изявила людетте си, нито рода си; защото Мардохей беше ѝ заръчал да не го изявява.”* (Ест. 2:10) Естир не е казала на никой, че е юдейка. Защо? Защото така ѝ е казал Мардохей. Даже високопоставеното ѝ положение в харема, съизмеримо с височините на хималайските върхове, не я е изкушило да наруши договора си с Мардохей. Бог е придал на жените някаква осанка на тайнственост. Това е нещо доста неопределено, което мъжете не притежават. Ние мъжете имаме доста предсказуемо поведение, но в замяна на това често чувам някой мъж да казва за някоя жена: “Не знам как да я опиша. Просто не мога да я разбера.” **Например, една жена ще каже: “Имам нужда хубаво да се наплача.”** Можете ли да си представите, през целия си живот никога не съм имал такова изживяване. Жена ми има подобни изживявания. Другите жени от нашето семейство - също. **Но това е мистерия за мъжете.** Честно казано, никога не съм могъл да разбера, как човек може да се почувства добре след един продължителен плач. Жената е забулена в някаква тайнственост и неразбираемост, в някаква непредсказуемост, която е любопитна за мъжете. Способността на Естир да се въздържа само е подсилвала тази тайнственост - особено въздържаността ѝ при говорене. Тя е знаела много повече от това, което е казвала и е знаела как да пази тайна. Въздържането при говорене се превърна в бързо забравена ценност. Благодарение на липсата на всякакви задръжки в “жълтата таблоида” преса и във всичко показващата телевизия отпаднаха всички ограничения. Кога за последен път сте видели някой журналист да се изчервява? Но въпреки това въздържанието и контрола винаги работят във ваша полза. Научете се да пазите тайна, особено тайните на съпруга си, на семейството си и на приятелите си. Станете известни с това, че можете да пазите тайни! Това е част от доказателството, че притежавате силен характер и достойнство.

3. **Естир е демонстрирала готовност постоянно да се учи.** *“Мардохей беше ѝ заръчал да не го изявява...Естир не бе извила рода си, нито людетте си, както ѝ беше заръчал Мардохей; защото Естир изпълняваше заповедта на Мардохей, както когато беше в неговия дом.”* (Ест. 2:10,20) Даже когато станала победителка в това необикновено състезание, както и по-късно, когато станала царица, това не накарало Естир да се възгордее с независимостта си и да промени държанието си. Не и тази жена! **Тази красива, изпълнена с достойнство и мъдрост жена продължавала да бъде готова да слуша и да се учи.** Тя остава един скъпоценен еталон и за сегашните жени. Някои от вас са чудно надарени учителки. Вие притежавате способността да застанете пред една група и да отворите Библията или нещо друго от живота и да държите слушателите в напрегнато внимание с вашите мисли и с творчески си възможности. Други от вас се изявяват в областта на общественото обслужване. Вие играете важна роля в обществото. Вие може да пътувате много и да имате достъп до влиятелни мъже и жени, които познавате лично. В това няма нищо лошо. Но позволете ми да ви попитам, дали това е променило способността ви да се учите? Гледате ли сега на себе си като на някакъв завършен авторитет? Или може би това просто ви е дало да разберете колко много неща не знаете? Надявам се за вас да е валидно последното. Някой беше казал: **“Обучението превръща неосъзнатата представа за нашето незнание в осъзната увереност, че не знаем.”** Съгласен съм. Никой не е достигнал върхът на мъдростта. Познанието с всички известни личности на света **не може да замени необходимостта и значимостта на това да притежаваме характер.** Ние изпитваме остра нужда да възпитаваме в себе си желание да се учим и постоянно да сме готови да се обучаваме. Да се учим от децата си. Да се учим от приятелите си. Да се учим даже от враговете си. **Колко красиво е когато между хората, които заемат високопоставено положение, видим човек, който е готов да се обучава.** От всички качества, които търся сред мъжете и жените, които съставляват студентското общество в Религиозната Семинария в Далас, това качество поставям на първо място. Най-важната ни задача е да възпитаваме лидери за Христовото тяло по цял свят, които притежават дух на служене.

4. **Естир е демонстрирала неегоистична скромност и автентичност.** *“А когато дойдеше реда на всяка девичка да влезе при цар Асуира, след като беше стояла дванадесет месеца в женската къща, според нареденото на жените, защото така се употребяваше времето на приглеждането им, шест месеца се мажеха със смиренно масло, и шест месеца с аромати и с други неща за приглеждане на жените, тогава така приготвена, девичката влезаше при царя; всичко каквото поискваше даваше ѝ се, да го занесе със себе си от женската къща в къщата на царя. Вечер влизаше, а заран се връщаше във втората женска къща под надзора на Саасгаза, царския скопец, който пазеше наложниците; тя не влизаше вече при царя, освен ако царят я поискаше, и бъдеше повикана по име. А когато дойде редът да влезе при царя Естир, дъщеря на Авихаила, чичо на Мардохей, която той беше взел за своя дъщеря, тя не поиска нищо друго, освен*

каквото определи царския скопец Игай, пазача на жените. И Естир придобиваше благоволенieto на всички, които я гледаха.” (Ест. 2:12-15) Замислете се за това: няма работа, няма задължения, няма готвене, няма чистене, няма пране, няма гладене, няма скитане по магазините за пазаруване, няма постоянни грижи на семейния бюджет, няма многобройните други задачи. Представете си това! Глезени и ухажвани в този егоистично фокусиран в себе си харем на персийския цар, всички усилия са били насочени Естир да се превърне в жена с голяма физическа красота. Накити, дрехи, парфюми, козметика, каквото пожелаела, от перуки до педикюр, всичко било на нейно разположение. Съзнанието на всяка жена е било под властта на една единствена мисъл - да спечели състезанието, да угоди на царя и да спечели благоразположението му. Спомнете си, че по това време Естер не би могла да бъде на повече от около 20 годишна възраст, а може да е била и още по-млада. За нея е бил шанса на живота ѝ да притежава всичко, което пожелае. Но вместо това, тя останала вярна на това, на което е била възпитана, като се е придържала към съвета на Мардохей, вярвайки, че той знае какво е най-доброто за нея. Тя не се е поддала на изкушенията около себе си - на повърхностното отношение, на егоизма, на измамите и съблазните, на фокусирането върху собствената си личност. Посред заобикалящата я несравнима екстравагантност тя е демонстрирала една неегоистична скромност и автентичност. Убеден съм, че и вие бихте се влюбили в Естир! Преди няколко дни се усмихнах, докато четях резултатите от едно проучване, според което 15% от интервюираните жени боядисват косите си, 22% носят изкуствени мигли, 38% периодично носят перуки, 80% употребяват козметика, 93% носят маникюр, 98% употребяват някакъв грим, но 100% са се изказали в подкрепа на създаването на закон, с който да се забрани заблуждаващото купувача опаковане на стоките! Колкото и иронично да звучи това, аз си мисля, че повечето жени-християнки не използват козметика, за да изглеждат фалшиви или да приличат на нещо друго, което не са. Жените, от които се възхищаваме, използват козметиката, за да подчертаят красотата, която притежават. Сигурен, че така е постъпвала и Естир. Откровено казано, аз съм убеден, че Естир е отишла при царя без страх, защото не е изпитвала изгарящото желание да стане царица. Животът ѝ не се е въртял около външния ѝ вид или около това да направи царя щастлив. Тя е била там поради една причина: защото е знаела, че ръката на Бога е била в живота ѝ и благодарение на обстоятелствата и мъдростта на Мардохей тя е вярвала, че е била доведена поради някаква причина в двореца. За да използвам един от любимите си изрази, ще кажа че тя не е била раздвоена и е знаела къде отива. Тя е знаела коя е, знаела е в какво вярва. Знаела е, че Божията ръка работи в живота ѝ. Ако Бог е решил тя да бъде в двореца, ако това е част от Неговия план, то Естир с желание би го приела. Ако ли не, тя със същото желание щяла да се откаже. Тя е била скромна относно собствената си личност и е била автентична.

5. **Независимо от обкръжаващата я среда, Естир е демонстрирала чар и обаяние.** “И Естир придобиваше благоволенieto на всички, които я гледаха. И тъй, Естир биде заведена при цар Асуира в царския му дом в десетия месец, който е месец Тевет, в седмата година от царуването му. И царят възлюби Естир повече от всичките жени; и тя придоби неговото благоволение и милост повече от всичките девици; и той тури царската корона на главата ѝ; и направи я царица вместо Астин.” (Ест. 15, 16-17) Ясно е, че Естир е притежавала нещо, което е “принуждавало” всеки човек да изпитва благоразположение към нея, от царя до жените в харема, които са се конкурирали с нея да спечелят вниманието и сърцето на царя. Мисля си, че тя е притежавала някакъв чар и обаяние. Това означава притежаване на приятност, симпатичност, да си харесван по един сладък и увлекателен начин. Човек, който притежава чар и обаяние, ни привлича към себе си. Ние сме заинтересовани от неговото очарователно и миловидно поведение.

6. **Естир е демонстрирала смирено уважение към властта.** “Тогава царят направи голямо угощение на всичките си първенци и на слугите си, угощение в чест на Естир; и определи деня за празник на областите, и даде подаръци, както подобаваше на царя...Естир не бе изявила рода си, нито людетe си, както ѝ беше заръчал Мардохей; защото Естир изпълняваше заповедта на Мардохей, както когато беше в неговия дом.” (Ест. 2:18,20) Много хора изглежда си мислят, че когато човек сключи брак, повече не е необходимо да помни съветите на родителите си. Или че когато започнете да живеете самостоятелно, вие сте изцяло и напълно независими. Вие мислите за себе си и правите каквото поискате. Но виждаме, че даже когато е станала царица, Естир си спомняла за мъдростта на Мардохей и се е придържала към съветите му. Преди време аз започнах да разглеждам със собствените си любими дъщери тези прекрасни качества на Естир, надявайки се, че те не само ще се замислят над тях, но и че ще ги възприемат в поведението си. Със същото чувство на загриженост споделям сега тези неща и с вас, защото вярвам, се сега те са необходими повече от всякога в нашето време на несигурност и изкушения към чувствените удоволствия.

Практичен съвет към сегашните последователки на Естир

Как се отнася всичко това към съвременната жена? Ще се осмеля да кажа, че всички, които сте прочели тази книга може би по свой собствен начин искате да бъдете една съвременна Естир. Но въпреки

това, подобни качества изглеждат почти непостижими. Те изглеждат толкова невероятно далеч от реалността. Как би могла една жена даже да си представи, че е възможно да притежава всички тези качества? Това може да се случи. Бог не ни заблуждава с нещата, които е включил в Словото Си. Той не се стреми да внуши на хората Си някакви нереалистични очаквания, които те никога не могат да притежават, нещо което е напълно неповторимо в един човек, което се превръща за всички останали в едно вълнуващо, но недостижимо предизвикателство. Но веднага трябва да добавя, че вие не можете да придобиете тези неща, ако сте мотивирани в поведението си от светските неща. Това ще ви донесе само поражение и отчаяние. Подобно на всеки човек, вие имате своите собствени проблеми, своите собствени трудности, своите собствени неповторими обстоятелства, но Бог предлага пътища да се справите с тях и да се превърнете в Негов специален човек. Въпросът е как? Предлагам ви две съвършено прости, но изпълними предложения:

1. **Молете се на Бога.** Молете Го да култивира характер във вас. Молете Го да ви даде незадоволеност от повърхностното и едно по-дълбоко желание за духовните неща. Оставете се на разположение на силата Му, на Неговите упреци и забележки. Търсете съветите Му за нещата, които ви липсват. Позволете Му да ви помогне да изберете правилни цели в живота си. Запишете ги в дневника си, за да имате писмено потвърждение за молитвите си към Бога. Ан Морю Линдберг в класическата си книга “Дар от морето” казва: “Аз искам преди всичко да бъда в мир със себе си. Да нямам раздвояване на образите, които виждам, да има чистота в намеренията ми, в живота ми да има нещо основно и съществено, което ще ми даде възможност да изпълнявам възможно най-добре задълженията и начинанията си. Искам да взема на заем езика на светиите, да живея “в благоприличие” през всичките си дни. Не използвам този израз с тясно теологичния му смисъл. Под “благоприличие” разбирам онази вътрешна хармония, преди всичко духовна, която може да се трансформира във видима хармония. Може би търся онова, за което се е молел Сократ, когато е казал: “Моля се външния и вътрешния образ на човека да са едно и също нещо.” Искам да достигна такова състояние на вътрешно духовно благоприличие, чрез което да работя и да давам така, както Бог е предвидил за мене.” Молете Бога да ви даде такава автентичност. **Да ви интересува много повече онова, което става дълбоко в сърцето ви и да обръщате по-малко внимание на повърхностното, на външността, на временното.**

2. **Вярвайте в Бога.** Вярвайте, че Той ръководи обстоятелствата, в които се намирате - тези временни обстоятелства, които може би използвате, за да се извинявате, че не сте жената, която бихте искали да бъдете. Не чакайте обстоятелствата около вас да станат идеални. Вие знаете, че това никога няма да се случи. Спомнете си за Естир. В най-напрегнатия момент от състезанието, заобиколена от чувствени, лакоми и повърхностни жени, Естир е била сама. Но чудно нещо, Бог ѝ е дал благоразположението на другите хора! Вярвайте в Бога. Молете се на Бога. Ние сме изцяло зависими от него за вечния живот, за опрощението, за характера, за безопасността. Неговата светлина в нашия живот ни дава нарастваща незадоволеност от нещата, които просто задоволяват плътта ни. Това ни показва важноста да имаме характер, невероятната промяна, която може да дойде, ако се придържаме единствено към Божийте неща. Той единствен може да ни даде милостта и очарованието и да ни предпази да не се превърнем в полуслепи и неустойчиви християни. Благодарение на Неговата работа в живота ни ние биваме използвани даже в харемите на живота, за да покажем разликата и да дадем пример на чар и красота, на достойнство и елегантност, които не могат да помогнат, но карат хората да обърнат погледа си към Бога и към Неговата сила.

Изпитвам голямо състрадание към днешните християнки, които трябва да понасят глупостите, идващи от медиите по отношение ролята, значението и мястото на жената в обществото. Не познавам никой, който би имал по-голямо право да бъде объркан повече от жените в наши дни. Към тях се отправят всевъзможни въпроси, всякакви противоречиви съобщения, всякакви декларативни доказателства, че независимостта е единственият начин да се лети и че вървейки по собствения си път и превръщането ти в това, което ти харесва, ще ти донесе мир и вечна радост. Понякога жените трябва да си задават въпроса, по средата на цялата тази буря, какво точно се очаква от тях да направят. Какви точно се очаква да бъдат? Трябва да окажете помощ на дъщерите си, за да узнаят, как могат да бъдат християнки в днешния свят, защото много хора са готови да им дадат фалшиви съвети.

Започнете от там, от където сте и то веднага

Бог е придал на жената една неповторимост, която не може да се открие в никое друго от Неговите създания. Тъкмо чрез жената се раждат децата и по никакъв друг начин. Тъкмо майката има най-голямо влияние през детските години, които формира характера на човека. Съветът на майката е разбираем, даже когато не е произнесена нито една дума. Кой не е хващал “погледа” от очите на майка си? Кой не е бил подтикван да вземе решение поради млчанието на майка си, поради примерът на майка си и без съмнение,

поради сълзите на майка си? Вярвам, че това е вярно, защото Бог е дал на жените поне 4 качества, които оказват влияние върху живота ни.

1. Бог е дал на жените специална интуиция. Това е шестото чувство, което им позволява да проникнат през най-твърдата черупка, да виждат през най-дебелата фасада и безпогрешно да откриват истината и фалша. Жените имат способността да усещат наличието или липсата на характер в другия човек, докато ние мъжете се подаваме по-лесно на измама. Ясновидството им понякога е невероятно и като мъже това често ни вбесява!

2. Бог е дал да жените издръжливост към болката, каквато не е дал на нас мъжете, независимо дали това са родилни болки, или способността да се понасят продължително време житейските неволи. Подобно на “жените-пионери” от ранната история на САЩ, те имат способността да се противопоставят на невероятни трудности с неизтощима решителност и да постоянствуват. Безброй са мъжете, които са запазили работата си, защото жената на живота им е вярвала в тях.

3. Бог е дал на жените неповторима откритост. Ние мъжете сме много по-затворени - затворени към Бога и един към друг. Жените притежават една отвореност, една топлота и готовност да отговорят на Божиите призиви. Жените имат желание да израстват, да реагират, да чувстват, да покажат отношение към Божиите неща, което не може да се открие в повечето мъже.

4. Бог е дал на жените качеството да са нараними. Повечето жени, които познавам, се страхуват по-малко от мъжете да кажат истината за живота си. Това е причината, поради която повечето съветници ще ви кажат, че поне 70 % от клиентите им са жени. Жените имат желание да молят за помощ. Ако се съмнявате в това, просто си спомнете последния път, когато сте се загубили, докато сте карали колата си и жена ви е казала: **“Защо просто не спрем и да попитаме за пътя?” Мъжете биха карали 100 км по погрешния път, само за да докажат, че знаят накъде пътуват.** Една жена просто ще спре, ще признае, че се е загубила и ще помоли да ѝ се покаже верния път. Жените са по-малко защитени, по-малко отбранително настроени. Те даже проявяват желание да споделят с друг човек страховете си. Обикновено съпругите са тези, които първи казват: “В нашият брак има нещо нередно.” Дръжте се здраво! Аз не говоря просто за майки или за престарели бабички. Жените най-общо казано притежават всички тези качества. Ако се нуждаете от допълнителни доказателства, погледнете какво пише в Библията. Божието Слово е пълнено с примери за силата и достойнството, което Бог е дал на жените. Вижте няколко твърдения в Притчи: “*Благодатната жена придобива чест.*” (Пр. 11:16а); “*Добродетелната жена е венец на мъжа си.*” (Пр. 12:4а); “*Който е намерил съпруга, намерил е добро, и е получил благоволение от Господа.*” (Пр.18:22) “*Къща и богатство се оставят наследство от бащите, но благоразумна жена е от Господа.*” (Пр.19:14) Благодатта на жената ѝ осигурява уважението на обществото. Прекрасната съпруга дарява съпруга си с увереността за собствената му значимост. Разумната жена е дар от Бога, който е по-добър от всякакво наследство. Такава жена дава на мъжа си разумни съвети и осигурява на семейството си ръководство, основаващо се на разума и на добрите чувства. Едно нейно докосване по ръката на съпруга ѝ е достатъчно, за да го накара да се спре и да обмисли още веднъж това, което се готви да каже или да направи. Най-добрите думи за жената са класическите думи от Пр. 31:10-31. Според мене това са най-добрите неща, които някога са писани във възхвала на достойнството и честта на жените: “*Кой може да намери добродетелна жена? Защото тя е много по-ценна от скъпоценни камъни. Сърцето на мъжа ѝ уповава на нея; и не ѝ липсва печалба. Тя ѝ донася добро, а не зло през всичките дни на живота си.*” (Пр. 31:10-12) “*Сила и достолепие са облеклото ѝ; И тя гледа весело към бъдещето.*” (Пр.31:25); “*Отваря устата си с мъдрост, и законът на езика ѝ е благ. Добре внимава в управлението на дома си, и хляб на леност не яде. Чадата ѝ стават и я облажават; и мъжът ѝ я хвали, казвайки: Много дъщери са се държали достойно, но ти надмина всичките.*” (Пр. 31:26-29) Каква надежда има в това, каква сила и достойнство! Бог е толкова добър да ни даде всичко това в Словото Си, точно когато може да сте започнали да си мислите, че само Еستير е притежавала подобни качества. Но не е само тя! Жени, това са и ваши качества - неща за които трябва да се молите и да вярвате на Бога. Поради това се молете и вярвайте!

Позволете ми да отправя всичко написано в тази глава към жените и да завърша с нещо много лично, отправено този път към мъжете. Приятелю, Бог дал ли ти е жена, която иска да бъде като Еستير, една жена със сила и достойнство? Ако е така, дали я окуражаваш да се стреми към тази уважавана от Бога цел? Обмисляйки отговора си, помъчете се да отговорите на следните въпроси:

1. Кога за последен път сте казали на жена си, че тя е Божий дар за вас? Ако не сте ѝ го казвали скоро, кажете ѝ го отново. Днес.

2. Как ѝ помагате да осъществи дългосрочните си цели? Ако не сте сигурни какви са тези цели, помолете я да ви ги каже. Днес.

3. Ако чувствате, че тя се бори с определен проблем в живота си, дали я успокоявате, дали я подкрепяте? Ако ви се струва, че ви е трудно да го правите, признайте й го и след това продължете, рискувайки да я докоснете. Днес.

Разбирате ли, жена ви заслужава това. Тя просто има нуждата да разбере, че вие я цените като личност със сила и достойнство. И тя трябва да узнае това... днес.

Глава 4

Поява на злото

Животът и болката са неразривно свързани. Човек не може да има едното без другото. Болката е факт от живота в този греховен свят и ние не можем да я избегнем. В същност, целта на живота ни е не да избягваме болката, а да издържим и да триумфираме над нея, докато научаваме уроците, които можем да научим само чрез болката. Някой е казал следната истина: “Болката е неизбежна, а да се чувстваш нещастен е въпрос на личен избор.” Тъй като не можем да се освободим от болката, тайната на успешния живот е да се намерят пътища да се живее над нивото на страданието. И наистина, ние трябва да направим това. Още в 17 век в един англичанин е писал:

Дните ни започват с грижи,
Животът ни е една безспирна въртележка,
Жестоката смърт е винаги наблизо,
Човекът е толкова наранимо същество.

Въпреки, че тези стихове са написани преди 300 години, за подобни чувства се говори в една от най-старите книги на Библията, книгата Йов. В нея с се казва следното: *“Човекът роден от жена е кратковременен и пълен със смущение.”* (Йов 14:1) По този начин живата Библия все едно, че казва: “Колко нараним е човека, колко кратък е живота му и колко е изпълнен с безпокойства!” Колко нараним, колко кратък, колко пълен с безпокойства. Това не казва ли всичко? Предлагам ви да последваме примера на Йов и да погледнем реалността, вместо да губим скъпоценното си време, опитвайки се да избегнем житейските трудности и безпокойства. Правейки това, ние имаме шанс да научим някои добри уроци. Както е казал старият Бенджамин Франклин: “Тези неща, които ни причиняват болка, ни възпитават.”

Страданието: тема, която се повтаря постоянно през целия ни живот

За момент се спрете и изследвайте тъканта на живота. Усетете вътрешността, където се намират всички възли и грозни преплитания на нишките. Вижте страданието, което е вплетено в тъканта на човешкия живот. Например, усетете природния свят, където всяка година преживяваме такива “природни бедствия”, като урагани, наводнения, изригвания на вулкани, земетресения, приливни вълни, проливни дъждове, суша, свличане на земните пластове, ледени вихрушки, градушки и т.н. На света се раждат бебета с тежки дефекти, с разкъсващи сърцето неспособности и недоразвитост. Ужасяващи инциденти довеждат до осакатяващи наранявания, заплашват човешкия живот и оставят незаличими рани. Милиони хора живеят с постоянна болка. Болестите носят със себе си чувства на неприязън, страдания, изолираност, а често и смърт.

В областта на емоциите, много хора се сблъскват с ужасите на хронични депресии, липса на мотивация и разочарование. Неврози, психози и много свързани с тях проблеми унищожават живота на хората. След това идва семейството, където новините са пълни с истории за побоища и насилия, без да се споменава за пренебрегнатите и изоставени деца, сцени толкова ужасяващи, че човек просто не може да си ги представи. Една статистика съобщава, че всеки 15 сек. се случва един подобен семеен конфликт. Друго изследване в САЩ ни съобщава, че единственото по-опасно място за живот в сравнение с живот по време на бунтове и война, е животът в американското семейство. На националната и международната сцена има места на напрежение, “горещи точки,” на конфликти и безредици, някои от които прерастат във войни. Мога да ви дам още многобройни примери за това, че животът и болката са синоними и това не може да се промени.

Най-добре е да започнем да живеем с признаването на тази реалност и учейки се от такива примери да разберем теологичният корен на проблема. Ясно и несъмнено е, че болката е разпространена навсякъде. Грехът е неизбежна реалност. Убеден съм, че ако не бяха прегрешили, Адам и Ева биха живели вечно, без да страдат от болести и всяка друга форма на болката. Но с идването на греха се появява и проклятието на

болката и страданието, а накрая и неумолимата мъка на смъртта. Злото е винаги там, спотайвайки се в мрака, бързащо да ни завладее и да ни насилва.

Истина е, че независимо от това днес, сега, вие можете да чувствате, че животът е много добър. Вие сте здрав и нямате финансови проблеми. Стареете, но не сте болен. Имате добри отношения в семейството си. В такъв момент от живота си можете да бъдете подлъган да си помислите, че можете да легнете безгрижно по гръб и така да изживеете остатъка от дните си. Ако е така, всичко, което мога да ви кажа е, **НЕ РАЗЧИТАЙТЕ НА ТОВА**. Вие не живеете на деветото небе. Вие сте част от нас, прикован към планетата земя. Нашето общество е зло, и това е така не само защото другите са лоши, това е така защото вие и аз сме лоши. Грехът е универсална болест и в резултат от това ние живеем потопени в него. Той разрушава приятелските отношения, семействата, разцепва църквите, той е движещата сила на порочни мисли и планове. Той изсушава другарството между хората, той парализира желанието да постигаме цели в живота си, той не ни позволява да мечтаем.

Даже в прекрасната история за Естир злото показва грозната си глава, точно когато всичко предполага, че нещата ще се оправят. Цар Асуир си намерил съпруга, която е била външно и вътрешно красива. Прекрасното и скромно младо момиче и сираче било короновано за царица. Цар Асуир бил доволен, Мардохей също. Без съмнение Естир е била изненадана и много благодарна. Юдейският народ е бил радостен. **Но тогава на сцената се появява злото и унищожава всичко, което е хубаво**. Трябва ли да се учудваме, че става така? Това се случва в живота, отново и отново. Даже в библейските времена хората не са живели вечно и щастливо.

Метез: незначителен заговор срещу царя

Както често се получава със злото, то се появява много тихо и незабележимо. Докато повечето хора в царството са доволни от хода на събитията, в главите на двама човека се зародил заговор. *“В тия дни, когато Мардохей седеше в царската порта, двама от царските скопци, Вихтан и Терес, от ония, които пазеха входа, се разгневиха и поискаха да турят ръка върху цар Асуира.”* (Ест. 2:21)

Тук се казва “в тия дни.” За кои дни става въпрос? За времето, през което царят и хората са празнували и са се радвали, когато всички са изглеждали толкова доволни и щастливи и помежду им е царувал мир. Нали точно така става в живота? Искам да кажа, защо тези двама пазачи просто не са простили на царя? Защо е било необходимо да се борят с нещо, което царят е казал или направил и което ги е ядосало? Не е ли било възможно Вихтан да каже на Терес: “Хей, не позволявай на това да те тревожи. Толкова много неща се струпаха на главата на царя напоследък.” Каквото и да е направил царя, то не е заслужавало да стане повод за заговор. Още по-сигурно е, че това не можело да бъде повод да планират убийството му. **Но това е начинът, по който се проявява злото**. Когато една обида **не бъде простена** и забравена, тя нараства и се превръща в гняв, а когато на гневът се позволи да нараства, той се превръща в ярост, а понякога стига и до убийство. Когато тези неща отровят разсъдъка ни, те могат да ни превърнат в участници в заговор за убийство. Такъв е случаят с тези двама човека и скоро гневът им ги довел до положение да съставят план за убийство на царя.

“А това стана известно на Мардохея, и той го обади на царица Естир; а Естир обади на царя в името на Мардохея. И като се изследва работата и се намери, че беше така, и двамата бидоха обесени на дърво; и събитието се записа в книгата на летописите пред царя.” (Ест. 2:22-23)

В онези години, по време на персийското царство, не са си губили времето за продължителен съд над престъпниците. Когато животът на царя бил поставен в опасност, виновните заплащали за това с живота си. Незабавно. И така, това поставило край на заговорът на Вихтан и Терес, и на техния живот, но не и на злото или на последиците от това, което направили. Просто запомнете този случай, защото отново ще се срещнем с него в живота на Естир. Понеже били подвластни на злите си помисли, тези двама пазачи се оказали въввлечени в заговор, който станал причина за собствената им смърт.

Нека да се вгледаме по-задълбочено в тази част от Библията и за да не си мислим колко коварни са били хората в Персия по онова време, **искам да ви припомня, че всеки човек е склонен към мисли за ярост и убийство, за лакомия, измами и насилия - това е мръсната и грозна страна от живота**. Вие и аз също имаме тези неща в сърцата си. Ако не беше силата на живия Бог, действия на насилие биха се извършвали от всеки човек и това в края на краищата би изстребило човешкия род от лицето на земята. Полношващите се тела на обесените двама заговорници са напомняли на всички хора в Персия, че стореното от осъдените е зло и наказанието им е последица от това зло. Сцената е била ужасна и в това не трябва да се заблуждаваме. Вместо да бъдат обесени на някакви модерни бесилки, хората вероятно са били обесвани на стълб или например на горния праг на вратата на собствената им къща (Ездра 6:11). Обесването не е било необичайно наказание в Персийската империя. За цар Дарий, бащата на Ксеркс се знае, че веднъж обесил 3000 човека едновременно. Запис за опита за убийство на цар Асуир можел да се намери в официалните

царски летописи (Ест. 6:1-2). В древността царете не се спирали пред нищо, за да внушат страх в сърцето на всеки човек, че не си струва да извършва престъпления. Но даже отвратителната сцена на публичното обесване на двамата мъже не премахнала злото.

Отмъщението: голям заговор срещу юдеите

“След това” (Ест. 3:1) на сцената се появява едно още по-голямо зло. Не е ли интересно да се види как отделните части на историята са свързани помежду си с такива твърде незабележими фрази като: “след тези неща,” “така се случи, че,” “в онези дни,” “след това?” Тъкмо така става и в живота. Големите събития в живота ни, големите повратни точки не започват с оглушително предупреждение от небесата, като “Днешния ден ще ти донесе неприятности - големи неприятности!” Не, такива дни започват като всички останали. Вие нямате представа какво ви очаква. Изведнъж то се случва и вие се оказвате въввлечен във вечната битка срещу грехът и злото. “След това, цар Асуир повиши Амана, сина на агагеца Амидата, въздигна го, и постави стола му над столовете на всичките първенци, които бяха около него.” (Ест. 3:1) Но почакайте малко! Какво става тук? Нали Мардохей е човекът, който е спасил живота на царя? Мардохей е казал на Естир, която от своя страна е казала на царя за заговора. Заслугата за разкриването на заговора и за спасяването на живота на царя принадлежи на Мардохей. Тогава защо Аман получава повишението?

Забравих да ви кажа: животът не само е болен, той е и несправедлив. Може би в този момент си мислите, че ще бъдете повишен, защото сте работили най-много, защото сте предложили най-големите идеи, че вие сте помогнали повече от другите на началника си. Следователно, единственото справедливо решение е вие да бъдете назначен на това престижно място. Ако е така, подгответе се, защото това може би няма да се случи. Не се опитвам да бъда песимист, аз просто съм реалист. Лошото се случва, защото животът е несправедлив. **Защо? Защото е лош и зъл.**

Когато управлява праведността, справедливостта царува; но когато злото проникне в едно сърце, след него там влиза несправедливостта. Тъкмо това се е случило, когато от всички хора бил избран Аман, за да бъде издигнат и му била дадена власт. “И всички царски слуги, които бяха в царската порта, се навеждаха и се кланяха на Амана; защото царят беше заповядал така за него. Но Мардохей не се навеждаше, нито се кланяше.” (Ест. 3:2) Вие си казвате: “Аха, този човек е демонстрирал лошо поведение.” Не, Мардохей е бил юдеин. **Юдеите считат, че покланянето пред който и да е човек или нещо друго на земята е идолопоклонство. Това е противоречало на най-дълбокото убеждение на вярата им.** В Светото Писание Бог казва пределно ясно: “Не трябва да имаш други богове, освен Мене.” Следователно, Мардохей не е можел да се навежда и да се покланя пред никой друг, освен пред Бога. Когато бил попитан, защо не се подчинява на царската заповед, защо не се покланя на човекът, който е бил издигнат над останалите царски служители, Мардохей имал готов отговор: “Затова царските слуги, които бяха в царската порта, рекоха на Мардохей: Ти защо престъпваш царската заповед? А като му говореха всеки ден, а той не ги слушаше, обадиха на Амана, за да видят, дали думите на Мардохей ще устоят, тъй като им беше явил, че е юдеин, та не се покорява на заповедта.” (Ест. 3:3-4) Очевидно царските слуги многократно са досаждали на Мардохей за да го накарат да се поклони на Аман. Но всеки път когато повдигали този въпрос, той им отговарял по един и същ начин: “Аз съм юдеин.” С други думи това означавало: “Аз не мога да се покланям пред нищо земно.” Тогава злото сърце на тези слуги ги накарало да докладват за това на Аман.

“И като видя Аман, че Мардохей не се навеждаше, нито му се кланяше, Аман се изпълни с ярост. Но мислеше, че да тури ръка само на Мардохей ще бъде нищожен нещ; затова, понеже му бяха явили от кои люде беше Мардохей, Аман искаше да изстреби мардохеевите люде, сиреч всичките юдеи, които бяха в цялото царство на Асуира.” (Ест. 3:5-6) Какво става тук? Защо отказът на Мардохей да се поклони пред Аман го е вбесила и той е пожелал да убие всички юдеи? Даже желанието да си отмъсти и да убие Мардохей би било достатъчно зло нещо, но да се убият всички хора, които по никакъв начин не са били виновни за тази лична борба между волите на тези двама мъже? Отговорът е, че всичко това е свързано с една стара вражда. Хвърлете още един поглед към родословното дърво на Аман, споменато в Ест. 3:1: “Асуир повиши Амана, сина на агагеца Амидата.”

Ако познавате библейската история, вие знаете, че забутана в страниците на 1 Царе се намира една история за един цар, наречен Саул, на който Бог чрез пророк Самуил заповядал да избие амаликитците, вечните врагове на юдеите. Амаликитците нападали юдеите, след като те излезли от Египет. Виждате ли колко отдавнашна е тази вражда? Поради това Саул бил инструктиран да изстреби всички амаликитци, заедно с животните им. Но Саул, тъй като бил практичен човек, запазил най-хубавите овце на враговете си, както и живота на техния цар Агаг. Агагците, наследници на амаликитците, получили името си от името на царя, който не бил убит от Саул. **(Това би трябвало до ни бъде едно прекрасно напомняне, че когато Бог ви каже да направите нещо, най-добре е да го направите, защото той винаги има основание за това, което ви нарежда.)** След това пророк Самуил се противопоставил на Саул заради неговото неподчинение. Саул се

опитал да оправдае неподчинението си, но накрая признал, че е не е постъпил така, както Бог му е бил наредил. После Самуил *“съсече Агага пред Господа.”* (1Царе 15:33)

От тогава тези стари врагове на юдеите са препредавали от поколение на поколение тази случка. В резултат на това, агагите мразели юдеите! Тъй като бил агагец, Аман е изпитвал омраза, на която е бил научен от детството си. Сега е подходящо време да спомена, че никой човек не се ражда с омраза в сърцето си. Предразсъдъците не са нещо вродено, те се научават, ние се възпитаваме да мразим. Ние не сме родени за да мразим, но се научаваме да мразим.

Имам приятел, който веднъж беше живял в един от южните американски щати. Той беше шокиран, че Ку Клус Клан продължава да провежда парадите си по главната улица на техния град. В тези паради участвували деца, както и техните родители, облечени в бели качулки. Тези деца са били обучавани да мразят така, както мразят бащите им. От своите родители и дядовци и прадедовци, от своите чичовци и братовчеди, агагецът Аман е бил научен да мрази юдеите. Тази ненавист е била заложена дълбоко в него и когато е бил поставен на място, където е имал власт и сила, можем да бъдем сигурни, че той е отнесъл със себе си тази ненавист. Той я е носил подобно на мантия. В моята Библия аз съм подчертал думите: *“Аман искаше да изтроби...всичките юдеи.”* Тъкмо така постъпва злото на света и в живота ни. То израства до нещо преувеличено. Поради това Аман не е могъл да се задоволи просто да убие Мардохей или да направи живота му нещастен. Сега Аман сам си поставя цел и мисия, не по-различна от целта на Адолф Хитлер - да избие всички юдеи. Антисемитският план на Аман за унищожение на юдеите се разкрива бързо и завладяващо, гласкан напред от злото, за да се превърне в нещо отвратително и грозно.

“В първия месец, който е месец Нисан, в дванадесетата година на цар Асуира, хвърлиха пур (сиреч жребие) пред Амана последователно за всеки ден от всеки месец, дори до дванадесетия месец, който е месец Адар.” (Ест. 3:7) В книгата си “Царицата и аз”, посветена на Естир, Рей Седман ни предоставя полезни разяснения за хвърлянето на жребий: “Каква странна процедура! Хвърлянето на жребий, за да се установи щастливия ден за някакво начинание, е било обичайна практика в ориенталските царства. Тази практика до голяма степен прилича на съвременното хвърляне на зарове, за да се определи подходящ ден за някаква дейност. Когато се казва: *“Хвърлиха пур пред Амана последователно за всеки месец, дори до дванадесетия месец...”*, това не означава, че те са хвърляли зарове за всеки ден поотделно. Просто те са хвърляли много жребии едновременно, като всеки от тях предварително е бил наречен на определен ден. За подходящ се считал денят, за който например се получи предварително зададено число. И така те хвърлили жребий за 365 дни, преди да установят щастливия ден. Когато това станало, този ден се оказал от 12-ия месец, наречен Адар. Цялата тази процедура дала основание на Аман да отиде при царя и да му каже: “Виж! Ако наистина искаш да живееш щастливо, ако искаш щастието да ти се усмихне, трябва да направиш само едно нещо - отърви се от тези хора!”

Когато животът ви е под влияние на вяра в свръхестествени неща, вие преследвате някакви странни идеи и вземате неразумни и странни решения. Вие правите глупави, а понякога даже и демонични постъпки! Точно това се е случило в този случай: *“Тогаваш Аман рече на цар Асуира: Има едни люде, пръснати и разсеяни между племената по всичките области на твоето царство; и законите им се различават от законите на всичките люде, и те не пазят царските закони; затова не е от полза за царя да ги търпи.”* (Ест. 3:8)

Пред очите ни се извършва една израстване и разширение на злото. Това, което в началото е било гняв, сега се превръща в предразсъдък, в предварително взето решение. Сега вече омразата в главата на Аман нараства до решение за убийство. Това е типичен пример за преувеличение. Аман казва на царя това, което царят искал да чуе, но не му е казал цялата истина, не му е разказал цялата история. Аман не споменава за собствените си пристрастия, за отдавнашната си омраза, за грозният антисемитизъм, водещ началото си от амаликитския му произход. Не, той преднамерено скрива истинските мотиви, докато действа така, като че ли се стреми да защити само интересите на царя.

Царят не е имал друг съветник, който да му даде мъдър съвет. Никой, който да разсъди обективно и да му каже: “Хей! Тук има нещо което не ми харесва. Този човек е пристрастен. Той не се грижи за твоя интерес, той преследва собствения си интерес.” Когато имате съветник, който е пристрастен и ако той е единственият ви източник на информация, вие неизбежно се сблъсквате с планове или решения за унищожение. Поради това е важно да се живее отговорно и в собствения си кръг да допускате хора, които са достатъчно силни, за да използват думи като: “неразумно”, “не е добре”, “това е твърде преувеличено” или “прецени отново.” Очевидно на цар Асуир са му липсвали такива съветници, поради което когато Аман му предложил планът си за изтреление на евреите, царят го харесал и се хванал на въдицата. Идеята задоволявала чувството му за неограничена власт, високото му самочувствие и сребролюбието му. Аман е знаел слабите му места. *“Ако е удобно на царя, нека се предпие да се изтрелят; и аз ще броя десет хиляди таланта сребро в ръцете на чиновниците, за да го внесат в царските съкровищници.”* (Ест.3:9)

Десет хиляди таланта сребро се равняват на 375 тона сребро! По онова време Персия е използвала среброто като свой паричен стандарт, което означава, че това са били много пари. От къде щял да ги вземе Аман? Вероятно от домовете и имота на юдеите, които предстояло да бъдат убити.

“И царят извади пръстена си от ръката си та го даде на Амана; сина на агагеца Амедата, неприятеля на юдеите.” (Ест. 3:10) Което е равносилно на това сега да дадете фонокартата си на някой човек и да му кажете: “Използуй я до край.” Царският пръстен с печат е притежавал силата на официален държавен печат. С него се подписвали укази и други документи, като върху документа се поставяло парче мека глина и към нея се притискал печата, който оставял отпечатък, доказващ че документа е одобрен от царя. Например, един указ се написвал на свитък. Свитъкът се навивал на руло и външния край се залепвал с мека глина. Когато царят притискал пръстена с печата върху глината, това означавало, че го е подписал, т.е. с това се казвало: “Да бъде изпълнено.” Това е значението на пръстена, който царят е дал на Аман.

Изпаднал в лениво безразличие и съгласие, царят буквално подпечатал собственото си одобрение за този ужасен план, който засягал даже царицата Естир, въпреки че той по това време не е знаел това. Когато започне изпълнението на един зъл план, винаги има неща, които са скрити и измамни, които не са известни предварително. *“И царят рече на Амана: дава ти се среброто, тоже и тия люде, да направиш с тях както обичаш.”* (Ест. 3:11) В този израз има внушения, които звучат подобно на направеното от Хитлер, нали? Какво е станало с Асуир, за да може да каже с едно махване на ръка “Просто ги довърши”? На човек просто е трудно да си представи това. Но преди да обърнем погледа си към Хитлер или към други луди от историята, нека да бъдем болезнено откровени и да погледнем към собствения си дом.

Не отглеждате ли омраза в семейството си? Има ли човек, който да мразите? За да ви помогна да отговорите честно, мога ли да направя някой предположения? Хора като бившият ви съпруг или съпруга, бивш пастор, бивш съквартирант, църква която ви е обидила, някаква организация, която се е отнесла нечестно към вас, някой началник, треньор, някой който сте уважавали и на когото сте вярвали и който ви е използвал или обидил? Има ли някой, който е направил живота ви труден и никога не е постъпил честно с вас? Въпреки че сега тези хора са извън живота ви, че физически не ги виждате, случките от миналото са още живи в паметта ви и задълбочават решимостта ви да търсите реванш.

Ако това е така, дълбоко в себе си вие си казвате: “Някой ден, по някакъв начин ще си отмъстя!” Това подхранване на яростта, тази постоянно гризяща омраза, този преднамерен отказ да се прости постоянно нараства. Това става безшумно, толкова незабележимо и е толкова смъртоносно опасно! По времето, когато се срещаме с Аман, той вече е зрял мъж. Ние не знаем на колко години е бил, но като се има предвид заемания от него пост, той не е бил юноша. Той е заел високопоставеното си положение вече научен да отмъщава. Това е бил неговият час и той щял да го използва! Животът и болката са синоними. Ние не можем да избегнем болката. Но ако не сме внимателни, тази болка може да ни накара да извършим най-ужасни престъпления.

Съдилищата ни са пълни с жестоки криминални престъпления. Грабители, нападатели въоръжени с ножове, терористи, насилници, убийци, даже серийни убийци. Четем във вестниците за един човек, който е убил 60 човека и то по най-отвратителен начин. Гледаме го как седи в съда и се усмихва по време на заседанието и си мислим “Какво животно!” И той може да е точно такъв. Но това, което лесно се пропуска е следното: Същата животинско-човешка природа живее и в мене, както и във вас. Тя е измамна до краен предел. Греховността ѝ надхвърля нашето въображение. Ако не беше присъствието на милостта, благородството и чудното освобождение чрез Исус Христос, което да работи в нас, да контролира нашите чувства и да ни подтиква да прощаваме и да продължаваме напред, тази животинска природа би ни погълнала. При това положение ние също бихме убивали без да се замислим.

Колко абсолютно безсилни сме да разрешим собствения си вътрешен проблем на злото. Ако не притежавах силата, която ми дава Светия Дух, липсата ми на опрощение би се превърнала в мисли, които ще ви шокират. А вашите мисли биха били шокиращи за мене. Тъкмо това се е случило с Аман. Това е причината той да предложи този жесток план. Това е причината той да извърши злото без да много да му мисли. На него му е липсвала вътрешната сила, която идва от живия Бог, за да го спре и да му помогне да се освободи от омразата, от предубежденията си и да живее над могъщата хватка на желанието за отмъщение. И какво е станало в резултат на това? Той започнал изпълнението на плана си без всякакво смущение, без всякакви задръжки, породени от чувството, че се прави нещо нередно. *“И така, на тринадесетия ден от първия месец, царските секретари бяха повикани, та се писа точно според това, което заповяда Аман, на царските сатрапи, на управителите на всяка област, и на първенците на всеки народ, във всяка област, според азбуката им, и на всеки народ според езика му; в името на цар Асуира се писа, и се подпечата с царския пръстен. И писмата се изпратиха с бързоходци по всички царски области, за да погубят, да избият, да изстребят всичките юдеи, млади и стари, деца и жени, в един ден, тринадесетия от дванадесетия месец, който е месец Адар, и да разграбят имота им.”* (Ест. 3:12-13) Представихте ли си

сцената? Аман е заповядал да бъдат избити всички юдеи, живеещи във всички 127 провинции на царството. Неговият убийствен план бил написан и подпечатан с царския пръстен в първия месец на годината, но изпълнението му се е предвиждало да стане в 12-ия месец. Аман трябва да си е казал: “Нека да живеят в напрежение, знаейки какво ги очаква.” **Но той не само искал да ги избие, той искал и да ги ограби.**

“Препис от писаното, чрез което щеше да се разнесе тая заповед по всяка област, се обнародва между всичките племена, за да бъдат готови за оня ден. Бързоходците излязоха и бързаха според царската заповед; и указът се издаде в столицата Суса. И царят и Аман седнаха да пируват; но градът Суса се смуту.” (Ест. 3:14-15) Да, такива убийства могат да бъдат планирани. А междуременно вие можете да си отпивате питието и да не се интересувате, че хората около вас живеят в мизерия. Това е начина, по който се проявява неконтролираното зло.

Един подходящ отговор на злобата

Въпреки че сме далеч от края на тази забележителна история, сега е време да се спрем и да си поемем дъх. Вече можем да извлечем три основни поуки от поведението на трите главни герои: от поведението на Мардохей, на Аман и на Асуир.

1. От Мардохей научаваме никога да не забравяме, че винаги ще има някой, който ще се опитва да ни отклонява от стремежа ни към Бога. Нали си спомняте как е започнала тази история в Персия? “Защо не се покланяш пред министър-председателя Аман?” “Аз съм юдейн. Подчинението ми на моя Бог е такава, че не мога да се осмеля да направя това!” В резултат възникнало толкова силно възмущение, което задействало един заговор за изстребление на всички юдеи! **Винаги ще има някакъв човек, който ще се възмущава от подчинението ви пред Бога. Очаквайте това.** Ако не сте подготвен за това, вие ще позволите да бъде отслабена волята ви. Бил съм свидетел на това в армията. Наблюдавам го и сред съседите си, наблюдавам го и сред хората, които служат на Бога. Срецам това всред хората от бизнеса, където напрежението е много по-голямо, поради това, че вярата на служителя влиза в конфликт с “политиката на фирмата.” Резултатите от това са толкова грозни, че познавам хора, които бяха принудени да напуснат работата си.

2. От Аман научаваме никога да не подценяваме дяволската природа на желанието за мъст. **Докато говорим за това, не подценявайте собствената си способност да се преструвате и да отмъщавате.** Липсата на желание да простим, което живее във всеки от нас е в състояние да отрови живота ни, ако му позволим. Много разведени хора в наше време са обхванати от един дух на нежелание да простят. Колко хора на младежка и средна възраст са обърнали гръб на родителите си, вместо да им простят? Колко жестоки прояви на тероризъм са породени в мръсните потоци на нежеланието да се прости?

3. От Асуир научаваме **никога да не надценяваме** стойността на собствената си личност. Толкова е лесно човек да се заслепи от собствената си гордост поради заемания пост и от притежаваната власт. Цар Асуир би трябвало да има някой мъдър съветник, на когото да е позволено да каже: “Какво е това ужасно нещо, което си разрешил да се извършва? То не си заслужава последствията, нито пък ти си толкова важен, за да можеш да си го позволиш.” В живота на всеки човек “злото седи до вратата” - един таен план да се отклоним от възложените ни от Бога отговорности или един тлеещ в нас дух на мъст, с който ако не се справим, може да доведе до насилие и даже до убийство. В момента, в който пиша тези думи, беше обявено решението на федералното жури в Денвър. Според него един човек не само беше обвинен за виновен за убийство, но и беше осъден на смърт за извършването на бомбения атентат в сградата на федералната администрация в Оклахома Сити на 19.04.1995. При този атентат бяха убити 168 мъже, жени и деца, а стотици други бяха ранени. Осъденият е само на 29 години, ветеран от войната в Залива и е извършил това масово клане, защото е позволил на духът на непрощителност и на горчивината да се превърне в сляпа ярост, която най-накрая го довела до извършването на най-кръвавото масово убийство в историята на САЩ. Появата на злото в живота му, подхранвано от отровата на изпълнените му с омраза предубеждения ще направи името му незабравимо: Тимоти Мак Вей.

И до днешен ден евреите не са забравили името на Аман. Всяка година те си спомнят за него на празника Пурим. По време на драматизираното четене от книгата Еستير в еврейската синагога по случай на празника Пурим, присъстващите пеят и при всяко споменаване на името на Аман казват високо: “Нека името му да бъде зачеркнато.” “Нека името на безбожния човек да изтлее,” а през това време момчета с тояги удрят по камъни и дървени парчета, върху които е написано омразното име. В един или друг момент от живота си ние сме шокирани от прочетеното в Библията. То притежава острие като остър нож и прониква дълбоко в сърцето ни. Че това винаги ще бъде вярно може да се види и от ролята на злото в живота на Аман. Но то е вярно и за собствения ни живот. Ако позволим на гневът ни да нараства, ако кроим планове за отмъщение, ние ще свършим по подобен начин, правейки ужасни неща както на другите, така и на себе си.

Тъкмо по тази причина Бог завладя омърсения ни свят в личността на Своя Син Исус Христос. Ние не можем сами да си помогнем, но Господ Исус може. Той отвори вратата за прощката и за силата на кръста,

върху който беше разпънат. Той позволи в ръцете и краката Му да бъдат забити гвоздеи, за да може всеки, който повярва в Него да не загине поради собствения си грях и собственото си зло. По някакъв чуден начин кръвта, която изтече от тялото Му, ни измива от греховете ни. Нито аз, нито някой друг би могъл да ви даде никакви думи, които могат да направят това. Но кръвта на Христос ще го направи. По тази причина църквата пее от много години следния химн:

Какво може да измие греховете ми?
 Нищо друго освен кръвта на Исус;
 Какво може да ме направи отново цял?
 Нищо друго освен кръвта на Исус.

Вие не можете да избегнете болката и злото в живота си. Даже не мога да ви обещаю, че след като предоставите живота си на Исус Христос, вие няма да изпитате никаква зла мисъл за отмъщение. **Почти е сигурно, че ще имате такива мисли!** Но мога да ви обещаю, че когато Исус контролира живота ви, вие ще имате никакви вградени спирачки, които няма да ви позволят да се стремите към желанията на старата си порочна природа.

Ако започнете от днес, вие можете да изживеете една вътрешна промяна. Една проста молитва ще направи това, ако е изречена с неподправена и дълбока искреност:

“Небесни Татко, аз съм като Аман, тъй като в мене живее зло и установих, че не мога да го победя. Аз вярвам, че Исус плати цената за моите грехове, вярвам че Той беше възкресен и все още е жив, като ежедневно ми дава сила. Аз вярвам, че със смъртта си Той плати за наказанието, което беше предназначено за мене, поради което съм спасен. Поради това сега Го приемам в живота си. Благодаря Ти Боже, че завладя живота ми, така както вече си завладял този свят.”

Божията милост прониква отвъд нашата най-съкровена нужда. Той идва при нас, там където се намираме и ни говори с откровени думи, които даже ние можем да разберем. Той прави това чрез Словото си, така както го е направил в историята на Естир, история, която е толкова обвързана с омразата на Тимоти Мак Вей и с извършеното от него масово убийство за отмъщение. Тъй като вие и аз не сме по-добри по вътрешната си природа от извършителят на това престъпление, ние имаме нужда от огромната Божия милост, за да изчисти сърцата ни от всичките ни злини. Той може да ни даде способността да преодоляваме болката в живота си, давайки ни възможност да се съпротивляваме на всички опити да станем зли, докато Той, чрез силата Си, се справя с този неразрешим от нас проблем. Животът и смъртта са синоними, но те не ни остават като безпомощни жертви на проявите на злото в живота ни. **Бог и милостта са достатъчни, за да ви променят и превърнат от слаба в силна и праведна личност.** Въпросът е, ще се предоставите ли, поради вярата си, на Него и ще Му дадете ли да направи това за вас?

Единственият човек, който може да отговори на този въпрос сте вие. Вие няма да намерите убежище от собствените си прояви на злото, докато не отговорите ясно и решително с “Да” на Бога. Искам да завърша с още един куплет на химна от началото на тази глава:

Тук дните ни може да се много трудни,
 В живота ни да липсва сила и мощ.
 Но отвъд омразата и страха има надежда,
 Колко велик Спасител е Христос!

Глава 5

Да мислим и да казваме това, което е правилно - независимо от всичко

В нашия пренаселен свят е много лесно да подценим значението на някой човек. Има толкова много хора, които са надарени с толкова много дарби и умения, които вече правят толкова много неща, които са толкова важни, така че кой има нужда от мене? Какво мога лично аз да направя за разрешаването на огромните проблеми на нашия свят? Сигурно е лесно да позволим на необятността на заобикалящото ни да ни накара да изглеждаме незначителни, нали? **Но истината е, че вие сте си вие и вие сте уникален и неповторим в целия свят.** Харесва ми начинът, по който Едуард Еверт Хейл говори по този въпрос:

Аз съм сам,
 Но съм единствен,
 Аз не мога да направя всичко,
 Но все пак мога да направя нещо;
 И защото не мога да направя всичко,
Аз няма да откажа да направя това, което мога.

Вие сте неповторим. Вие сте единствения човек с уникалното си наследство, с тъкмо вашата серия от събития по време на страданията в живота ви, които са ви довели до това място и до този час. Вие сте уникален с личната си убеденост, с външния си вид, с уменията си, с подхода си, с вашия глас, с вашия стил, с вашата сфера на влияние - вие сте неповторим.

Значителното влияние на една единствена личност

Историята е пълна с разкази за личности, които са направили някаква промяна. Помислете си за военните битки, изходът от които се е решавал от една единствена героична личност. Помислете си за хората на изкуството и за приносът им към човечеството, от Микеланжело и Леонардо да Винчи до Брамс и Бетовен. Помислете си за учените, за откривателите, за изследователите, за техническите специалисти, които буквално промениха хода на историята. Помислете си за смелите проповедници, които в различни периоди от човешката история са заставали сами срещу всички останали, но въпреки това са побеждавали и са променяли посоката на човешкото развитие. Обликът на църквата е бил променен от значителни личности - хора като Августин, Тиндейл, Бъниан, Мартин Лутер, Калвин, Уайтфиелд, Уесли, Едуардс, Спържън, Мууди, Били Грѐм и много други. Или да погледнем от друг ъгъл, да си помислим за промяната, която може да се дължи само на гласа на един единствен гласоподавател. Идва време за избори, но много хора не желаят да упражнят най-голямата си привилегия, която демокрацията им дава, мислейки си, че тяхната бюлетина е без значение. Преди няколко години се натъкнах на едно изключително изследване, показващо важността на една единствена бюлетина:

- През 1645 год. Оливър Кромуел е получил властта в Англия благодарение на един глас в повече.
- През 1649 год. един глас в повече станал причина английският крал Чарлз I да бъде екзекутиран.
- През 1776 год. един глас в повече е станал причината в Америка да се говори английски, а не немски.
- През 1839 год. един глас в повече е избрал Маркус Мортън за губернатор на Масачузетс.
- През 1845 год. един глас в повече е позволил на Тексас да стане част от САЩ.
- През 1868 год. един глас в повече е спасил президента Андрю Джонсън от импичмънт.
- През 1875 год. един глас в повече е станал причина Франция да се превърне от монархия в република.
- През 1876 год. един глас в повече е направил Ръдърфорд Хейс президент на САЩ.
- През 1923 год. един глас в повече е дал властта на Адолф Хитлер в нацистката партия.
- През 1941 год., 12 седмици преди Пърл Харбър, един глас в повече е позволил в САЩ да се запази задължителната военна служба.

Когато чета Божието Слово, аз не откривам много описания за велики завоевания и на масови събирания, при които Божието внимание да е било приковано върху цяла страна или върху цялото общество. Много по-често откривам отделни мъже и жени, които са извършвали промените, които са посочили накъде да се върви, или са отрязали парче от мантията на царя, или са застанали срещу всички останали и са променили живота им. От Битие до Откровение ние виждаме Божията ръка в живота на личности, които са мислели, казвали и правели това, което е право, независимо от обстоятелствата и в резултат от това е писана историята. Тъкмо тези наблюдения преди много години за пръв път породиха в мене желанието да напиша серия от биографии за някои библейски личности. Чуйте някои стихове от Библията, които посочват важността на всеки човек.

“Защото очите на Господа се обръщат насам-натам през целия свят, за да се показва Той мощен в помощ на ония, чието сърце е свършено разположено към Него.” (2Лет. 16:9)

“И Господ видя, и стана Му негодно, че нямаше правосъдие, видя че нямаше човек, и почуди се, че нямаше посредник” (Ис. 59:15-16)

“Обходете улиците на Ерусалим и вижте сега, научете се и потърсете по площадите му, дали можете намери човек, дали има някой, който да постъпва справедливо, да търси честност, и аз ще простя на тоя град.” (Евр. 5:1)

“И като потърсих между тях мъж, който би издигнал оградата и би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да не я разоря, не намерих.” (Йез. 22:30)

Един единствен мисионер посвещава целия си живот в някой район от света и накрая цялото племе приема Христос като свой спасител. Само един държавник се застъпва за правото и страната му бива спасена. Само един гражданин със силна воля и решителност казва: “Аз съм против това зло,” и обществото извисява моралния си стандарт, променяйки посоката си на движение. Както ще видим, само една жена е

решила, че си струва да се рискува да се наруши протокола и да каже това, което мисли, и цялата нация била спасена.

Както казах във въстъпителните си думи: “Силата на жената!” Юдеите са били заплашени от изстребление. Жестокият Аман оказвал влияние върху цар Асуир с обещанието си. “Поради този план, който съм изработил, аз съм в състояние да излея тези пари в твоята съкровищница и страната да се избави от тези хора, които няма да се поклонят и да те боготворят като цар.” Въпреки, че е претендирал да задоволява царската гордост, този план притежава най-лошите черти на геноцида. “В Персия вече няма да има юдеи. Ние ще се отървем от тези хора.” Ако се чудите какво влияние е имал този план върху обществото, погледнете какво пише в последния стих на гл. 3: “*градът Суса се смути.*” Докато Аман и Асуир са отпивали от пиетето си в двореца, гражданите на Суса били учудени и объркани, особено юдеите, подобно на евреите от гетото на Варшава и от другите европейски сцени на ужаса в края на 30-те и началото на 40-те години. “Какво става тук?” “Защо властите издават тези заповеди?” “Възможно ли е нещата да станат още по-лоши от сега?” Какъв ужас са изпитвали тези хора в сърцата си, какъв страх е царял в главите им! “Как можем да живеем в това положение?” “Как можем да се преборим с това?”

Такъв е бил законът на Мидийците и Персите. Когато по онова време се издавал един указ, било невъзможно той да бъде променен. Никой не можел да го промени, още повече ако е юдей. Безпомощността приема формата на безнадеждност. Но даже в тези обстоятелства Бог не е спял. В изпълнение на Своя план, Той определил една личност, която трябвало да извърши промяната. Отново един единствен човек щял да застане сам в рова. В конкретния случай това е Естир. Следете историята, докато първоначално видим какво правят хората, които са потънали в тъга и отчаяние.

Съдбоносната намеса на царица Естир

“А Мардохей, като се научи за всичко, що бе станало, раздра дрехите си, облече се във вретиче с пепел, и излезе сред града та викаше със силно и горчиво викане.” (Ест. 4:1) Когато банкрутирали, или ставали жертва на смъртоносна болест, или погребвали член от семейството си, или когато изживявали някакво ужасно нещастие, хората от времето на Естир имали обичай да се обличат в износени и скъсани дрехи в тъмен цвят, изтъкани от козя вълна, които висели на тях подобно на огромни чували. Освен това, те вземали пепел и я хвърляли във въздуха над главите си, така че пепелта да пада върху тях и да ги покрива и така се появявали пред хората. Понякога те даже сядали посред купчина студена пепел и хвърляли пепел върху себе си като един видим израз на мъката им. Хората изразяват мъката и тъгата си по различни начини.

Съгласно нашата западна културна традиция, изразяването на тъгата често се съобразява с някои ограничения. Когато беше убит президента Кенеди, младата му вдовица носеше черен воал, с който демонстрираше мъката си и криеше сълзите си под него. По подобни причини жителите от западните страни плачат безмълвно или състрадателно прегръщат онези, които тъгуват. Обаче на Изток мъката и тъгата винаги се изразява явно и гласно. Всички сме виждали картините на огромни тълпи, които пренасят ковчега над главите си, а през това време хората пищят и плачат. С висок глас те произнасят стихове от свещените си книги и след това се докосват до ковчега. Те оплакват и стенат от мъка!

Тъкмо това прави Мардохей в този случай. Той няма задръжки. Мъката му няма граници. Облечен в скъсани дрехи и покрит с пепел, той стоял пред вратата на царския дворец. *“И дойде пред царската порта; защото никой, облечен във вретиче, не можеше да влезе в царската порта.”* (Ест. 4:2) Мардохей е знаел, че няма да му бъде позволено да влезе през царската врата, вратата където царят идвал съгласно източния обичай, за да се срещне с поданиците си и да раздава правосъдие. Може би Мардохей е отишъл там, за да могат всички да го видят, като по този начин се е надявал да привлече вниманието на царицата.

Защото е съмнително, че Естир е имала и най-малка представа, че е издаден такъв указ. Тя живеела в уединение, строго охранявана и защитена в харема, лишена от информация за грижите на обикновените хора. Но столицата Суса не е била единственото място в Персия, където е имало подобна демонстрация на тъга и мъка. *“И във всяка област, гдето стигна тази заповед и указът на царя, стана между юдеите голямо тъгуване, пост, плач и ридание; и мнозина лежах с вретиче постлано под себе си и пепел.”* (Ест. 4:3)

Това е картина на широко разпространена мъка и на силен плач. Забелязали ли сте как страданието събира хората? Наблюдавали ли сте как хората реагират на нещастията? По-рано споменах за съдебния процес над Тимоти Мак Вей. Това за което не ви разказах, беше широко разпространения израз на мъка и съпричастие, демонстриран от всички американци. Не само жителите на Оклахома Сити, но и хората от цялата страна се обединиха след този ужасен бомбен атентат. Те изливаха от душите си всевъзможни изрази на симпатия, съпричастност и състрадание, като се започне от спасителите, които работеха неуморно до онези, които предлагаха всевъзможна помощ.

Ние сме наблюдавали подобно нещо след някои самолетни катастрофи. Никой не е бил “принуден” да отговаря; хората идват доброволно, привлечени като от магнит от възможността да помогнат на пострадалите. Същото се случи в Северна Дакота в резултат от ужасното пролетно наводнение през 1997 година. Странанието ни изкарва вън от домовете ни. То ни поставя в контакт със съседите ни. Както каза брат ми Орвил, когато ураганът Андрю помете южния край на Флорида “Ураганът помете всички огради и ние най-накрая се срещнахме с всичките си съседи!” Трудностите ни принуждават да си подадем ръце един на друг и да застанем плътно един до друг. **Странанието никога не може да унищожи една нация! Трудностите не разрушават семействата. Изобилието прави това, но не и страданието, не и трудностите.** Те поставят всички на едно ниво и всички имат една и съща цел: оцеляването. Поради това ние не сме изненадани, че виждаме юдеите да плачат, да постят и да тъгуват заедно. “И момичетата и скопците на Естир влязоха та ѝ известиха за това; и царицата се смуги много. И прати дрехи, за да облекат Мардохея, и да съблекат вретещето от него; но той не прие.” (Ест. 4:4) “Какво става?” трябва да си е помислила Естир, когато е чула за това, което е направил Мардохей. “Какво става, защо е тази скръб?” Сега, когато вече била част от царското семейство и не можела да се среща с хората, които са извън двореца, Естир не можела лично да говори с Мардохей, поради това му изпратила дрехи, за да замени с тях вретещето си и това представлявал начин, чрез който тя му изразявала съчувствието си, независимо че не е знаела какво се е случило.

Но Мардохей отказал да облече дрехите. После тя изпратила един от царските слуги, за да разбере истината от Мардохей: “Тогавя Естир повика Атаха, един от скопците на царя, когото той бе определил да ѝ слугува и заповяда му да отиде при Мардохея да се научи какво е това, и защо е то. И тъй, Атах излезе при Мардохея в градския площад, който бе пред царската порта. И Мардохей му събщи всичко, що му бе станало, и количеството на среброто, точно, което Аман бе обещал да внесе в царските съкровищници, за да изтребят юдеите. Даде му и препис от писаното в указа, който бе издаден в Суса за погубването им, за да го покаже на Естир и да го обясни, и да ѝ заръча да влезе при царя за да му се помоли, и да направи прошение за людетте си.” (Ест. 4:5-8)

Чрез нейния служител Мардохей не само е информирал Естир за всичко, което се е случило, даже за такива подробности, като точното количество пари, обещани от Аман на царя; освен това той ѝ е изпратил официално доказателство - препис от текста на указа. “Нека твоята царица прочете това,” казал той. “Това е подпечатано с царския пръстен.” Той не е загубил контрол над чувствата си; той не е преувеличавал и е бил внимателен към информацията, която е предавал.

Защо обръщам внимание на това? Защото живеем в епоха на слухове, когато малцина говорят неща, които са точни и надеждни. Внимателни ли сте към това, което казвате? Притежавате ли факти и доказателства, че разпространяваната от вас информация е вярна? Въпреки, че има случаи, когато е прието да се предоставя необходимата и сериозна информация на подходящите източници, аз установявам, че е налице прекомерно нарастващо внимание към слуховете и непотвърдените новини. Няма начин да се изброят хората, които са били наранени от слухове и преувеличения. Може би вие самите сте жертва на подобни неща. Няколко пъти самия аз съм страдал от подобна невярна информация. Спомням си, че веднъж получих препоръчано писмо от един човек, който ме питаше: “Кажете ми кога без малко не сте се самоубили? Чух за това миналата седмица, докато проповядвахте пред църквата в еди-кой си град и споменахте че сте били на границата на самоубийството.”

Добре, но истината в този случай беше, че никога не съм мислил за самоубийство. Спомням си, че говорих пред църквата, за която пишеше в писмото и в проповедта си направих намек за някои трудности и напрежения, които изпитва божият служител. Очевидно, някой от слушателите е възприел казаното по един преувеличен начин и е станал автор на един фалшив слух. Със сигурност той имаше претенции да събщи за една много по-драматична история от това, което беше в действителност. Но това беше една уникална история и би могла да бъде болезнена и опасна за мене. Благодарен съм, че човекът ми писа лично, за да преустановя слуха навреме. Не всички постъпват така!

Преди две-три години за мене се пусна слух, че съм разведен. Наложил се да изпращам писма до различни места, в които да потвърждавам, че продължавам да бъда съпруг на първата си и единствена жена! Това е същата жена, която живее с мене повече от 42 години. Колко чуден е животът! **Бъдете внимателни към това, което говорите. Бъдете внимателни как го казвате. Бъдете внимателни, че сте предали правилното съобщение и то на подходящия човек и че сте го направили с правилни намерения.** Мардохей е отговорил точно на тези изисквания. Той е притежавал ужасна информация, която царицата е трябвало да узнае. Той е знаел, че по този начин въвлича и Естир в тази история. Той я е помолил да отиде при царя, за да се застъпи и да се помоли за хората си. Той е знаел, че ако се опита да направи това, тя може би рискува живота си. До този момент никой не знаел, че тя е юдейка. Ако тя се довери на информацията му и постъпи така, както я е

съветвал Мардохей, тя е рискувала всичко, така че не е имало място да се вярва на слухове. Нужно било Мардохей точно да съобщи какво е станало!

Джеймс Хастингс улавя драмата на този момент: “Мардохей е обмислил извършването на тази горчива необходимост. Той се е вглеждал в онова, което щяло да се случи, докато очите му се пълнели със сълзи. Той проучил положението, за да се увери, че нямало друг изход от създадената ситуация. След това изпратил призива си до царица Естир, приканвайки я да спаси народа си.”

Убеден съм, че когато Мардохей е видял пред себе си пратеникът изпратен от Естир, той си е казал: “Сега е момента. Това е единственият ми шанс. Длъжен съм да съобщя на Естир. Дошло ѝ е времето да застане в рова.” “Атан, прочее, дойде та съобщи на Естир Мардохеевите думи. Естир говори на Атаха и даде му заповед да съобщи на Мардохея така: “Всичките царски слуги и людето от царските области знаят, че всеки човек, мъж или жена, който би влязъл невикан при царя във вътрешния двор, един закон има за него - да се умъртви, освен оня, към когото царят би прострял златния скипър, за да остане жив; но има тридесет дни откак аз не съм била викана да вляза при царя. И известиха на Мардохея думите на Естир.” (Ест. 4:9-12)

Преди да се намръщите и да бъдете обхванати от заблудата, че вие никога не бихте отговорили по подобен начин, спомнете си, че вие сте обградени от приятели и сте в безопасност, че на врата ви няма въоръжени войници и държавен протокол, на който да се подчинявате. Освен това, вие имате всички шансове да живеете без пренебрежението на другите, породено от собствената ви народност и че няма цар, седящ на трона, по чиято прищявка живеете или умираете.

Лесно е да си смел, когато си на защитено и безопасно място и нищо не рискуваш. Ако Естир се подчиняла на Мардохей, тя подлагала на риск всичко, включително живота си. Въпреки, че царят ѝ е бил съпруг, тя не е имала възможност просто да влезе в кабинета му и безгрижно да му каже всичко, каквото и дойде на ума. В древна Персия положението е било друго. Той е трябвало да я извика. А по това време той не я бил викал в продължение на цял месец. Ако отидела при него без да е била повикана, царят можел да я убие. От горе на всичко, тя е била юдейка.

Кой е можел да каже как ще реагира един варварски монарх, когато установи това? Това е представлявало огромна дилема. Но Мардохей много добре познавал Естир. Той знаел какъв товар може да понесе. Най-вече той е познавал характерът ѝ, той е знаела от какво е направена. Мъдрите родители окуражават възпитаването на характер, приканвайки и призовавайки децата си към зрелост. Като родител, вие имате в живота си възможности, кратки епизоди, малки прозорчета във времето, където можете да се намесите и да помогнете на децата си да разберат стойността на това да си смел. Тъй като децата ви ще пораснат и тези удобни случаи ще се трансформират в по-далечна връзка, вие сте длъжни да призовавате децата си да защитават това, в което вярват, даже ако трябва да направят това сами, без чужда помощ и подкрепа и след това им вярвайте, че те ще направят това във ваше отсъствие.

Тъкмо в такова положение е бил Мардохей. Поради това, когато Атах дошъл при него с отговора на Естир, Мардохей пристегнал поясната връв на вретичето си и казал нещо трудно. Той се обърнал към нейния характер. Обичам този момент в историята на Естир! Усмиввам се с голямо удоволствие, когато си представям вълнението на Мардохей, докато е произнасял тези пределно ясни думи, няколко изречения, с които ако се съобрази човек в постъпките си, може да влезе в историята. “Тогава Мардохей заръча да отговорят на Естир: Не мисли в себе си, че от всички юдеи само ти ще се избавиш в царския дом. Защото ако съвсем премълчиш в това време, ще дойде от другаде помощ и избавление на юдеите, но ти и бащиния ти дом ще погинете; а кой знае дали не си дошла ти на царството за такова време каквото е това?” (Ест. 4:13-14)

Това се превръща в един от повратните точки на историята. Мардохей казва: “Преди всичко, не си мисли, че ще избегнеш смъртта. Тъй като си юдейка, ти ще умреш като останалите от нас. Второ, даже ако ние умрем, Бог не е ограничен до мен или тебе, нито пък Той ще позволи хората Му да загинат. Той ще използва някой човек, за да спаси нашия народ. Трето, колко велико би могло да се окаже, ако Той е решил за това да използва тебе. Може би това е обяснението, че тъкмо ти беше избрана да станеш царица, скъпа Естир, за момент като този, тъкмо за този случай?” Това е най-съкровен призив тя да направи най-доброто от себе си.

Уинстън Чърчил беше майстор в изричането на мъдри сентенции. В една своя реч, отправена към английския народ на 18.06.1940 година в Палатата на общините той каза: “Нека да се привържем към задълженията си и да се държим така, че даже ако Британската империя и нейните доминиони съществуват още 1000 години, потомците ни да казват: Това беше най-великият час в живота им.”

А само 4 месеца по-късно, по време на вероятно най-тежкия момент от войната за Велика Британия, Чърчил казал: “Смъртта и мъката ще ни правят компания по време на нашето пътуване, трудностите ще ни

бъдат облекло и завивка; постоянството ще бъде нашата доблест и единственият ни щит. Ние сме длъжни да бъдем обединени, ние сме длъжни да бъдем безстрашни, ние сме длъжни да не се огъваме.”

Да се изправиш сам! Да се биеш до край! По същия начин Патрик Хенри е казал: “Дайте ми свобода или ме убийте.” По същия начин Натан Хейл е казал: “Съжалявам единствено за това, че имам само един живот, който да пожертвувам за родината си.” Това е патриотизъм, застанал нащрек. Това е съобщението, което Мардохей е изпратил на Естир: “Сега е твой час. Изправи се. Говори! Умри! Но каквото и да направиш, не бъди мълчалива.” Естир показва истинските черти на характера си и те са покрити с брилянтна храброст. Думите ѝ разкриват невероятна вяра, примесена със смелост: *“Иди, събери всичките юдеи, които се намират в Суса, и постете за мене, не яжте и не пийте три дни, нощем и денем; и аз и момичетата ми ще постим подобно; тогава ще вляза при царя, което не е според закона и ако погина, нека погина.”* (Ест. 4:16)

Не е ли велик този отговор? Не е ли велика тази жена? Тя е имала само няколко секунди, за да обмисли това, което ѝ е казал Мардохей, кратък отрязък от време, за да претегли съвета му. Тя се е нуждаела тъкмо от това. Тя е била решена да направи промяната, независимо от цената, която евентуално щяла да плати: “Ако ще умра, нека да умра. Ако пазачът ме прободне с меча си, тази нощ аз ще умра за една справедлива кауза.” В нея се извършила промяна от страх в свобода и вяра, от стеснение в увереност, от загриженост за собствената ѝ безопасност в загриженост за оцеляването на сънародниците ѝ. Тя стигнала до собствения си час за вземане на решение и не е било необходимо повече да я подканват.

Спомняте ли си когато младият Давид е бил помолен от баща си да остави овцете и да занесе храна и провизии на братята си, които се сражавали с филистимците в долината Ила? Когато стигнал там, той видял как гиганта Голиат се пъчи на бойното поле и вика заплахи и обидни думи срещу Бога на Израил. Когато разбрал какво става, той казал възбудено: “Нека да направим нещо.” А по-старият му брат Елиав се засмял и му казал саркастично: “О, ти искаш да се изкараш герой? Какво ли правят малките агънца, докато си тук при нас на бойното поле?” Спомняте ли си отговорът на младия Давид? “Няма ли причина?” (1Царе 17:29).

Скоро след това той завъртял прашката си няколко пъти над главата си и повалил Голиат с първия камък. Ако не с думи, с действията си Давид е казал: “Разбира се, че има причина да съм тук! Защо се криете в палатките си и коленете ви треперят? Пред вас се намира един гигант, който мрази делото на живия Бог! Хора, защо стоите тук? Нашият Бог ще се бие заради мене. И ако трябва да загина, аз ще загина” Естер е разбирала нещата по същия начин. Тя е разбирала, че пред нея стои враг, но това е враг не само на нейния народ, но още по-важното - това е бил враг на живия Бог. А когато се уверила в това, удобството на двореца се превърнало в неудобство за нея. Еужени Петерсън пише следното в прекрасната си книга “Пет гладки камъка за работата на природата”: “Където има хора на Бога, там има и врагове на Бога... Осъзнаването за наличието на враг на практика форсира промяната в приоритетите... В момента, в който на сцената се появява Аман, Естир започва да се трансформира от красива царица в юдейска светица, от празноглав сексуален символ в страстен застъпник, от обитателка на мързеливия свят на харема в решителна жена, поела големия риск да се застъпи за народа си и да разкрие, че и тя е юдейка.” “Стига ми толкова лек живот,” казала Естир. “Време е да се намеся в тази история. Аз съм юдейка и вярвам в живия Бог... Готова съм сама да защитя народа си. И ако трябва да загина, аз ще загина.” Ако Естир беше живяла по-късно, в епохата на Исаак Ватс, тя би могла да перифразира неговия химн:

Аз съм воин на кръста.

Аз съм последовател на Агнето.

Аз няма да се уплаша да принадлежа на каузата Му

Нито ще се засрамя да проповядвам името Му.

Предстои ми да се срещна с противници,

Ще тръгна срещу течението на наводнението,

Този подъл свят не е приятел на милостта,

За да ми помогне да отида при Бога.

Личното участие на всеки човек, включително и вашето

В нашият пренаселен свят е лесно да се подцени значението на всеки човек. Лесно е да се подцени собствената ви стойност: вашата бюлетина, вашата убеденост, вашата решимост да кажете: “Аз съм против това нещо.” Бях 9 годишен, когато баща ми премина през редицата на стачните постове. Това ставаше по време на Втората Световна Война, когато страната ни отчаяно се нуждаеше от усилията на всеки фабричен работник. Тъкмо в тази обстановка профсъюзът на механиците реши да обяви стачка. Но патриотизмът на баща ми и любовта му към семейството бяха по-големи от верността му към профсъюза, поради което той доброволно избра да бъде наречен “саботьор” и с много други още по-обидни имена заради собствените си убеждения.

Спомням си как той докара нашия стар “Форд” в дъното на двора ни със счупени прозорци, целият обсипан със счупени яйца. Това остави незабравим спомен в съзнанието ми на 9-годишно момче, както и в съзнанието на 11-годишната ми сестра и 12-годишния ми брат. **Ние научихме, че някои неща са достатъчно важни, за да те накарат да се изправиш сам, даже когато приятелите ти не те разбират или колегите ти не са съгласни с тебе.** “Какво значение има, дали ще взема участие или не?” **Има огромно значение - има значение за вашия характер!** Да, вярно е, че Бог има други пътища за да постигне целите Си. Той има други хора, които може да използва. Той не е объркан или задържан, заради това, че вие или аз сме безразлични. Но когато това се случи, ние сме губещите. Когато бъдем призовани в момент като този, колко трагично е за нас, ако не бъдем на висотата на това предизвикателство. Няма да има небесен глас, който да ви призовава да се изправите. Нито ще има светкавица, която да ви събуди по време на вашата дрямка.

Нещата не стават по този начин, поради това не седете в тихо очакване. Заобиколени сте от безброй нужди и проблеми. Те ни призовават да се изправим и да се включим в тяхното разрешаване. **Въпреки, че не можем да откликнем на всички от тях, отговорът не е да не откликнем на нито една от тях!** Затова ми позволете да ви попитам: Какво правите, за да сте в състояние да се изправите сам, за да откликнете на призива на Бога във вашия час? Нека де ви предложи няколко неща, над които си заслужава да се замислите. Включен ли сте в оказване на помощ на семейства, които имат брачни проблеми? Помагате ли на онези, които са бездомни и гладни? Или на онези, които са пристрастени към наркотици или алкохол? Какво правите за вдовиците и сираците?

В час като часът на Естир, срещу какво се изправяте и какво защитавате? Противопоставяте ли се на порнографията? Поддържате ли движението за защита на абортите? Какво е отношението ви към липсата на мъжественост и към прекомерно силното феминистично движение? Какво е отношението ви към сексуалното насилие в обществото ни? Какво мислите към предразсъдъците ни към хората от други раси и националности? Помагате ли на инвалидите? Това е часът в който сте призовани. Тук ли сте, готови да бъдете солта и светлината в такъв момент? Няма ли каузи за които да се застъпвате и да работите? Какво правите, за да се борите с криминалните престъпления във вашето общество, с домашното насилие над жените и децата? Вие казвате: “Но аз не вярвам в демонстрациите. Не вярвам в ползата от това да се блокира пътя към клиниката, където се правят аборти.”

Много добре. Уважавам вашите убеждения, но какво друго правите в замяна на това? Отваряли ли сте дома си, за да приютите една неомъжена майка? Не искам да кажа, вие да го направите някой друг път, когато ви се предостави възможност. **Аз просто ви призовавам: Правете нещо! Участвайте!** По време на родителско-учителските срещи станете и кажете: “Аз съм против това и това! Аз съм за онова, но съм против това.” Ако ще загинете, вие ще загинете, но сериозно се съмнявам че ще бъдете направен мъченик. А ако ви направят? Голяма работа: “Напускам това тяло, отивам си у дома при Бога.” Остава ви утешението, че сте умрели за кауза за която си е заслужавало! В този откъс могат да се видят два основни принципа. Въпреки, че може би са лесни за четене, те не са лесни за прилагане, но ви призовавам да го направите:

1. Преди да повярваме, че можем да направим промяната, ние няма да искаме да рискуваме. Спомнете ли си следния откъс от химна “Бог на милостта и Бог на славата”?

Постави краката ни на високи места,
Обграждай живота ни, за да бъде той
Въоръжен с Христовата милост,
В битката за освобождаване на хората.
Дари ни с мъдрост,
Дари ни с храброст,
За да не разочароваме както някой човек, така и Тебе,
За да не разочароваме както някой човек, така и Тебе.

Нека бъда пределно ясен. **Престанете да бъдете толкова загрижени за собствената си безопасност.** Престанете да се безпокоите за това, какво ще си помислят другите хора. **Вие не отговаряте пред тях. Вие отговаряте пред Бога.** Той ще ви помогне. Той ще ви даде мъдрост и смелост. Вие може да сте сам, но вие сте личност. **Поради това - рискувайте!**

Само когато се придвижим от безопасното пристанище на теорията в рискования свят на реалността, ние наистина можем да направим промяната. Преди двадесетина години жена ми и аз отворихме дома си за една неомъжена майка с дете. Ние вече имахме 4 деца, последното от което още беше в пелени. Малкият ни дом беше малко по-голям от 100 кв.м., така че защо ни трябваше да приемаме това предизвикателство? Желанието да сме насаме със семейството си и прекомерно натовареното ни ежедневие лесно могат да ни откъснат от реалния свят около нас. И никой не би ни обвинил за това. В края на краищата, аз бях пастор с

порастващи деца, които също имаха своите нужди. Но ние решихме, че имаме нужда от промяна и го направихме. А след това го направихме отново...и след това отново. Когато дойде време за гласуване, ние гласуваме! Ние не се питаме за това, колко хубаво би било ако гласуваме. Ние не казваме на другите за кого да гласуват. Ние просто гласуваме! Ние гласуваме по съвест. Ние доброволно отиваме при опасността. Мъже и жени са загинали, за да имаме тази привилегия. Когато се постави някакъв проблем и ние се обявим срещу него, по този начин ние казваме: “Аз съм против това нещо.” Вие сте мислещ гражданин и личност, която познава Христос - много добре, тогава направете нещо, за да потвърдите това на практика! Кажете нещо за това! Изправете се, когато сте сам, без поддръжници! Тъкмо действията ни свързват с реалността. Това не се прави от мисълта, това се прави от действието! Един човек е написал:

Дай ни воля да постъпваме в хармония с чувствата си,
 Дай ни сила за да постъпваме така, както знаем,
 Дай цел в живота ни, подсилена със стомана,
 За да рискуваме.
 Ние не търсим познание - Ти си ни дал познание,
 Но, Боже, в липсата на воля - там е най-горчивата ни нужда,
 Дари ни да изградим над намерението действието, действието.

Ние, евангелизаторите, сме велики в евангелската теория, ние сме велики в теологичната теория, ние сме велики в моралната теория. Но ние не получаваме награда заради това, че знаем теорията. Награда се дава за действията, за постъпките! Ние получаваме награда за това, което сме направили. Може ли един човек да допринесе за промяната? Нека да ви попитам, не постъпи ли така Христос? Бог толкова обикна света, че Той направи нещо. Той не е избрал някакъв комитет. Той не е теоретизирал колко велико би било някой да дойде и да ни спаси. Той не се е отдал просто на тъга заради нашите прегрешения и не е кършел ръце от мъка. Той е направил нещо! От своя страна, Богът Син казал на Богът Баща “Аз ще отида.” Той е направил нещо за това. И това е причината, поради която ние сме спасени. Ние не вярваме в една теория; ние вярваме в личността на Христос, който умря и беше възкресен, за да имаме живот и да правим промени. Въпросът не е просто какво мислите за Христос? Въпросът е, какво сте направили лично вие за това, в което вярвате? Въпросът не е толкова за това, какви са чувствата ви към съобщението на Евангелието? Въпросът е, какво сте направили лично вие, след като сте чули Евангелието? Какъв пример ни дава Естир! Жена с такава смелост, която отговаря на силата на нейната убеденост. Но онова е станало тогава, а ние живеем сега. Нейният случай е свързан с юдеите в древна Персия, а нашите случаи са свързани са с живота в края на 20-я век и в навечерието на 21-я век. Но нуждата е една и съща - хора като нас, които искат да мислят, да говорят и да правят това, което е право, независимо от обстоятелствата. Вие такъв ли сте?

Бог на милостта и Бог на славата,
 Изпълни хората Си с Твоята сила;
 Короновай древната история на Твоята църква,
 Превърни нейната пъпка в славно цвете.
 Постави краката ни на високи места,
 Обграждай живота ни, за да бъде той
 Въоръжен с Христовата милост,
 В битката за освобождаване на хората.
 Дари ни с мъдрост,
 Дари ни с храброст,
 За да не разочароваме както някой човек, така и Тебе,

За да не разочароваме както някой човек, така и Тебе.

Глава 6

Звездният час на Естир

Когато стане въпрос до неща, които могат да развълнуват сърцето, малко неща могат да направят това толкова добре, колкото една песен или една история. Всички знаем случаи, при които подходяща музика, комбинирана с подходящите стихове, ни отвеждат при Бога. Понякога това е песен, която ни е пяла майка ни, понякога това е някой вълнуващ химн, който сме научили преди години в църквата. Носталгията ни служи по най-добрия начин, когато като магнит привлича обратно сърцата ни към Бога. Една история може

да направи същото, размеквайки душата ни. Когато в нея има добри герои, които реално изживяват житейските проблеми и това е примесено с приключения, изненада и малко хумор, както и с морални поуки, в такава история има нещо, което настройва съзнанието ни на правилната „радиовълна.“ Историята на Естир е тъкмо такава. В нея има приключение и вълнения, примесени с достатъчно храброст и надежда, плюс лек хумор и без съмнение – с наличие на изненада и внезапен обрат на събитията.

Какъв голям филм или пиеса би се получила от Естир. Не чувате ли думите на Мардохей, звънящи от вълнение, докато казва: **“Ако в този момент си замълчиш, освобождението и избавлението за юдеите ще дойде от друго място, но ти и бащиният ти дом ще загинете. И кой знае дали ти не стана царица за час като този?”** Тогава Естир отговаря с невероятна смелост: **“Иди и събери всички юдеи, намиращи се в Суса и постете за мене; не яжте и не пийте три дни, денем и нощем. Аз и момичетата ми ще постим по същия начин. След това ще отида при царя, което е нарушение на закона; и ако ще загина, нека загина.”** Мога да чуя аплодисментите, докато завесата пада в края на действието след тази велика реч, която подготвя главната героиня, за да заеме мястото си в историята. Това ми напомня за нещо, което К. С. Луис е казал относно важността на това да бъдем верни на някоя кауза, която е по-значима от нас самите. Той свързва това качество с гърдите на човека. **“Това от което имаме нужда, са хора с гърди.”** Ние имаме нужда от хора, които могат да кажат: **“Аз съм в защита на това нещо и ако е необходимо, аз съм готов да умра за него.”** Спомням си и безсмъртните думи на Ръдиард Киплинг в поемата си “Ако”

Ако можеш да запазиш главата си трезва, когато всички около тебе,
Се опияняват и те обвиняват, че си трезвен...
Ако можеш да мечтаеш - и да не се оставиш мечтите ти да те ръководят;
Ако можеш да мислиш - и да не превърнеш мислите си в своя цел;
Ако можеш да устоиш както на успеха, така и на поражението
И двете да означават едно и също за тебе;
Ако можеш да говориш на тълпите и да запазиш достойнството си,
Или да вървиш с царе - без да изгубиш присъствието на духа си;
Ако нито враговете, нито обичащите те приятели могат да те наранят;
Ако за тебе всички хора са важни, но не прекалено;
Твоя е земята и всичко намиращо се по нея,
И нещо, което е по-важно - сине мой, Ти ще бъдеш Мъж!

Обичам тези стихове. Киплинг ни призовава да се изправим в защита на една кауза, даже когато сме сами. Да бъдем смели, независимо от цената, която ще трябва да платим. Мой отдавнашен приятел с гордост ми разказа за 12-годишния си внук, който подал оставка като разносвач на един вестник от Сан Франциско. Момчето написало следното писмо до своя работодател:

“Господа, Аз съм разносвач на вашия вестник. Както е предвидено в параграф 14 на Договора ми за работа при вас, аз ви давам 30-дневно предизвестие, преди да си подам оставката. Моля да имате предвид, че оставката ми ще влезе в сила от вторник, (дата)... Правя това в знак на протест против една серия от статии, отпечатани в началото на м. юни, озаглавена “Хомосексуалисти в Америка” заради много непрофесионалният и тенденциозен начин, по който се засягат такива проблеми като “Свободата за хомосексуализма” и “Разрешаването на абортите”. Съвестта ми не ми позволява да се придържам към всички задължения от договора ми с вас, описани в параграф 3 и да разнасям един вестник, с който лично не съм съгласен. Искрено ваш, подпис”

Вие бихте ли написали такова писмо? Бихте ли се изправили сам срещу цялата фирма, която защитава нещо, а вие сте против него? Имате ли решителността да направите това, което е направило това 12-годишно момче? Спомням си за една друга личност, която също е заела позиция. Нарича се Мартин Лутер и на 18.04.1521, написал следното: **“Аз вярвам в това; не мога да направя друго. Бог да ми помага. Амин.”** Прелатите от католическата църква го намразили заради твърдата му решимост и заради независимия му дух. Ако можеха, те биха го убили. (*Коментар: Както през 1415 са изгорили на кладата ректора на пражкия университет Ян Хус поради същата причина. Д.Пр.*) Но трябвало да се задоволят с това, че го отлъчили от църквата. Независимо от това, той продължил да защитава онова, в което вярвал. Бог му помогнал и той издигнал факела, който запалил пожара на Протестантската Реформация. Вие бихте ли направили това? Бихте ли имали такава решителност?

Когато Майка Тереза, състрадателната монахиня от Калкута, говори пред едно събрание в модерния Вашингтон, тя демонстрира голяма загриженост по повод на разпространението на абортите. Когато Президентът на САЩ седна зад нея, тя смело му каза: “Изпрати ми бебетата си!” Отново искам да подчертая, това е решителност, от която ние се възхищаваме. Бихте ли имали решителността да кажете това, което е казала тя? Тъкмо това е причината, поради която ние се възхищаваме от Естир. Тя не само казва, че иска да направи нещо - тя го прави, без да знае дали ще бъде жива да види следващия изгрев на слънцето.

Тих, но впечатляващ преход

Между глави 4 и 5 от тази древна книга за Естир аз не намирам нищо впечатляващо. Все едно, че времето е спряло да тече. Това е момент на неувереност, в който ние не знаем какво предстои да се случи. Текста не ни казва нищо. Ние оставихме Естир точно когато тя беше изпратила съобщение на Мардохей, че ще отиде непоканена при царя, за което може да плати с живота си. След това има една пауза от 3 дни и ние отново се запознаваме с развитието на действието, когато Естир се подготвя да влезе при царя, без да знае какво я очаква. Тя в буквалния смисъл престъпва закона на Персия, преднамерено нарушавайки царското спокойствие. Това място от историята представлява тих, но изпълнен със сила преход, през време на който Естир се обръща към източника на силата си. **Колко лесно е да забравим за този източник.**

Колко лесно е да повярваме, че тя е била родена със съзнанието на Майка Тереза и със смелостта на Жана д'Арк. **Но така, както никой не получава предразсъдъците си по рождение, никой не получава и смелостта си по рождение.**

Нека за момент да направим почивка, за да ви задам няколко лични въпроси. Учите ли децата си да защитават онова, в което вярват? Учите ли внуците си как да станат хора с характер и как да защитават убежденията си, независимо от обстоятелствата? Това е начина, по който те ще се научат да го правят. Нека да ви задам един по-труден въпрос. **Дали с поведението си давате пример на един автентичен характер?** Това остава в съзнанието им един спомен, който те винаги ще помнят. Разбирате ли, Естир не е дошла на тази земя с чувствително съзнание и с храбро сърце. Тя се е научила на това от своя братовчед Мардохей. Когато я е предизвикал, той е знаел какъв товар може да понесе. И тя се е извисила до висотата на предизвикателството и е казала: **“Аз ще постъпя точно това, което си ме научил да постъпвам.”** Но спомнете си, че освен това тя е казала: **“Събери всички юдеи, намиращи се в Суса и нека всички да постят три дни. Моите момичета и аз ще направим същото. След това аз ще отида при царя.”** От това се подразбира, че по време на този пост **Естир ще отправя молитви към Бога. Тъкмо за това се пости. Юдеите не са постели, за да намалят телесното си тегло; те са постели по духовни причини.** Когато пред нея стои такава голяма грижа, това не е време за празнуване и забавления.

Нещата стават доста интензивни, когато хората започнат да запълват с молитва и тих пост времето, което обикновено изразходват за подготовка на храната и с ядене. Поради това Естир призовава Мардохей да събере колкото е възможно повече Божий хора и те да постят и да се молят за нея. Тя казва: **“Молете се за мене. Постете за мене. Моите момичета и аз ще правим същото и ще видим какво ще направи Бог.”** С други думи, тя решила да чака Бога и да Му позволи Той да насочи и ръководи мислите ѝ и да ѝ съобщи какво да каже на царя. Въпреки, че между двете части има пауза, не си мислете, че Бог си е губил времето, зает с други неща. **Помнете, че Бог може да е невидим, но Той работи.** Това е красотата на неговата незабележимост. Той може да се намесва на хиляди места едновременно и да влияе върху обстоятелствата, които са извън нашия контрол. По време на периода на чакане Бог работи не само в нашите сърца, Той работи и в сърцата на другите хора. И към всичко което ни дава, Бог прибавя сила. Спомняте ли си думите на Исаия за чакането? **“Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигнат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат.”** (Ис. 40:31)

Въпреки, че пророкът е писал тези стихове преди столетия, те са толкова актуални, все едно че ги четем от днешния вестник, но на тях можем да им имаме много по-голямо доверие. От тези стихове ни е научаваме, че докато чакаме се случват 4 неща:

Ние получаваме нова сила. Когато се обръщаме към Бога, ние се чувстваме слаби, даже незначителни. Но докато чакаме, по някакъв начин нашата слабост се заменя с Неговата сила.

Ние получаваме по-добро виждане. Тук се казва: **“Ще се издигат с крила като орли.”** В ясен ден орлите могат да съзрат риба в езерото от разстояние няколко километра. Реейки се като орли, ние получаваме нови хоризонти, ново виждане за решаване на проблемите си.

Ние набираме допълнителна енергия. **“Ще тичат и няма да се уморят.”** Забележете, че тук се използва бъдеще време. Когато ще трябва да се справяме с проблема си, ние ще подходим към него с нова сила - с допълнителна енергия, която ще ни бъде дадена да я използваме.

Ние ще задълбочим решителността си да упорстваме в защита на позицията си. Божият шепот повторно ни уверява: **“Ще ходят и няма да отслабнат.”** Така да се каже, Той поставя стомана в костите ни. Ние започваме да се чувстваме още по-непобедими.

Ние получаваме нова сила, ние получаваме ново виждане, ние акумулираме допълнителна енергия. Ние задълбочаваме решителността си да устояваме позицията си. **Всичко това става, докато чакаме.** В същото време, по време на периода на чакането нищо не се случва, поне нищо видимо. По това време вие лесно може да си кажете: **“Напразно чакам. Нищо няма да се промени.”** **Противникът иска тъкмо това да си помислите, че чакането е напразно губене на време. Не вярвайте на това! Когато подобна мисъл ви влезе в**

главата, трябва незабавно да я прогоните. Отхвърлете я! Погледнете към един друг стих от Исаия: *“Не бой се, защото Аз съм с тебе; Не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подпра с праведната Си десница... Защото Аз Господ твоят Бог съм, Който подкрепям десницата ти, и ти казвам: Не бой се, Аз ще ти помогна.”* (Ис. 41:10,13) Такива мисли са подкрепили Естир, докато чакала и се молила и постила през тези 3 дни. Мардохей е направил същото, както Естир му е заповядала.

Сега те си сменили ролите. Сега вече не той ръководел, а тя. А още по-точно е да се каже, че Бог е ръководел. А когато Бог докоснал сърцето ѝ, тя повече не се страхувала от това, което я очаква. Това е бил тих, но много съществен епизод от живота на Естир. Вие също може би се намирате в подобен период от живота си. Може би сега е време да се молите и да постите, както и да помолите няколко близки приятели също да постят и да се молят за вас. Може би сега е време да кажете: *“Няма да се впусна в тази непредсказуема и неясна ситуация. Не знам как мога да се справя. Не знам накъде да вървя. Поради това ще чакам. Ще размишлявам. Ще оставя всичко на Бога и ще Го слушам напрегнато. Ще очаквам указанията от Бога с напрегнат поглед и внимание.”* Спомних си следните стихове: *“За това нещо нека Ти се моли всеки благочестив на време, когато може да се намери то; наистина когато големите води преливат, те няма да стигнат до него. Ти си прибежище мое; Ти ще ме пазии от скръб; с песни на избавление ще ме окръжаваш.”* (Пс. 32:6-7)

А Бог отговаря: *“Аз ще те вразумя, и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе ще бъде окото Ми.”* (Пс. 32:8) Бог ни съветва с окото Си. Бог изисква чувствителното човешко око да следи движението на Божието око и неговите указания. Той може да обърне вниманието ви в друго направление. Но вие може би се нуждаете тъкмо от това. Докато чакате, вие слушате. Вие се вглеждате в някой откъс от Божието Слово. Вие тихо, но внимателно следите присъствието и указанията Му. Може би това е станало по време на прекъсването между двете части в живота на Естир. Пригответе си за звездния си час, тя е трябвало да чака, да мисли, да се моли, да стои тихо, да пости и да слуша с душата си.

Спокоен, мъдър и надежден план

Благодарение на това прекъсване, Естир е била в състояние да се доближи до мигът на истината - да влезе в присъствието на царя по един спокоен, мъдър и надежден начин. *“А на третия ден Естир се облече в царските си дрехи, и застана във вътрешния двор на царската къща, срещу царските стаи и царят седеше на царския си престол в тронната зала, срещу входа на къщата. И като видя царят царица Естир, че стоеше в двора, тя придоби благоволенieto му; и царят простре към Естир златния скиптър, който държеше в ръката си; и Естир се приближи, та се допре до края на скиптъра.”* (Ест. 5:1-2) В полето край този стих ви препоръчвам да напишете един стих, който споменах в предишната глава: *“Сърцето на царя е в ръката на Господа, като водни бразди; Той на където иска го обръща.”* (Пр. 21:1)

Никой цар не е успял да накара Бог да се почувства унижен, независимо колко богатства е имало в съкровищниците му, колко обширно е било царството му или колко мощни са били войските му. Бог може да се справи с всеки човек. С всичко! Той може да се справи със съпруга ви. Той може да се справи със съпругата ви. Той може да се справи с децата ви. Той може да се справи с вашия пастор. Той може да се справи с човека, който ви мъчи. Той може да се справи с бившия ви съпруг или с бившата ви съпруга, с този човек, който ви е дал всякакви обещания, а след това не ги е изпълнил. Той даже може да се справи с вашия враг. Той може да се справи с най-унизителната ситуация, защото в Божиата ръка всяко сърце е като вода.

Естир влиза с тронната зала с такава увереност. Погледнете я. Тя не раболепничи и не е малодушна; тя се изправя. Естир е стояла пред царските стаи. Царят е видял, че царица Естир е изправена. Тя не е треперела. Въпреки, че е правила нещо, което до тогава не било правено, тя стои изправена, уверена в Бога. Когато царят я видял да стои във вътрешния двор, тя придобила благоволенieto му и той протегнал скиптъра си към нея. Спомнете си, че ако не направел този жест, тя е трябвало да бъде убита. При това положение тя уверено докоснала края на скиптъра, влизайки по този начин в контакт с царя.

“Тогава царят ѝ каза: Що искаш, царице Естир? И каква е молбата ти? Даже до половината от царството си ще ти се даде.” (Ест.5:3) Харесвам това място. Естир не е знаела какво да очаква и царят просто казва: *“Какво си се замислила? Какво те безпокои?”* Нещо повече, той отива по-далече, като ѝ казва: *“Какво мога да направя за тебе? Само ми кажи. За тебе няма ограничения, веднага ще бъде изпълнено.”* Ето това е момента, в който тя трябва да разруши плана на Аман - но тя не го прави. Не сега. Това е мъдра жена, която разбира стойността на това, всяко нещо да се извърши, когато му дойде времето. Тя не бърза, нито пък жадно се стреми към отмъщение. И знаете ли защо? Тя чака указания от Бога.

Ние бързаме, когато не чакаме Бога. Ние скачаме напред и правим прибързани неща. Ние стреляме от хълбока. Думите се изплъзват от устата ни, изричайки неща, за които после съжаляваме. Но когато достатъчно почакаме Бога, Той напълно започва да контролира духът ни. В такива моменти ние приличаме

на ръкавица и ръката Му се движи накъдето пожелае. След като съм изживял подобни моменти, мога да свидетелствавам, че нищо не може да се сравни в чувството, което човек изпитва тогава. Това са чудесни мигове!

Погледнете как е отговорила Естир. Толкова е красиво. *“И Естир рече: Ако е угодно на царя, нека дойде царят с Амана днес на угощението, което съм приготвила за него.”* (Ест. 5:4)

Не е ли невероятно това? Докато е постела, тя е приготвяла угощение. Това е демонстрация на невероятен контрол. Ако някога сте правили диета, вие знаете за какво говоря! По време на чакането Бог е работил, изпълвайки съзнанието ѝ с един план. *“Устрой угощение. Покани Аман. А по време на угощението трябва да кажеш...”* Когато чакате Бога, вие не трябва да седите в ъгъла, вгледани в пъпа си или да обикаляте унесено стаята, мърморейки молитви. Не е необходимо да обикаляте околните хълмове, да се храните със семена и да дрънкате на китара. Не трябва да обличате расо и да живеете в хижа в Тибет през зимата. Разбира се, понякога вие трябва да седате тихо, насаме с Бога и да прекарвате известно време в тишина. Самотата и тишината са прекрасно лекарство за лекуване на душите ни.

Но повечето от времето вие посвещавате на работата си и я вършите с обичайното напрежение. Просто през цялото това време се фокусирате повече върху Бога. Вниманието ви е насочено предимно към Него. Вие мислите с Неговите мисли и си припомняте стихове от Библията, които сте запомнили наизуст. Вие храните душата си с Неговата мана.

Забележете онова, което Естир не е правила. Тя не е посочила Аман с пръст. Тя не се е втурнала да разказва на царя какво я измъчва. Тя не е използвала моментното му благоразположение нито пък се е опитала да го манипулира, като избухне в плач. Тя много спокойно е казала, без да подсмърча или да изпада в истерия: *“Планирала съм едно угощение и много искам ти и Аман да присъствувате.”* *“Отлична идея,”* казал царя. *“Банкетите са любимото ми занимание.”* (Тя е знаела това.) *“И царят рече: Карайте Амана да побърза, за да се направи, както е казала Естир. Така царят и Аман дойдоха на угощението, което Естир беше приготвила.”* (Ест. 5:5)

Царят може да е управлявал Персия и Аман може да е подпечатвал укази с царския пръстен, но Бог контролира всичко. И в нишките на Божия небесен план Естир става непобедима. Естир трябва да си е мислила: *“Не е ли велик Бог? Аз можех да загубя живота си. Вместо това, те са тук на банкетата, който съм подготвила. Планът се изпълнява прекрасно. Каква изненада!”* Бог е пълен с изненади. **Но се иска чувствително сърце, за да могат тези изненади да бъдат видени и оценени по достойнство.**

Твърде много християни са приспивани, за да изпаднат в слабост. Някои знаят наизуст всички християнски песни, могат да казват наизуст безпогрешно всички цитати от Библията, да цитират един или друг известен проповедник, но техният християнски живот, дълбоко вътре в тях е изтерзан и изнемощял. **И вие ли се намирате в такова състояние? Когато човек изпадне в такова състояние, той става безсърдечен и нечувствителен и води скучен и посредствен живот. Колко трагично е да се живее в това състояние!** Пътят във вратата е изпълнен с приключения и с приятни изненади.

Някои християни стават като хората, които веднъж приветствували президента Теодор Рузвелт по време на един голям банкет. Всички произнасяли едни и същи приветствия, усмихвали се с една и съща уморена усмивка, повтаряйки рутинните протоколни приветствия един по един, говорели с устата си, но не и със сърцата и главите си. Уморен да стиска ръце и да се усмихва с широката си усмивка, отговаряйки със стандартните фрази, употребявани в такива случаи, Рузвелт направил нещо абсолютно изненадващо. Убеден, че никой всъщност не го слуша какво говори, той започнал да приветствува останалите от гостите, казвайки с усмивка: **“Тази сутрин убих баба си.”** Всички се усмихвали щастливо и доволно, и отговаряли нещо като: *“Прекрасно!”* *“Възхитително!”* *“Продължавай все така!”* Но един дипломат го слушал! Той се наклонил към Рузвелт и прошепнал в ухото му: **“Сигурен съм, че тя си е заслужила това!”**

Празните християнски разговори ме изправят до стената като при разстрел, когато са изпълнени с клишета и скука. Не ви ли се иска да прекъснете набързо някой фалшиво-духовен разговор? Особено, когато разберете, че вие самият сте виновен за това. Колкото повече се случват такива неща, толкова повече истинския ни християнски живот губи жизнеността си.

За Естир вървенето ѝ с Бога е било истинско вълнуващо приключение. Тя влязла в царското присъствие, защото е имала доверие в Бога. Тя планирала банкетата, защото вярвала, че Бог ще направи неочакваното.

Вие все още ли сте готов да приемете неочакваното? Все още ли чакате Бога, за да изпълните волята Му? Нека да приемем, че вие сте неженен и наистина искате да се ожените. И какво очаквате да направи Бог? Да ви намери съпруга? Но готов ли сте, ако Той ви каже: *“Изненада! Ще бъдеш ли щастлив, ако останеш неженен до края на живота си?”* Вие може да сте женен и имате сериозни проблеми със съпругата си. И така вие чакате Бог да се погрижи за вашия случай. Да се погрижи за съпругата ви. Но докато чакате, Бог ви казва: **“Изненада! Аз трябва да се погрижа за тебе. Защото по-голямата част от проблема се дължи на**

тебе, а не на съпругата ти.” Може би вие сте родител, чието дете е избягало от дома. Готов ли сте да чуете: “Изненада! Ти си част от причината, поради която детето ти е толкова непокорно?” Или може би най-накрая ти смяташ, че нещата при теб са улегнали. Щастлив си с работата си и с финансовата си обезпеченост. Но скоро може би Бог ще ти каже: “Изненада! Аз ще те преместя на друга работа, далеч от мястото където живееш сега.” Готов ли си да коригираш плановете си, за да позволиш да се изпълни Божия план в живота ти?

Кой е можел да се сети какъв е Божият план за Естир? Но ето тя е на банкетата, заедно с царя и Аман. Тя все още не е казала на царя какво я измъчва, но със сигурност царят е знаел, че има някакъв проблем. Тя никога ни би рискувала да влезе в неговото присъствие, както е направила Естир, ако нямаше някаква основателна причина. Поради това, докато седели заедно на масата, той отново повдигнал този въпрос: “И като пиеха вино, царят каза на Естир: какво е прошението ти и ще се удовлетвори; и каква е молбата ти и ще бъде изпълнена даже до половината на царството. Тогава Естир в отговор рече: Прошението и молбата ми е това: Ако съм придобила благоволение на царя, и ако е угодно на царя да удовлетвори прошението ми и да изпълни молбата ми, нека дойде царят с Амана на угощението, което ще приготвя за тях, и утре ще направя според както царят е казал.” (Ест. 5:6-8) Естир би могла да свърши днес всичко, което се готвела да стори на другия ден, но тя е вярвала, че Бог правилно е определил момента, когато трябва да се направи това. Поради което казва: “Има нещо, което искам да ти кажа, но искам да изчакам до утре.” По някаква неизвестна за нея причина, Бог определил да изчака с молбата си още един ден.

Горд и зловещ отговор

Междувременно Аман, човекът който може вече да сте намразили, се намирал на “Деветото небе.” “В тоя ден Аман излезе радостен и с весело сърце; но когато видя Мардохея в царската порта, че не става, нито шава за него, Аман се изпълни с ярост против Мардохея. Обаче Аман се въздържа и отиде у дома си; тогава прати да повикат приятелите му и жена му Зереса.” (Ест. 5:9-10) На излизане от двореца, Аман си е мислил: “Хей, живота ми тече по мед и масло. Току-що бях на вечеря насаме с царя и царицата. Аз съм на почит. Звездата ми се издига.” Можете ли да си представите как би изглеждал Аман на следващия ден в кабинета си? “Миналата вечер бях с царя и царицата на вечеря, на която бяхме само тримата. Само аз бях поканен. Както се предполага, аз получих лична покана от царицата.” И така, той напуска двореца, изпълнен с гордост до краен предел и се натъква на Мардохей, юдеина, който не му отдава почит.

Обичам Мардохей. Той е на висотата на всичко, той е на точното място, за да бъде част от Божия план. Спомнете ли си, че последния път, когато го видяхме, че той не успя да влезе в царската врата, защото беше облечен във вретиче и беше се посипал с пепел. Сега той очевидно е сменил дрехите си. Той е бил чувствителен към работата на Бога. Той е знаел, че предстои да се случи нещо велико. Освен това, независимо от официалното положение и сила на Аман, независимо от зловещия му указ, **Мардохей не се е страхувал от Аман. Той е знаел, че Бог е по-велик от Аман.** Поради това, когато Аман излизал от двореца, Мардохей не му обърнал никакво внимание. Аман се вбесил от ярост. Но този път прехапал езика си и си отишъл в къщи. Мардохей щял да си получи заслуженото. За сега Аман искал да се наслади на собствената си слава и изпратил да доведат жена му и приятелите му. “И Аман им приказва за славата на богатството си, и за многото си деца, и как царят го бе повишил и как го бе въздигнал над първенците и царските слуги.” (Ест. 5:11)

Може ли да си представите да седите в една стая с Аман и да слушате това самохвалство. Разбира се, никой не иска да го обиди, защото той е човекът, който притежава царския печат. Но може би те са се чудели: “Кога най-после ще можем да си излезем от тук?” Той им е казал колко е важен. След това започнал да се хвали колко много деца имал. **(Според един изследовател в допълнение към 10-те си законни деца той е имал други 208 незаконни деца.)** След това той припомня един след друг всички случаи, когато е бил повишаван. Това е интересен момент. Имайки предвид цялата слава, богатство и сила, които е притежавал Аман, вие можете да си помислите, че той е бил доволен. Но хора като него никога не са доволни. Това, което го карало да не бъде напълно доволен в този момент е бил факта, че Мардохей, един юдеин, не му отдавал почит. Хора като Аман искат всички да им се покланят. И ако това не се случи, това се превръща в единствената им грижа и цел. “Рече още Аман: Даже и царица Естир не покани друго с царя на угощението, което направи, а само мене; още и утре съм поканен у нея с царя. Обаче всичко това не ме задоволява, докле гледам юдеина Мардохей да седи при царската порта.” (Ест. 5:12-13)

Най-после жената на Аман успяла да го прекъсне: “Тогава защо не направиш нещо по този въпрос. Омръзна ми да слушам оплакванията ти от този Мардохей.” “Тогава жена му Зереса и всичките му приятели му казаха: Нека се приготви една бесилка петдесет лакътя висока, и утре кажи на царя да бъде обесен Мардохей на нея; тогава иди радостен с царя на угощението. И като се хареса това на Амана, заповяда да се приготви бесилката.” (Ест. 5:14)

Чудесно! Аман харесал идеята и заповядал да се построи бесилка с височина 50 лакътя. Това се равнява на 23 метра височина, колкото 8 етажна сграда. Бих казал, че това е прекалено висока бесилка, нали? Осем етажа висока! И това не е било бесилка в традиционната ѝ “Г-образна” форма. В оригиналният текст на Библията за нея е използвана една дума, която означава “стълб”, “гладко дърво.” Спомнете ли си, че в Персия не са бесели жертвите си с въже. **Тялото се нанизвало на кол**, а след това се окачвало да виси на един стълб, който в тоя случай е с височината на 8 етажна сграда.

Римляните възприели разпъването на кръст от финикийците, които от своя страна го научили от персийците. Това е причината, поради което за Исус се казва, че е увиснал на дърво или на стълб. Римляните са започнали да използват гвоздеи, които забивали в ръцете на жертвата. Но персийците просто набивали тялото на кол. Това е било мъчителна, унищителна и ужасна смърт.

Сега вече Аман е бил обхванат от омраза и то такава, при която само смъртта, мъчителната смърт на неговия враг би го задоволила. Той отишъл да спи през тази нощ, чувайки шумът от изграждането на бесилката, което е продължило цяла нощ и на която щял да бъде обесен врагът му.

Някои директни и практични съвети

Ние сме по средата на един тревожен заговор, който довел до изумителен обрат на събитията за които ще говорим в следващата глава, но сега е подходящ момент да спрем и да се замислим как това, за което говорихме в тази глава, се свързва с нашия собствен живот. Колкото повече мисля за това, толкова по-ясно се очертават 4 принципа, които трябва да се имат предвид в трудни ситуации:

Когато се подготвяте за едно необичайно събитие, чакайте Бога, преди да бъдете въввлечени в него. Работата, която Бог извършва в нас, докато чакаме е толкова важно, колкото е важно това, което очакваме да се случи. **Бог работи в нас, докато чакаме търпеливо.** Той влияе върху обстоятелствата, които ни заобикалят. Той работи и в хората около нас. **Ако бъдем въввлечени, без да изчакаме, ако се втурнем веднага, ние ще пропуснем да се възползуваме от по-добрите шансове и възможности, които Бог ще ни осигури.** Чакайте, ако сте пред прага на важно решение. Установил съм, че колкото по-важно е решението, толкова по-дълго трябва да чакаме. Не се втурвайте през глава. Особено ако положението е необичайно. Ако трябва да трасирате нов път, ако тръгвате по път, по който не сте вървели до сега и нямате карта, по-добре е да чакате. По-добре е да чакате Бога. Колко трябва да чакате? Нямам представа. Може 3 дни, може 3 седмици, може 3 месеца. Честно казано, аз съм чакал много по-дълго. През периода на чакане не се опитвайте да вземате контрола на нещата в свои ръце. **Съпротивлявайте се на склонността си да “управлявате положението.”**

Когато имате работа с един непредсказуем човек, разчитайте на Бога, за да ви отвори вратите и сърцата. В Пр. 16:7 се казва: “Когато са удобни на Господа пътищата на човека, той примирява с него неприятелите му.” Разчитайте, че Бог ще направи това. Докато чакаме, с нашата смелост се извършват чудни неща. Вместо да ставаме по-страхливи, ние придобиваме увереност. Бог става още по-важен за нас. Присъствието Му хвърля сянка над заканата, заплахата и над обстоятелствата, които в противен случай биха ни деморализирали или биха парализирали мислите ни.

Когато се окажете в неприятна ситуация, вярвайте в Бога, за да я издържите търпеливо. Мислете си за търпението, което Естир е трябвало да е притежавала, за да се въздържи и да не каже на царя за Аман, когато той се е оказал напълно зависим от нейното решение. Аман, който е мразел юдеите толкова много, че е искал да ги заличи от лицето на земята. Мислете си за търпението, което тя е имала, просто да изчака подходящото време, за да се справи с него. **Когато се намирате в неприятни ситуации, изборът на подходящото време за действие е толкова важно, колкото и самото действие, а понякога даже още по-важно.** Владейте се. Имайте търпение. Изчакайте обстановката да стане поносима и контролируема.

Когато имате работа с безпринципен противник, молете Бог да ви даде непобедима смелост. Убеден съм, че тъкмо към това се е придържала Естир по време на първото угощение. Докато е очаквала Бог да ѝ посочи подходящия момент, тя е усещала нарастваща непобедимост и смелост, даже в присъствието на нейния смъртен враг. Молете Бога да ви даде такъв непобедим кураж. Той ще удовлетвори молбата ви. Той ще ви даде смелост да устоите.

В началото казах, че нищо не е толкова вълнуващо за сърцето, колкото е вълнуваща една песен или една история. Както и онзи, за който пеem повече песни, отколкото всеки друг човек - Исус Христос. За личността на Исус Христос има създадени много повече песни, отколкото за всеки друг човек, който някога е живял на земята. Защо? Защото Неговата история е несравнима с никоя друга. Знаете ли, че Исус е бил окачен на дърво, че хората са го разпънали на кръст, за да умре? **Знаете ли, че повечето хора го мразят, вместо да го обичат? Знаете ли, че повечето хора са приветствували смъртта му, а много по-малко са онези, които са плакали? Знаете ли, че когато Той е умирали, много повече са били тези, които са аплодирали, отколкото онези, които са се срамували? Презиран от мъже и жени, Исус е умрял.** Тогава защо го възпяваме?

Защото за разлика от всеки друг човек, който умира, Той е бил възкресен. Сега Той е жив и Той ни дава песента.

Знаете ли защо е умрял Исус? Не защото някой като Аман Го е мразил и е решил да го окачи на стълба. Той е умрял, защото вие и аз сме грешни хора. Единственият начин да се удовлетвори изискването на Бога към човечеството, е да се плати наказанието за греха. Това е, което е изисквало цената на кръвта на перфектния Агнец на Бога, Самия Исус. Може би една молитва е най-добрия начин за завършване на една толкова вълнуваща глава, която е толкова важна за личния ни живот. Тъй като сме стигнали до средата на книгата, това е подходящо време да се помолим на Бога:

“Отче, благодарим Ти, че даваш смелост на някои от нас да продължат да чакат, като същевременно подсилващ решимостта им да устояват сами, даже ако това означава да издържат на личните загуби и на неразбирането от обществото. Благодарим ти за съвременните последователи на Естир, мъже и жени, които са се изправяли, за да защитят вратата си. Те ни дават пример за това, какво представлява християнския живот. Отче, моля се за всеки, който подобно на Аман, е обвинил другите за нещастията си и е заслужил същата бесилка, на която е искал да обеси своя Мардохей. Направи така, че да престанем да се обвиняваме. Направи така, че да престанем да бъдем неспокойни. Направи така, че да престанем с нашата арогантност, Правейки това, накарай ни да се вгледаме в твърденията на Исус Христос и да признаем правото Му да ръководи живота ни. Всичко което зная, Боже, е че има хора, които днес четат написаното от мене, а самите те са в трудно положение. Може би в живота си имат човек като Аман, който ги натъжава, може би са в опасна ситуация, която ги кара да бъдат загрижени. Така, както Ти удостои Естир заради това, че е изчакала, преди да действа с мъдрост и със спокойна увереност, окуражавай ни да Те чакаме да свършиш работата, да вземеш нещата под Своя контрол и да ни даваш надежда над заобикалящия ни хаос. Естир е изживяла звездния си час, когато нещата са изглеждали най-несигурни. Ако тогава си можал да направиш това за нея, няма съмнение, че можеш да го направиш днес и за нас. Поради това, аз се моля от името на другите. Влез в нашия свят. Промени сърцата, които ние не можем да помръднем. Замени нашата слабост с Твоята сила. Дай ни спокойствие и тиха увереност, че всичко е в ръцете Ти и поради това е под контрол. Помогни ни да чакаме търпеливо Ти да свършиш работата си. В скъпото име на Исус. Амин.”

Глава 7

Коего търсите, това и получавате

Нещата рядко изглеждат такива, каквито всъщност са. Родителите, които имат малки деца могат да потвърдят това. Тъкмо когато децата ви са много тихи и си мислите, че всичко е много добре, трябва да проверите какво правят. Може би няма родител, който да не е изпадал в един от тези приспивни моменти, когато е потърсвал примерно 2-годишното си дете и е установявал, че то се намира сред 30-сантиметрова пряспа от тоалетна хартия. Или както беше в нашия случай, до колене в прах за пране, отгоре върху който бяха натрупани празни чекмеджета, а съдържанието им покриваше цялата стая, като всичко беше много грижливо покрито с 2 пръста прах за пране! Един от приятелите ни преди години ни разказа, че веднъж двамата с жена си били в голям супермаркет с дъщеря си, която по някакъв начин се отделила от тях. Когато разбрали това, те трескаво започнали да я търсят. За щастие детето не било далече от тях. Когато запъхтени стигнали до нея, тя седяла с гръб към тях. Те били толкова благодарни, че са я намерили, че решили да не я изплашат, като я сграбчат незабавно в прегръдките си. Вместо това се навели тихо през рамото на детето, за да погледнат в сладкото ѝ личице и когато се навели, за да я повдигнат открили, че в това време тя дъвчела един фас от цигара, който успяла да намери на пода. Нещата рядко са такива, каквито изглеждат.

С това е свързана и втората аксиома: Когато положението е лошо, може да изглежда, че не може да стане по-лошо, но често се получава точно така. Това без съмнение е вярно за един нещастен човек, наречен Джонсън. През целия си живот той вземал грешни решения. Всеки избор, който правел, бил погрешен. Ако залагал на някой кон по време на надбягвания, този кон обезателно не печелел състезанието. Ако вземел решение да ползува един асансьор измежду няколко други, тъкмо неговия асансьор засядал. Ако изберел пред кое гише да се нареди в банката, винаги се оказвало, че опашката от хора преди него се придвижва най-бавно. Ако изберел ден, за да излезе на пикник сред природата, това непременно се оказвал най-облачният ден. Един ден му се наложило да пътува до един град на около 1600 км от дома му и трябвало да пристигне там възможно най-бързо. Това можело да стане единствено, ако пътува със самолет. Тази мисъл

го плашела, но за свое облекчение открил, че до този град пътували самолети само на една авиокомпания, така че нямал възможност да избира.

Представете си ужасът му, когато около половин час след излитането погледнал през илюминатора на самолета и видял, че двигателят на самолета гори. Тъй като бил католик, той избрал най-любимият си светец, Свети Франциск и казал: *“Никога в живота си не съм правил правилен избор. Не знам защо е така, но носих този кръст без да се оплаквам. В този случай нямах възможност да избирам. Това беше единствения самолет, който бих могъл да използвам и сега той пада. Защо съм наказван?”* Точно в този момент една огромна ръка се показала през облаците, проникнала в самолета, измъкнала го оттам и го държала на 3 км височина, а в това време самолета катастрофирал долу на земята. Един гръмогласен глас се обади: *“Синко, аз мога да те спася, ако наистина си се обърнал към мене!”* Човекът изплакал: *“Да, аз ти се помолих, Свети Франциск, аз наистина се обърнах към тебе за помощ.”* “А,” казал гласът, *“но кой Свети Франциск, от Хавиер или от Асизи?”*

До тук с шегите! Нека да ви разкажа истинската история за двама адвокати от Сан Франциско. Кабинетите им били разположени във висока сграда и те били на работа, когато се случило земетресение със сила 7,1. Всичко притъмняло, все едно че настъпил ада на земята. За щастие двамата успели да слязат до приземния етаж и да напуснат зданието. След това се оказало че не могат да стигнат до колите си, защото уличното движение било абсолютно блокирано. След като чакали няколко часа, те успели да се качат на автобус и докато пътували до домовете си и двамата били ограбени!

Четири принципа за цял живот

Нещата не са такива, каквито изглеждат. **Тогава, когато си мислите, че повече не могат да се влошат, нещата се влошават.** (Коментар: Песимистът казал: „Положението е толкова зле, че по-зле от това не може да стане.“ А оптимистът казал: „А, може, може да стане още по-зле.“ Д.Пр.) Това е било особено валидно за Мардохей в повратния момент от живота на Естир.

Тук откривам 4 важни принципа, които са валидни за всеки човек:

1. **Когато всичко изглежда загубено, това не е вярно.** Мардохей би могъл да се отчая от живота си в Персия. Царят бил варварин, който не се е интересувал от юдеите. Нещо повече, най-приближеният му служител бил Аман, който безсрамно мразел юдеите. Антисемит до дъното на душата си, той ги ненавиждал. Започнало изпълнението на един план за унищожаване на юдеите. Естир била в двореца, но ако царят научел, че тя е юдейка, той можел да я убие незабавно. Когато изглежда, че нещата повече не могат да се влошават, те могат да се влошат. Но даже тогава, над главата на Мардохей надвиснало нещо още по-лошо, въпреки че той не е знаел за това. Аман издигал бесилка и планирал на следващия ден да го обеси. Но въпреки това Мардохей не лижел раните си, не се е отдал на самосъжаление, мислейки си: “Горкият аз. Колко лош късмет ми се падна в живота.” Той е вярвал в своя Бог. Когато всичко изглежда загубено, това не е вярно.

2. **Когато изглежда, че никой не забелязва, това не е вярно.** Спомняте ли си храброто решение, взето от Мардохей по-рано, когато чул за заговора на двамата пазачи на вратата на двореца, които се канели да убият царя? Когато Мардохей чул какво смятат да направят, той казал на осиновената си дъщеря Естир за това. Тъй като била царица, тя предупредила царя. Царят ѝ повярвал и Вихтан и Терес били убити, преди да осъществят пъкления си заговор. Естир казала на царя откъде е научила за заговора, но никой не наградил Мардохей за героичната му постъпка. Изглеждало, че никой не е забелязал или запомнил ролята му в разкриване на заговора. Поради това Мардохей продължил да живее незабележимо, лишен от почести и неocenен до тази повратна нощ. Нека да разгледаме по-подробно това. *“През оная нощ сънят побегна от царя; и той заповяда да донесат записната книга на летописите; и прочитаха се пред царя. И намери се как Мардохей беше обади за Вихтана и Тереса, двамата царски скотци, от ония, които пазеха входа, че бяха поискали да турят ръка на цар Асуира.”* (Ест. 6:1-2) Страдащ от безсъние, царят слуша четенето на хрониките, от които се изготвяла историята на Персия, като може би се е надявал, че това ще го приспи. Обаче, докато слушал, той внезапно чул описанието на инцидента, при който бил заплашен животът му и че един мъж, наречен Мардохей е разкрил и съобщил за заговора. “Спри!” казал той на четеца. “Почакай!” “И царят рече: Каква почест и отличие е дадено на Мардохея за това? И слугите на царя, които му прислужваха казаха: Не се е направило нищо за него.” (Ест. 6:3) **Често най-чудните събития се намират в зависимост от най-обичайни неща.** Не сте ли открили тази закономерност? Докато всички в Суса спели, царят бил неспокоен, защото тъкмо това е нощта, в която той страдал от безсъница. Царят не е знаел нищо за планът за убийството на Мардохей. Това е било замислено от Аман, който щял да го разкрие на царя на следващата сутрин, за да получи съгласието му. Поради това, докато Аман спял, както и останалите жители на Суса, царят не можал да заспи. Обичам първите три думи от стих 6:1: *“През онази нощ.”* Това е начинът, по който действува Бога. Той се намесва в 11-ия час и прави неочакваното. Когато изглеждало, че

никой не забелязва и никой не се интересува, Той забелязва и се е погрижил *“През онази нощ.”* В конкретния случай Бог развълнувал сърцето на царя, който внезапно осъзнал, че в буквалния смисъл дължи спасението на живота си и трона си на този незабележим юдеин, наречен Мардохей. Един човек, който до този момент не означавал нищо за него, но внезапно се превърнал в най-важна личност за царя. Дали имам предвид някой съвременен Мардохей? Да не би някое ваше решение или откритие да е станало причината някой човек да се превърне в толкова значим за вас, че да отдавате на този човек цялата слава, уважение, пари и почести и то до степен, до която не сте го правили никога за друг човек, да не говорим за това, че му благодарите и го награждавате? Правили ли сте нещо трудно и рисковано за някой друг човек и ставали ли сте свидетел, как някой друг получава наградата за това, което по право ви принадлежи? Нали днес ще научите този урок от Мардохей? **Независимо от всичко, което се случило с него, Мардохей никога не се е опитал да отмъсти.** Той не ритнал Аман в лицето, когато е имал шанса да го направи, той даже не е говорил против него. Искам да ви призова да пазите сърцето си така, както го е правил Мардохей. Нека да ви окуража с един стих от друг автор от Библията: *“Защото Бог не е несправеден, та да забрави това, което извършихте и любовта, която показахте към Неговото име, като послужихте и още служите на светилите.”* (Евр. 6:10) Обичам тези думи, *“Бог не е несправеден, та да забрави”*. Помнете, че когато никой не забелязва, Бог вижда, че когато никой не си спомня, **Бог помни**. Псалмистът ни казва, че Той даже пази сълзите ни в съда Си (Пс. 56:8). Бог ще ни награди за постъпките ни, извършени в Негово име. Поради това трябва да бъдем окуражени. Ще дойде ден, когато ще бъдете наградени, но това може и да не стане на земята, както се е случило с Мардохей, *“Защото гневът Му е само за една минута, а благоволенieto Му е за цял живот.”* (Пс. 30:5). Бог не е несправеден, та да забрави онова, което сте направили, за приносът ви, който е останал незабелязан от другите.

3. **Когато всичко изглежда прекрасно, това не е така.** Това звучи като някой от законите на Мърфи, нали? Всеки път, когато изглежда, че всичко е великолепно, по-добре е да погледнете какво се крие зад ъгъла. Твърде лошо е, че Аман не е знаел за този принцип! Може би той е знаел за него, но силното желание да изпълни злокобния си план му е попречило да си спомни за него. След като чул, че нищо не било направено в отплата за стореното от Мардохей, царят незабавно започнал да си мисли по какъв начин да поправи този пропуск. Той започнал да си представя какво би могло да се направи, за да се награди този човек заради забележителната му постъпка. След това започнал да си мисли кой би могъл да му помогне в осъществяването на тази идея. Поради това царят задал следния логичен въпрос: *“Тогава царят рече: Кой е на двора? А Аман беше дошъл във вътрешния двор на царската къща, за да каже на царя да обеси Мардохея на бесилката, която бе приготвил за него. И слугите на царя му казаха: Ето, Аман стои на двора. И царят рече: Да влезе.”* (Ест. 6:4-5). Не е ли прекрасен този момент? Слънцето едва е изгряло на хоризонта и ето, задава се Аман, бързаш да стигне в двореца колкото се може по-рано, за да бъде първият по време на аудиенцията при царя и за довърши омразния си враг. Внезапно от тронната зала се чува гласът на царя: *“Извикайте Аман, нека да дойде веднага.”* Царят го вика, така че нещата се нареждат даже по-лесно, отколкото Аман е предполагал. Той си е помислил: *“Сега е моят шанс.”* После погледнал през прозореца със злорада усмивка. *“Почакай малко, бесилке, скоро някой ще увисне на тебе.”* След това, пъчейки се като петел, Аман влиза при царя. Но преди да може да пророни даже и една дума, Аман чува неочаквания въпрос на царя: *“И като влезе Аман царят му рече: Що да се направи на човека, на когото царят благоволява да направи почест? А Аман помисли в сърцето си: Кому другиму би благоволил царят да направи почест освен на мене?”* (Ест. 6:6). **Когато царят задал този въпрос, за кого се сетил Аман на първо място? За себе си, разбира се. За кой друг би могъл да се сети? Този човек е бил толкова самовлюбен в себе си, че е мислил само за собственото си издигане и благополучие.** Той постоянно говори за това, колко пари печели, колко деца има, колко необходим е за царя, колко важен човек е. Кой друг би искал да възнагради царя, освен него самия? *“Това е моят час”,* казал си Аман. Поради това нека да видим, какво би могло да се направи за мене? Аман започва бързо да изброява всеки израз на почест и слава, очаквайки че той ще е онзи, който ще им се наслаждава: *“Затова Аман каза на царя: На човекът, на когото царят благоволява да направи почест, нека донесат царската одежда, в която царят се облича, и царската корона, която се туря на главата му, и нека доведат коня, на който царят язди, и тая одежда и коня да се дадат в ръката на един от по-видните царски първенци, за да облекат човека, когото царят благоволява да почете; и когато го разведат възседнал на коня през градския площад, нека прогласяват пред него: „Така ще се направи на човека, когото царят благоволява да почете.”*” (Ест. 6:7-9) *“Прекрасна идея,”* казва царят. *“Би ли могло да се измисли нещо по-впечатляващо от това, което предлагаш? Това е чудесно, Амане.”* А сега стигаме до най-любимите ми стихове: *“Тогава царят рече на Амана: Скоро вземи одеждата и коня както си рекъл, и направи така на юдеина Мардохей, който седи при царската порта; да се не изостави нищо от всичкото, което си казал.”* (Ест. 6:10) *“О, това трябва да е някаква ужасна грешка”,* помислил си е Аман. *“Не е възможно царят да има предвид този омразен човек? Какво става тук?”* Царят казва: *“А сега искам най-*

високопоставеният княз в царството да прогласява решението ми по време на отдаването на тази почест. **Поради това, искам ти, Амане, да бъдеш този, който ще води коня през целия град и ще обявява колко велик е човекът, който седи на коня.**” Можете да си представите изненадата на Аман? **Той е унижен по най-демонстративен начин.** Не мога да си представя, че за него има по-нежелана работа от тази, която току-що му е била възложена от царя. Само можем да гадаем за горчивината, която Аман е изпитвал, докато е изпълнявал царската заповед. Опитвайте се да не се усмихвате, когато си представяте следващата сцена. *“И така, Аман взе одеждата и коня та облече Мардохея, и го поведе яхнал през градския площад, и прогласяваше пред него: така ще се направи на човека, когото царят благоволява да почете.”* (Ест. 6:11) Един мъдър коментатор е казал: “Аман трябва да е усещал, че думите, които е изричал, са като чакъл в устата му.” Каквото повикали, такова се обадило. Този популярен израз напълно подхожда на създадената ситуация. Най-накрая Мардохей получил това, което Аман подготвил за себе си. Седейки на коня с царствена премяна, той бил най-изненадания човек в царството. **Това е красотата на тази история. Мардохей не е бил горд човек. Той не е бил отмъстителен. Той не е нашепвал на Аман: “Викай малко по-силно. Изяж се отвътре от яд.”** Съгласно написаното в Библията, Мардохей не е промълвил нито една дума по време на тази обиколка, направена в негова чест. Мисля си, че в целия епизод най-много ми харесва мълчанието на Мардохей. **Колко рядко са хората, които когато бъдат издигнати до много високопоставен пост, не очакват другите хора да им ръкопляскаат или винаги да са в центъра на вниманието. Кротките, добродушно изразяващи се и смирени високопоставени личности се срещат изключително рядко.** Не сте ли убедени в това? Проверете класацията на известните професионални спортисти. Колко освежително и необичайно е да се открие някой съвременен Мардохей! В същност, следващото нещо, което е написано в Библията е, че *“Мардохей се върна в царската порта.”* Колко лесно е да се пропусне това кратко изречение. Но не е ли чудесно това? Изразът че *“Мардохей се върна в царската порта”* не би трябвало да се възприеме като израз на оценката на Мардохей, че е време да получи един висок пост в царството. И знаете ли защо е забележително това? Защото той през цялото време е бил на това място. Ролята му все още не била достигнала връхната си точка. В една стара книга, публикувана през 1880 год. намерих следния забележителен коментар, написан от един човек, наречен Александър Релейт: “Един горд и амбициозен човек би си казал: Повече не ми подхожда да седя на царската врата! Сега трябва да отида в двореца и да се подготвя да получа почестите, които сигурно ме очакват там.” Но изглежда, че Мардохей си е казал: **“Ако Бог е предвидил в милостта си да ми се случат тези неща, те ще ме намерят. Но те трябва да ме потърсят, а не аз да ги търся.** **Онзи, който ме дарява с тях, знае адреса ми: Мардохей, при царската врата и винаги може да ме намери. Нека тъпата да се чуди и да ме презира.** **Аз съм свикнал на такова отношение. Нека Аман да иде, където поиска, той е в Божията ръка. Нека приятелите да ме чакат у дома; те ще научат всичко, когато му дойде времето, а аз да чакам на старото място с познатия адрес: ПРИ ЦАРСКАТА ВРАТА.”** Получили ли сте напоследък някакво повишение? Усмихнало ли ви се е божие то милосърдие, така че сега името ви е уважавано в средите, в които досега никой не ви е познавал? Станали ли сте преуспяващ и известен? Дали сега сте високо ценен в очите на другите хора? Ако е така, отговорете си на въпроса: Все още ли се чувствате удобно и не се срамувате да сте край царските врата или сега считате, че мястото ви е в самия дворец? Необходимо ли е сега хората да проявява специално внимание към вас и да бъдете третиран по специален начин, както и да не ви занимават с ежедневните си проблеми? Когато почетната му обиколка завършила, Мардохей безразлично повдигнал рамене и казал: **“Просто ме заведете до мястото, от където тръгнахме - при царската порта.”** **Каквото и да ви се случи, колкото и високо да се издигнете, помнете мястото от където сте тръгнали.** Вие ще установите, че най-хубавото място на света е твърде близо до корените ви. Както се казва в една известна естрадна песен: “Виж колко далече трябваше да отида, за да се върна до мястото, от където бях тръгнал...”

4. **Когато всичко лошо, което ви се случва ви изглежда незаслужено, всъщност си е напълно заслужено.** Ако приличате на мене, вие често чакате да чуете шума от падането на другата обувка. *(Коментар: Ще разкажа целия виц, за да разберете смисъла на предното изречение: „Уморен бизнесмен бил в командировка и късно вечерта безуспешно търсел стая в някой хотел, за да се наспи. Най-накрая попаднал на хотел, в който администраторът на рецепцията се смилл над него и му казал, че на таванския етаж имат една малка стая, която предпочитали да стои празна, защото в съседната стая имало много нервен и избухлив постоянен обитател, който се ораззел от всеки шум и вдигал страшни скандали. Бизнесменът обещал, че само ще се съблече и ще легне да спи, защото е много уморен и получил ключа за стаята. Влязъл, седнал на леглото, и без да си развързва връзките на обувките си, изпуснал едната обувка на пода. Веднага се сетил, че не трябва да вдига шум, събул тихо втората обувка и легнал да спи. Към 4:00 на вратата му се чуло силно блъскане, той скочил, отворил и насреща си видял един човек по пижама, разчорлен и страшно ядосан, който му изкрещял: „Абе, аз до кога ще те чакам да си събуеш и втората обувка, че да мога да заспя.“ Д.Пр.)* В конкретния случай ние чакаме и чакаме Аман да си получи заслуженото. Всичко в нас крещи за справедливост. Особено що се отнася за човек като Аман, който достатъчно дълго е вършил пъклените си дела. *“И Мардохей се върна в царската порта. А Аман отиде бърже у дома си наскърбен, и с покрита глава. И Аман разказа на жена си Зереса и на всичките си приятели всичко, що му се беше случило...”* (Ест. 6:12-13а) Спомнете си, че последния път, когато Аман се

прибрал у дома, той надменно е разказвал колко велик човек е станал. Сега той е сравнен с нивото на земята, с провесен нос и е унил заради онова, което му се е случило.

Хората от типа на Аман винаги обвиняват другите хора за собствените си нещастия. Не сте ли забелязали това? Такива хора никога не казват: “Бог ми даде ценен урок” или “По този начин аз се смирих”, или “Благодарение на тази загуба аз спечелих”, или “Бог съкруши духът ми, но съм му благодарен, защото научих, че трябва да се ослабям единствено на Него.” Вместо това такива хора неизбежно казват: “Ако не беше заради него...”, “Ако тя не беше казала...”, или “Ако този човек не беше направил това...”, или “Ако фирмата не беше...” и т.н и т.н. Аман обича такива изказвания. Той си припомня всичко, което му се е случило, но не споменава нито дума за това, че той самият е причината за сполетелите го нещастия. “... **Тогавя мъдреците му и жена му Зереса му рекоха: Ако Мардохей, пред когото си почнал да изпадаш, е от юдейски род, ти не ще му надвиеш.**” (Ест. 6:13) Трябва да ръкопляскате на правилните им теологични разсъждения. Те попадат право в целта и звучат подобно на написаното в Битие: “**Ще те направя (юдеите) голям народ; ще те благословя, и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всичките земни племена.**” (Бит. 12:2-3) *(Коментар: Тук е добре да си припомним всички налудничави теории за “световния еврейски заговор,” чийто типала обхващали целия свят. Библията ни казва, че евреите са богоизбраният народ и Той никога няма да ги изостави, въпреки че те доста ще страдат, докато се отделят от Бога и не признават Христос за свой Спасител. Д.Пр.)* С други думи, в това обещание, записано в завета между Бога и Абрахам се казва: “**Хората Ми ще бъдат защитени. Ако ги прокълнете, вие ще трябва да платите ужасна цена.**” Бог нито веднъж не е оставил незабелязани надменното отношение на Аман и злите му помисли, както и планът му за убиването на Мардохей и на всички юдеи в Персия. Бог не е пропуснал неговите изказвания, нито гордостта в сърцето му, нито жестоката омраза, криеща се зад решенията му. Бог е бил невидим, но не е стоял надалеч и пасивно. Той не е забравил хората Си или обещанията, които е дал както на тях, така и на техните врагове.

“*Докато още се разговаряха с него, царските скопци стигнаха и побързаха да заведат Амана на угощението, което Естир бе приготвила.*” (Ест. 6:14) На входната врата на Амановата къща се почукало. Преди още да е успял да събере мислите си, Аман бил грабнат от дома му и бил придружен до двореца, за да присъствува на банкетата, където щяла да се реши съдбата му. Не мога да престана да се чудя, дали когато е минавал покрай бесилката, която била издигната по негово нареждане за обесването на Мардохей, Аман е изпитал някакво съжаление за това, което е направил.

В едно старо стихотворение се казва, че подобно закъсняло съжаление е изпитал и Юда:

Все още като в древността,
хората сами определят цената си -
Юда е продал за 30 сребърника
себе си, а не Христос.

Най-важният принцип

Каквото търсите, тава и получавате. Този израз ми напомня за един чудесен религиозен принцип, които многократно се повтаря в Библията: **Тогавя когато изглежда, че Бог отсъства, Той присъства.** Даже когато си мислите, че сте изгубили всичко, Бог използва това като една възможност за да ви събуди, за да осъзнаете, че Той все още контролира света и за да ви накара да паднете на колене пред Него.

Всичко това ми напомня за историята на един човек, който единствен успял да се спаси след корабкрушение край един незаселен остров. С остатъците от кораба човекът си построил една колиба, където се настанил да живее заедно с малкото покъщнина, която успял да извлече от морето. Седмици наред той бил принуден да изтърпява горещите дни и студените нощи, а като добавка и жестоките тропически урагани. Всеки ден корабкрушенецът се вглеждал с молитва в хоризонта, с надеждата, че ще забележи някой кораб, но не виждал нищо. Една привечер, когато се връщал към колибата си след поредната си обиколка за търсене на храна, нещастникът с ужас открил, че тя е обхваната от пламъци. Докато стоял край нея, без да е в състояние да загаси пожара, той се почувствал унищожен от това нещастие. Малкото, което притежавал сега било обхванато от пламъците. През тази нощ човекът легнал да спи близо до пепелището, слушайки прибоая на морските вълни и отчаяния трепет в сърцето си. Рано на следващата сутрин той се събудил, за да установи, че един кораб е хвърлил котва край острова - първият кораб, който виждал откакто попаднал на този остров и постоянно се надявал, че отнякъде ще дойде спасението. Все още опитвайки се да се накара да повярва на очите си, човекът чул стъпки, а след това и гласът на капитана: “**Ние видяхме вашият димен сигнал и дойдохме да ви спасим.**” **Изгубеният човек е трябвало да загуби всичко, което е притежавал, преди да бъде открит и спасен.** Дълго време Бог изглежда толкова далечен, но Той е работил на две места едновременно: да доведе спасителния кораб в близост до острова в подходящото време и да докара изгубения човек на дъното на падението му, за да го накара да падне на колене.

Къде се намирате вие в цялата тази история? Дали сте изградили своето царство, своето благосъстояние, дали сте си създали авторитет в обществото, дали сте станали известен, така че другите хора да ви завиждат? Можете ли да си представите реакциите им? Трябвало ли е да вървите по човешки тела, за да стигнете до положението, до което сте се издигнали? Чувствали ли сте, че Бог отсъства или не се интересува от живота ви? Искам да завърша тази глава, като ви напомня за следното: Бог може да ви се струва далече, но Той постоянно е близо до вас. Нещо повече, Той знае какво става в сърцето ви. Той знае истинското състояние на душата ви. Той знае прикритата нечистота на вашите мотиви. Той знае за дълбоката порочност на вашия грях. Но Той е чул сигналът ви и няма да ви изостави.

В края на краищата Бог ще получи своето. Той не се впечатлява от земните царства и от личните ни крепости, от гордостта и престижа, от богатството и славата. Той се впечатлява от смиреното сърце, което идва при Него и приема Неговите условия. Мардохей и Естир са знаели това. Аман никога не е успял да го научи. Но сега аз съм загрижен не за тях, а за вас. Обаче не мога да напиша нищо, което да ви принуди да паднете на колене пред Бога. **Това е работа на Бога, а Той е изключително добър в подчиняването на хората!** Той никога не обръща гръб на човек, който пристъпва искрено към него откъм страната на кръста. А вие как постъпвате? Ако не постъпвате така, ще го направите ли? Той винаги е налице, когато сте готови. Но не отлагайте. Подобно на Аман и вие може да останете в това положение за известен период от време. Даже твърде дълъг период! **Но помнете, че каквото търсите, такова и ще се намерите.**

Глава 8

Изненадващата власт на Бога

Никога не съм срещал човек, който да не е съжаливал Йов. Той е човек с Божия праведност в сърцето и в живота си. Всичко което е притежавал, целият му свят е бил разрушен и то без някаква видима причина, освен ако някой възприеме за някаква “шега” жестокостта на Сатаната и странностите на Бога, които позволили да се случи това нещо. Ние се съгласяваме с първата част, но ни измъчва втората причина. Бог не е липсвал, нито случилото се е станало е било без Неговото участие, но Той е мълчал, поне в случая с Йов. Това е една тайнствена сцена на Божието мълчание, която в живота на Йов се проявява като отсъствие на Бога и ни кара да поклащаме глави, чудейки се защо е така. Чувството, че е изгубен трябва да е обхващало Йов, докато е седял в пепелищата на останките от прекрасния си свят от миналото. Животът му отминал и всичко е разрушено. Пресните гробове на децата му лежали пред него на голия, ветровит хълм. Той загубил всичко, даже здравето си. Йов седял в пепелището на живота си - смазан, самотен, без посока. Той даже не е чувал Божия глас.

Без да знае причината за това, което го сполетяло, той започнал да описва с думи нещастията си с думи, които били приемани критично от онези, които са седели удобно около него, здрави и без неговите проблеми. След това Йов проклет денят, в който се е родил: *“Йов проговаряйки рече: Да погине денят, в който се родих и нощта, в която се каза, роди се мъжко... Защо не умрях при раждането и не издъгнах щом излязох из утробата?”* (Йов 3:1-3,11) Това наричам думи, произнесени в мъглата! Това са думите на човек, който не знае защо! Той се чувства напълно изоставен. Той е в по-лошо състояние отколкото, ако беше умрял, защото много добре осъзнава мизерията, в която се намира. *“Защото вместо ядене, дохожда ми въздишка; и стенанията ми се изливат като вода. Защото онова, от което се боях, случи ми се, и онова, от което треперех, дойде върху мене. Не бях на мир, нито на покой, нито в охолност; но пак смущение ме нападна.”* (Йов 3:24-26)

Не критикувайте Йов, преди да сте изпитали това, което е изживял той. Той се е намирал във възможно най-лошите условия за живот. Достатъчно лошо е да ти се отнеме всичко и да имаш тяло, покрито от горе до долу с циреи, но да не чуваш гласът на Бога.

Да разбираме навременността на Божията работа в собствения си живот

Нека сега да се разделим с вълнуващата история на нещастното състояние на един човек и да се пренесем в едно царство, което не е толкова нещастно и напрегнато - царството на времето. **Нашето време срещу Божието време.** Вие и аз сме затворени в кратък отрязък от това мъгливо езеро, наречено настоящо време. Тъй като цялата ни перспектива се основава на този момент, в който открием себе си, ние говорим за настояще, минало и бъдеще. Ако искаме да знаем колко е часът, ние просто поглеждаме към часовника. Ако искаме да знаем коя е датата и кой ден е от седмицата, ние поглеждаме към календара. Време. Лесно се отбелязва, лесно се разбира и грижливо се измерва.

Но Бог е напълно различен. **Всъщност Той живее и се движи извън царството на земното време** - Бог е неподвластен на тикането на часовниците ни и на страниците на календара ни. Бог е неподвластен както на нощта, така и на деня. За Него няма месеци и години. **Той няма минало, настояще и бъдеще**. Теолозите наричат това **превъзходство и всепроницаемост** на Бога. Той наистина присъства навсякъде. Ние гледаме на живота си като последователност от етапи и се придвижваме от един към друг етап, подобно на серия от многосерийните филми. **Но с Бога не е така. Той вижда всички серии от живота ни наведнъж, при едно примигване на светкавицата, едновременно с живота на други милиарди хора - които са живели в миналото, които живеят сега и които ще живеят в бъдещето**. Тези неизмерими мащаби превръщат собственото ни съществуване в микроскопично парченце от пространството на езерото, изглеждащо като една рамка, наречена време.

На нас ни е толкова лесно да кажем:
 “В Неговото време, в Неговото време,
 Той прави всичко прекрасно в Неговото време.
 Боже, моля те да ми показваш всеки ден,
 докато ме учиш да вървя по Твоя път,
 че Ти правиш точно това, което си казал в Твоето време.”

Но незабавно пред нас се изправя един проблем. **С Бога няма “ден.”** Той не е заключен в нашето “време.” Проблемът ни е, че ние гледаме на живота си откъм погрешната страна на телескопната тръба. Ние сме крайни същества, така че когато стане въпрос за панорамата на всичко виждащия разум на Бога и на Неговото всепроникващо присъствие, ние се чувстваме като в мъгла.

В една от най-хубавите си книги “Разочарование от Бога” Филип Йенси пише: “Независимо от начина, по който се отнасяме към Бога, понякога ще ни се струва, че преценено от позицията на човек, който се намира в капана на времето, Той не постъпва справедливо. Чак на края на времето, когато придобием **Божията способност да гледаме на събитията, когато всяко зло ще бъде наказано или опростено, когато всяко заболяване ще бъде излекувано и цялата вселена ще бъде променена, чак тогава ще започне да царува честността**. Тогава ще разберем каква е била ролята на злото, на Грехопадението на Адам и Ева и на природните закони в едно “несправедливо” събитие, като например смъртта на едно дете. До тогава ние няма да знаем и можем единствено да вярваме в Бога, който наистина знае. За нас остават неизвестни много подробности не защото на Бог му доставя удоволствие да ги крие от нас в тъмнината, **а защото ние не притежаваме способности да възприемем толкова много светлина**. Само с едно поглеждане Бог разбира какво става по цял свят и как ще завърши историята. Ние сме същества, които са ограничени от времето и притежаваме най-примитивни способности за разбиране на нещата и оставяме времето да тече. Чак когато пред очите ни се разкрие цялата история, ние ще разберем “как всичко е работило за добро.” **Вярата означава да вярваме, човек да е уверен в нещо предварително, докато разумът ни учи на точно обратното.**” Всичко това е трудно за възприемане. Това е толкова трудно, колкото е трудно човек да се превключи от текста на песента “В Неговото време, в Неговото време, Той прави всичко прекрасно в Неговото време,” която пеем в неделя и да се озове в мъгливия, но въпреки това много реален свят на болката, на загубите, на внезапните земетресения и на неочакваните наводнения, на преждевременната смърт във вторник сутрин или в сряда вечер или в петък по обяд. И така, какво можем да направим? Как да живеем в мъглата без да изпадаме в паника? Как да живеем живота си в това малко пространство, без да знаем в коя посока се намира брега, особено в периодите, когато не чуваме ободрителния Му глас?

Да открием какво е направил Бог в живота на Естир

В Библията книгата “Естир” се намира непосредствено преди “Йов” и както откриваме, тя е много важна. Както вече казахме, “Естир” е единствената книга в Библията, в която не се споменава името на Бога, нито пък има някаква молитва. **Нещо повече, нищо от тази книга не се цитира в Новия Завет**. Това е странно. Ние сме изкушени да си помислим, че Бог наистина отсъства, но това едва ли е така. Признаци за Неговото присъствие могат да се открият навсякъде в тази чудесна история. Ние можем да видим намесата на Божията ръка в живота на Естир и Мардохей. Ние можем да видим как Бог развълнува сърцето на цар Асуир. Ние можем да забележим как Бог осъществява волята Си даже в пъклените планове на Аман.

Как? Защо? Защото книгата е написана от гледна точка на всепроникващото Божие присъствие. Следователно, когато стигнем до Ест.3 и навлезем в един период на продължително мълчание, през време на който царят въздигнал Аман, на нас ни се иска да кажем: “Не! Не прави това. Ти ще съжالياш. Той е лош човек. Той мрази юдеите. Той ще състави план за тяхното избиване. Не го издигай.” Но цар Асуир го издигнал. Започва да се изпълнява един зъл план и ни се иска Бог да го спре, но от брега на езерото не се чува никакъв глас.

Докато наблюдаваме Аман да полага основите на изстреблението на всички юдеи, живеещи в Персия, мъглата става още по-гъста. Ние виждаме как официалният печат на царя се притиска към меката глина и с това се подпечатва указът за избиването на юдеите, който се разпраща до всички провинции. Ние си казваме: “Боже, спри сега това зло дело!”, но от брега не се чува никакъв глас. Така са се чувствали и евреите, когато в Европа се появяват нацистите. На сцената се появили последователите на Хитлер, които грабели и убивали, но от брега не се чувал глас.

Ако и ние сме живели в такава мъгла, то и ние сигурно щяхме да се питаме: “Къде е Бог?” Сигурно ще има такива въпроси. Елия Вейцел, световно известен писател и носител на литературни награди за описанието му на изстреблението на евреите от хитлеристите, разказва в една от книгите си, наречена “Нощ” как, когато бил дете е стоял, чувайки ужасяващите шумове на смъртта и бил е свидетел на страховити сцени на убийства, като е вдишвал миризмата на горяща човешка плът, идваща от пещите. Шокиран от всичко това, той чул един човек близо до него да простенва: “Къде е Бог? Къде е Той?”

Но даже в такива периоди на мълчание Бог работи. Ако не знаете това или ако не вярвате в това, или ако не си спомните за това, когато Той мълчи, вие ще изпаднете в паника, вие ще започнете да се съмнявате, ще станете циник, ще се чувствате излъган и ощетен, и ще бъдете обхванат от горчивина. **Мислете си за това по следния начин: Аз научих историята за Йосиф. Аз научих историята за Моисей. Но освен това научих, че е имало повече от 400 години период на Божие мълчание, тези “мълчаливи години”, които отделят Йосиф от Моисей.** След това ние проследяваме историята на юдейския народ и стигаме до историята за Ана. Ние харесваме Ана, тази вярваща в Бога жена, която се е молела да има син. И тя родила чуден син, наречен Самуил. Ние чуваме молитвите на Ана, за да я дари с момченце.

Но не си спомням някой да е проповядвал върху смисъла на казаното в 1Царе 3:1: “...словото от Господа беше рядкост и нямаше явно видение.” С други думи това означава следното: “Имаше много редки съобщения от Бога и проявите му бяха доста редки.” Ние си мислим, че пророците са хора, които постоянно чуват Божият глас. Но това не е така. Например вижте пророк Авакум, който наблюдавал как постоянно се случвали несправедливи неща, едно след друго и те не спирали да се случват отново и отново. Най-накрая, той не можел повече да понася Божието мълчание и се обърнал към Него: “Защо? Колко време ще трябва да търпя?”

Какъв е бил проблемът? Авакум е плувал безцелно в езерото, а около него се е стелела мъгла “Другите могат да пеят колкото си искат “В Неговото време, в Неговото време,” но точно в този момент аз потъвам.” **Между времето на пророк Малахия и раждането на Господ Исус има друг 400-годишен период, през който Бог не е дал никакъв знак за съществуването си. Това е период на абсолютна тишина.** На този период не е посветен даже един стих от Библията, а той е продължил 4 века! Трудно е да разберем това! Ако искате да откриете как работи Бог, не само в епохата на Естир, но и в наши дни, запомнете следните 2 неща:

Често животът е пълен с продължителни периоди на мълчание. Но тези периоди на Божие мълчание са точно толкова важни и значителни, както и времето, когато Той говори. Те са много по-болезнени, но независимо от това са забележителни. През такива периоди на мъгла над езерото вие имате нужда от слух, за да чувате гласът на Бога. Спомням си един от бившите ми ученици, лекар по професия, който една неделя ми каза: “Аз и цялото ми семейство искаме незабавно да разберем, дали Бог одобрява да приема едно предложение за работа и да замина като мисионер на работа в друга страна.” По интонацията на гласа му усетих, че той иска да приеме това предложение. Но тъй като е бил в период на мълчание, той не знаеше кога и даже дали би трябвало да замине. Той беше поставен в положение да чака. А това е трудна работа. **Но запомнете, Божиите истории не се повтарят. Той постоянно пише нови сюжети,** даже в периодите на пълно мълчание. Понякога е необходимо време, за да се разкрие неограничена Му власт.

Често за повратни точки в живота ни служат незначителни събития. За да открие тези промени, човек трябва да притежава чувствително сърце. Например, в Ест. 6 четем, че царят не е можел да заспи. Кога за последен път подобно събитие се е превърнало в новина? Не си спомням някога да съм чел във вестниците: “Последната нощ президента не можа да заспи.” Това е незначително събитие в библейското описание, но в резултат от това името на Мардохей изплува от неизвестността и така се окомплектоват липсващите парченца от загатката, които са съществени за осъществяване на Божия план. В мистерията на Божия график се случват незначителни неща, но чувствителното сърце реагира на тях.

Такава е ролята на мъдростта в живота ни. Основната задача на християнската зрелост е да разгадава значението на незначителните неща в живота ни. Вместо да се мятате и да се вайкаме, казвайки си: “Аз няма да се справя с това. Никога няма да чуя гласът на Бога,” ние трябва да се изпълним с решителност и мъдрост, за да следим и най-малките промени на събитията в живота ни. Кой седял във вътрешния двор на царския дворец сутринта, след тази безсънна нощ за царя? Аман, тъкмо той от всички останали хора! Аман, който е пристигнал там направо от мястото, където се е изграждала бесилката, на която е планирал да обеси Мардохей. Той е дошъл възможно най-рано в двореца, надявайки се лесно да получи разрешение от царя за

пъкленото си дело. Погрешно! Царят го извикал, за да му каже: “Как трябва да почетем някой човек? Аман си помислил: “Кой повече от мене заслужава да бъде почетен?” Отново погрешно! Това не е Божият план. Царят се готви да почете Мардохей.

На Аман се налага да изяде огромен къс от хляба на унижението, тъй като на него било възложено да води коня на Мардохей през Суса и високо да обяснява колко велик е този човек. За мене това е твърде значителна промяна на събитията. **Лесно е човек да живее като глупак.** Много хора правят това. Лесно е да считаме, че тази година ще бъде същата като миналата и като по-миналата, докато всъщност има всички изгледи тя да е съвършено различна. Поради това, когато събитията започнат да се случват, разберете, че нищо не е просто случайност. Запомнете това. **Изхвърлете думата “случайно” от речника си, както и думата “късмет.” И двете можете да ги изхвърлите на боклука!** Повече не се нуждаете от тях. Нищо не е случайно! *(Коментар: Има едно обяснение на този феномен, което гласи: „Когато едно събитие ни изглежда нелогично, това не означава, че то наистина е нелогично, а означава, че ние не разбираме логиката, на която се подчинява това събитие. Д.Пр)*

Думата “късмет” няма място в речника на християнина. В Неговото време и само в определения от Него момент, Бог започва незабележимо да работи и внезапно, когато Неговото изненадващо всемогъщество се разкрие, се появява промяната. Не ѝ се противопоставяйте. Това е начинът, по който Бог повдига мъглата, което винаги се случва, когато Бог пожелае това да се случи! Например, в този забележителен момент в живота на Естир: *“Царят, прочее, и Аман дойдоха да пируват с царица Естир. И на втория ден, когато пиеха вино, царят пак каза на Естир: „Какво е прощението ти, царице Естир? И ще ти се удовлетвори. И каква е молбата ти? И ще се изпълни даже до половината на царството.“* (Ест. 7:1-2)

Този втори банкет е събитието, моментът, нарушаването на тишината. Още веднъж, само тримата са събрани на едно място: царят, царицата и министър-председателят. Царят пита Естир: “Каква е молбата ти?” Той вече два пъти ѝ е задавал този въпрос: когато тя за пръв път се приближила към него без да е повикана и той протегнал скиптъра си към нея и по време на първия банкет, но Естер не му отговорила, защото все още не му било дошло времето. Естир е притежавала чувствително ухо и мъдро сърце. Тя е усещала, че нещо не е съвсем на мястото си и поради това не е бързала. Тя е знаела кога да действа и е знаела кога да чака.

Вие имате ли подобна чувствителност? Знаете ли кога да слушате? Знаете ли кога трябва да се изправите и да говорите и кога да мълчите? Знаете ли какво да кажете и как да го кажете? Притежавате ли мъдростта да изчакате да дойде подходящия момент? **Разбирате ли, че тези неща са причина за различията.** Проблемът е, дали сте достатъчно в хармония с Бога, докато четете незначителните сигнали, които ви изпраща? Лесно е да се втурнем към първият проблясък на слънцето, когато мъглата започне да се вдига. Въпреки че била в капана на тишината и виждала само една светлина, Естир не е казала всичко, което е лежало на сърцето ѝ. Времето все още не било дошло. Тя е усещала това. До настъпването на този момент тя даже не съобщила на царя, че е юдейка.

Но сега настъпил момента да наруши мълчанието си. Както пише Соломон: *“...Има време за всяко нещо, и срок за всяка работа под небето...време за мълчане и време за говорене”* (Екл. 3:1,7). До сега е било правилно да се мълчи, но това време свършило. Човек се чуди, дали гърлото на Естир се е стягало, когато е осъзнавала, че съдбата на народа ѝ зависи от няколкото думи, които ще трябва да произнесе в отговор на своя съпруг. Когато цар Асуир за трети път отворил вратата пред нея, Естир се претрашила за каже молбата си: *“Тогави царицата Естир в отговор рече: Ако съм придобила твоего благоволение, царю, и ако е угодно на царя, нека ми се подари живота ми и людете ми при молбата ми; защото сме продадени, аз и людете ми, да бъдем погубени, избити и изтребени. Ако бяхме само продадени като роби и робини, премълчала бих, при все че неприятелят не би могъл да навакса щетата на царя”* (Ест. 7:3-4).

Това се нарича силата на жената! Можете ли да повярвате на дипломатичността и чувствителността на Естир, даже когато е трябвало да се моли за живота си и за живота на хората си? **“Ако само бяхме продадени в робство, аз нямаше да те безпокоя по този начин.** Ти имаш толкова много важни неща, за които да се безпокоиш, че аз не бих те занимавала с проблемите си. Но той иска да ни унищожи!” В този момент Естир по един красив начин демонстрира величието на характера си, а нейният съпруг я слуша с напрегнато внимание! *“Тогави цар Асуир проговаряйки рече на царица Естир: Кой е той, и где е оня, който е дръзнал в сърцето си да направи така?”* (Ест. 7:5)

Признавам, че в този момент аз бих отговорил по следния начин: “Какво искаш да кажеш с това “Кой е той?” Ти беше тук, когато Аман ти обеща това зло дело. Ти му даде печата си, за да подпечата указа. Какво искаш да кажеш с това “Кой е той?” Отвори си очите!” За щастие не аз съм бил там за да изрека тези думи. Ние живеем в свят на прекомерно заети хора, които освен това живеят в мъгла. Кой знае колко много указа е подписал Асуир през този ден? Кой знае колко много спешни проблеми на правителството са били в главата му? Царят е трябвало да взема безброй решения. Аман, който е бил негов доверен служител, е направил предложението си по такъв начин, създавайки впечатление, че с него се решава един проблем,

който има пряко отношение към добруването на царството. Поради това царят вероятно го е подписал, без да му обръща голямо внимание, доверявайки се, че Аман на когото е вярвал, знае какво прави.

Но внезапно нещата се променили. Бог може да развълнува и да промени сърцето на един цар. Той може да развълнува целият народ. Той можа да свали някога непроницаемата Желязна Завеса. Той може да промени намеренията на упорития ви брачен партньор. Той може да направи промени във вашето общество. Той може да променя решенията на президентите, министър-председателите, на съвременните царе и на диктаторите. Никоя бариера не е толкова висока, никоя пропаст не е толкова широка за Бога, защото Той не е ограничен от времето или пространството, от видимото или невидимото. Помнете, че Бог живее в едно царство, което прониква навсякъде. Неговата сила е неограничена и когато е готов да действа, Той действа. А когато Той прави това, дръжте се здраво, защото от това зависи живота ви.

Разбирайки, че е дошъл нейния час, Естир нито се е запъвала, нито се е притеснявала. *“И Естир каза: Противникът и неприятелят е тоя нечестив Аман. Тогава Аман се смути пред царя и царицата.”* (Ест. 7:6) И така, облечена със сила и достойнство, Естир отговаря със същата смелост, която е демонстрирала, след като решила да рискува всичко: “Кой е отговорен? Този човек. Аман, този зъл човек, той е нашият враг!” “По този начин Естир разкрива пред царя, че Аман е изменник на царя и е враг на юдеите. Докато посочвала към злия Аман, тя усетила триумфа си и забелязва ужасът на Аман. Той сигурно е бил ужасно изплашен. Думите на Естир към царя са отворили и неговите очи, защото Аман също не е знаел националността на царицата. Осъзнаването, че поради непредпазливостта си той е заплашил живота на царицата, е представлявал нокаутиращ удар за него, получен като добавка към по-ранното му унижение (когато е бил принуден да отдаде публична почит на Мардохей).” Този ден съвсем не се оказал най-добрия за Аман. Последните 24 до 36 часа не му донесли нищо освен мъка. Отначало той е трябвало високо да възхвалява Мардохей, развеждайки го през град Суса, а сега самата царица го обвинявала пред царя.

Той е бил направо ужасен и наистина е имал всички основания да се чувства така. От своя страна ние ликуваме. Защото ние искаме справедливост! Ние искаме доброто да бъде възнаградено, а злото да бъде наказано. Аман не трябва да получи никакъв шанс за избавление, той трябва да бъде унищожен. Тъкмо това прави царят: *“Тогава Арвона, един от служещите пред царя скопци рече: Ето и бесилката, петдесет лакътя висока, която Аман направи за Мардохея, който говори добро за царя, стои в къщата на Амана. И рече царят: Обесете го на нея. И така, обесиха Амана на бесилката, която беше пригответил за Мардохея. Тогава царската ярост утихна.”* (Ест. 7:9-10) През цялото време бесилката стояла издигната и Аман можел да я вижда и да си представя как Мардохей ще увисне на нея. Сега самият той бил осъден да умре. Ние можем да наречем това ирония, но теолозите го наричат неограничена власт. Аз го наричам Божия изненадваща и неограничена власт!

Спомням си, че когато бях в началото на религиозното си обучение за пастор, неограничената власт на Бога ме плашеше. Тъй като не разбирах напълно нейното приложение така, както го разбирам сега, 35 години по-късно, аз чувствах, че това може да ме направи пасивен и може би безотговорен. Нещо повече, аз се страхувах как ще се отрази това на евангелизаторските ми задължения. Ако наистина се посветя на това учение, Бог може да се превърне в едно далечно божество, някакво брутално същество, което манипулира хората и проправя пътя си през безименното човечество, тъй като Той прави това, което пожелае, за да получи това, което иска. Можех да си представя, как стремежите и страстта ми да проповядвам Евангелието увяхват до положението да стана безразличен. Посредством една поредица от събития, които са толкова много и толкова сложни, за да мога да ги опиша тук, **трябваше да разбере, че вместо да се плаша от неограничената власт на Бога, аз се оказах доволен, че това е така.** Тъй като Той е Бог и поради това прави всичко “добре” и Неговата единствена цел е да прави “добро”, **какво друго бих могъл да направя, освен да приема това с отворени обятия?**

Означава ли това, че аз разбирам и мога да обясня онова, което прави Бога? Не, само понякога, когато получа вдъхновение за това. Означава ли това, че аз винаги приемам с готовност направеното от Бога? Не, подобно на вас, понякога аз се втурвам да търся справедливост или реагирам панически, чудейки се защо Той е толкова мълчалив, защо позволява на злото да съществува толкова дълго време. Но връщайки се назад в живота си, когато съм в състояние да мисля, когато чувствата ми са под контрол (Неговия контрол), мога да разбера какво представлява Бог. Даже мога да разбера защо Той забавя намесата си или защо действа, когато прави това.

Честно си признавам, че обикновено си мисля, че Бог е ужасно бавен (не мога да изброя случаите, когато съм се молил: “О, Боже, веднага ми се притечи на помощ!” **и обикновено съм изненадан (въпреки че не би трябвало) от това, колко прекрасен е крайния резултат от Божията работа.** Но добрата новина е, че ние правим пълна обиколка и се връщаме там, откъдето сме тръгнали. Намирам, че е извънредно успокоително за човек да знае, че в края на краищата Бог е Бог и Той ще наложи волята Си, когато пожелае за Своя

прослава. Има ли нещо по-добро от това? Независимо от цялата неразбираемост на Неговото изчакване и работа, и всички грешки в нашето действие или бездействие, на Бог все пак може да се вярва.

Великото нещо е, че вие и аз оставаме чувствителни към онези моменти, когато Той нарушава мълчанието си (което ние сме изкушени да приемем като доказателство за отсъствието Му) и внезапно да се намеси в наша полза. Нещо повече, повече от всякога аз съм загрижен за изгубените хора. Но тяхното спасение зависи от Бога, а не от мене. Способността на Естир да действа в хармония с Божията воля е причината тя да се издига с една глава над другите хора.

Ежедневно да бъдем чувствителни към намесите на Бога

Тъй като се намираме в нашия земен капан, в който има малко пространство и често светлината е неясна, а понякога и Бог е мълчалив, как бихме могли да бъдем чувствителни към Неговите намеси? Какво правим, когато подобно на Йов, ние се борим в мъглата с мълчанието на Бога и когато сме убедени, че неговото мълчание е доказателство, че Той липсва? Моля ви, бъдете сигурни, че Бог не липсва. Той може да мълчи, но не липсва. Поради това искам да завърша тази глава с три защитаващи живота ни правила, които са ми помагали да се държа над водата, когато съм изпадал в бедствено положение, подобно на човек, плуващ в езеро, когато мъглата е необикновено гъста:

1. **Мъглата в живота ни не е случайна, нито пък е смъртоносна за нас.** Поради това, докато плувате, слушайте много внимателно и търпеливо за да чуете Неговия глас. През някои дни ще бъдете обхванати от паника и ще пляскате по водата като луди. Ще се опитвате да прилагате различни стилове за плуване. Но през цялото време напрегнато трябва да се вслушвате за Неговия глас. Призовавам ви да слушате с огромно внимание, защото Неговото съобщение ще дойде до вас по различни начини. Нервират ме някои хора и начинът, по който говорят за това, как са чули Бога или са наблюдавали работата Му. Честно си признавам, че понякога ми се иска да им препоръчам да се подложат на някой добър терапевтичен курс. Особено, когато чуя хора да говорят неща като: “Бог ми говори днес в 2:15 след обяд, докато бях в кухнята.” Или “Днес Бог ме намери на паркинга.” Аз наричам такива хора “християни, които се сблъскват с Бога.” Често това са изплашени хора, жертва на собствените си фантазии. **За тях всеки ден се случват чудеса.** Те виждат съобщения от Бога, изписани на небето и всяка нощ чуват гласове в мрака. Чуйте ме добре, аз нямам предвид такъв “вид” глас. Бог ви е дал разум. Бог ви е дал възможност да мислите. Бог ви е дал уникална чувствителност, която е вградена във вашата духовна система, която при всеки човек е изградена по различен начин. Бог иска да разкрие пред вас волята Си и да ви научи, докато чакате. **Поради това, докато чакате, не започвайте да се отдавате на фантазии.** “Защото с вярване ходим, а не с виждане” (2Кор. 5:7). Влезте в Словото Му. Паднете на колене. Приемете съвета на онези, които са зрели и балансирани вярващи, който стриктно се придържат към Библията във вярата си и в собствения си живот. И чакайте. Чакайте! Не се опитвайте да четете звездните знаци и докато стоите в това положение, **стойте настрана от хората, които ви казват, че могат да предсказват. Отговорите не се намират написани на дланта ви или в някаква астрологично изчисление или в блясъка на кристалната топка на някоя гадателка.** Но има неща, които трябва да правите. Четете откъсите от Писанието, които ще ви донесат успокоение и разбиране. Търсете съобщения, които ще ви дадат просветление и окуражение. Търсете хора, които уважавате. Вършейки това, чакайте и слушайте внимателно. Подобно на Естир, не се втурвайте да вземате големи решения. А искате ли да бъда болезнено откровен с вас? Не говорете толкова много! **Вярващите, които за узрели за Бога, не само уважават мълчанието Му, но и се стремят да Му подражават.**

2. **Работата на Бога няма отношение към нашите часовници, тя има отношение към нашите кризи.** Това е причината, поради която Бог не се интересува, дали това е последния ден, в който ти можеш да купиш една кола, която е обявена за продан. Бог не се вълнува, че това е първият ден от лятото или от пълнолунието, че е 7:15 или 0:50 през нощта. **Божият график не се подчинява на земното време.** Поради това, докато чакате, погледнете отвъд настоящето. Най-добрия начин да направите това е като се молите! Нека живота ви стане живот в молитва. Ако е необходимо, като излеете мъката си, кажете Му за ужаса на чакането. Изразете паниката си. Кажете му, че сте попаднали в капан. Помолете Го да побърза, ако това ще ви помогне. Той може да понесе това! Вие не знаете как повече да се задържите над водата. Помолете Го да ви помогне да видите отвъд болката на настоящето. Молитвата ми помага, когато не мога добре да разбера значението на нещо, с което се боря, като например когато трябва да вземам важни решения или да работя с трудни хора. Молитвата ми дава успокояваща перспектива.

3. **Изненадите, които ви очакват не са проста ирония на съдбата или съвпадения, Бог преднамерено ви ги изпраща.** Докато сте в очакване, вярвайте в Божията справедливост. Вие може да не сте жив да видите нейното идване, но тя ще възтържествува. Той е праведен Бог и вие знаете, че Той е такъв. Поради това му вярвайте, че Той ще въздаде справедливост. Когато съм в мъглата аз откривам, че най-голямото изкушение е да се съмнявам и да отричам. Може би това е едно и също нещо - да се съмняваш или да отричаш, че Бог

въобще работи. Но най-често, когато нещо ни изглежда като абсолютен край, всъщност това е само началото. Мога да установя това по-късно, когато се върна в спомените си

Спомнете си за кръста. Римските власти го приветствували. Юдейските власти се зарадвали. “Най-накрая се отървахме от него, от този смутител! Радостни сме, че всичко това свърши.” Но само 3 дни по-късно Той отново е оживял. Това, което изглеждало като край, се оказало само началото.

Нашата героиня Естир е прекрасен пример, на който трябва да подражаваме и да се помним историята на живота ѝ. Но накъде е най-добре да гледаме постоянно? В Самия Бог. Колко безпогрешно работи, колко неограничен е Неговия контрол и по какъв забележителен начин Бог променя облика на нещата, когато се намеси. Ще се научим ли някога? Точно в момента, в който това ще окаже най-голямо отражение върху хората, Бог преустановява мълчанието Си и неговата неограничена власт раздвижва нещата. А когато Бог постъпва така, всичко е пълно с изненади.

Глава 9

И стените се срутиха

Ние изучаваме живота на една жена, наречена Естир. Тя е живяла преди много векове, обкръжена от хора, които никога не сме познавали, притежаващи непозната култура, но въпреки това много от изживените от нея неща са толкова реални за нас както вчерашни събития или като днешните новини. По мое мнение, това е една от най-възбуждащите причини, поради която трябва да изучаваме Библията. Имената, местата на случките, културата и методите се променят, но принципите, които са били валидни по онова време остават в сила и в наши дни. Строителните материали, от които са изработени основите на живота, са еднакво неподвластни на времето. Универсалната греховност, която се изявява по един могъщ начин чрез измамни схеми и незаконни постъпки, не се различава в наши дни от греховността на времето, когато Аман решил да унищожи юдеите от древна Персия. За щастие, има една още по-могъща сила, която се противопоставя на тази престъпност - божествената праведност, която не допуска да се осъществят и ограничава, и блокира плановете на злите хора. В тази книга тези праведни действия са били изпълнявани от хора като Мардохей и Естир. През различните периоди от времето тези имена се променят и постъпките са различни, но ефекта от тях си остава един и същ. Накрая доброто побеждава злото. Така е ставало по времето на Естир, така ще стане и в наши дни. Но има дълги периоди от време, през които светлината на надеждата започва да свети много слабо и ние сме изкушавани да се съмняваме, че въобще има някаква надежда. Стените на злото могат да се издигнат толкова високо и да са толкова дебели, че ние започваме да се чудим дали няма вечно да съществуват. Но точно тук ни помага историята. Поглеждайки назад, ние откриваме надежда, защото намираме записани доказателства, че няма стени, които да не са рухнали, независимо от това колко впечатляващи са изглеждали в своето време.

В края на краищата всички стени падат

Всички стени се срутват - без изключение. Няма значение колко здраво е изградена, колко дълготрайна е, стената ще падне. Тя може да бъде толкова страховита като някакъв гневен гигант или толкова тиха, като тънък въздушен пласт, или толкова невидима, като упоритата воля на един човек, или като горчивият дух на друг човек. Но в края на краищата всички стени падат. Всеки, който поне малко познава историята, знае колко вярно е това. До наши дни лопатите на археолозите продължават да разравят рухналите стени на най-великите световни империи. Египетски стени. Гръцки стени. Римски стени. Френски стени. Германски стени. Руски стени.

Поглеждам в Писанията и виждам подобни ситуации. Тогава започвам да се питам: “Какъв е бил смисъла от първоначалното издигане на тези стени?” Харесвам възбуждащите думи на поета Робърт Фрост: “Преди да построя една стена, аз бих желал за знам какво искам да защита с нея или от какво да се предпазя.” Така би трябвало да постъпваме и ние. Египтяните е трябвало да си зададат въпроса какво са искали да защитят и от какво да се предпазят. Но не са си го задали, поради което в продължение на 430 години евреите живели в мизерно робство, докато Бог не изпратил Моисей при Фараона. След това, с помощта на силата на живия Бог, тази дълготрайна, на пръв поглед непреодолима стена се срутила.

Няколко години по-късно Исус Навин и юдеите завладявали Обещаната Земя близо до град Йерихон, който бил ограден с крепостни стени. За човешкото око тези огромни каменни стени са били впечатляващи. Но те не са представлявали никаква преграда за присъствието на живия Бог. Две думи описват това:

“Стената падна” (Нав. 6:20). Стените на Йерусалим са изглеждали много солидни и здрави. Градът развявал знамето си при царуването на многобройни царе. Но Навуходоносор проникнал през тези стени.

По-късно крепостните стени на Вавилон били превзети по време на царуването на Балтазар. Великата Мидо-персийска империя се появила и изглеждала непобедима, докато не дошъл Александър Велики и я помел от лицето на земята. По това време светът може би си е мислил, че Гърция ще управлява вечно, но дошли римляните, водени от своите Цезари.

Римляните също вярвали, че стените им са вечни. Стените им били здрави, в това няма никакво съмнение, но в края на краищата те не могли да устоят пред напора на другите варварски орди, които се оказали по-жестоки и по-могъщи от самите римляни! **В края на краищата всички стени падат.** Даже собствените ни стени. **Даже стените, които са изградени срещу нас, за да не можем да влезем. В края на краищата Христос завладява и побеждава!** Така, както е писал Апостол Павел: “Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги разделяше, като в плътта Си унищожил враждата...” (Еф. 2:14-15). Според думите на Бетси тен Буум: “...няма пропаст, която да е толкова дълбока, че Той да не може да стигне до дъното ѝ.” С други думи може да се каже: “Няма толкова здрава стена, която да не може да бъде срутена от Бога.”

Стени, които са паднали по времето на Естир

Всичко казано до тук ни довежда до един момент от историята, описан в Естир 8. В този момент може би се питате, какво общо има всичко това с Естир? Наистина всичко е общо. В Естир 8 се описва едно сърце, което е толкова кораво, че изглежда е невъзможно някога да се промени, но то се променя. **Стената на упоритата човешка воля се срутва.** Преди тази глава сцената изглежда мрачна, но в Естир 8 нахлува Бог със Своята светлина. Бетси тен Буум ни казва: „Няма сърце, което да е толкова кораво, че Бог да не може да го промени. Няма нещо написано, което да е толкова постоянно, че Бог да не може да го изтрие. Няма сцена, която да е толкова мрачна, че Бог да не може да я огрее със светлината Си.“

Едно непроменимо сърце

“В същия ден цар Асуир даде на царица Естир дома на неприятеля на юдеите Аман. И Мардохей дойде при царя, защото Естир бе явила що ѝ беше той” (Ест. 8:1). Може ли наистина да се случи такова нещо? Спомнете ли си великия цар Асуир. Цялата история започва с него, той е в центъра на събитията. Когато за пръв път се повдига завесата, той е главното действащо лице. Нека да си припомним това: “В дните на Асуира, (оня Асуир, който царуваше от Индия до Етиопия над 127 области), в ония дни, когато цар Асуир бе седнал на престола на царството си в столицата Суса” (Ест. 1:1-2). Този човек е бил могъщ. Той е бил способен с едно махване на ръката си да остави хората да живеят или да ги осъди на смърт. Това е човекът, който се е отгървал от жена си, царица Астин, просто защото тя не му е доставила удоволствие. Това е човекът, който решил да издигне Аман, който мразел юдеите, като го направил министър-председател. Това е човекът, който казал на Аман: “Вземи пръстена ми.” С други думи той казал: “Вземи кредитната ми карта. Подписвай се вместо мене. Ти ще утвърждаваш указите.” А указите са били непроменими! Това е човекът, който доброволно се съгласил да се изпълни плана на Аман за изстреблението на един цял народ, живеещ в пределите на Персия. Когато палецът на този цар се издигал нагоре, животът на хората бил пощадяван, а когато бил обърнат надолу, те се превръщали в история. И изведнъж този човек променя начина си на мислене. Той повдигнал скиптъра си към Естир и казал: “Защо си разтревожена? Какво мога да направя за тебе? Аз ще дам до половината от царството си заради тебе.” Той е изслушал жалбата на Естир и в резултат от това е заповядал Аман, собствения си наскоро назначен министър-председател, да бъде обесен на бесилката, на която Аман се е надявал да обеси Мардохей. Сега той дава Амановата къща на Естир.

Гръцкият историк Херодот ни разказва, че собствеността на осъдените престъпници ставала притежание на царя. (Коментар: По същото правило цар Ахав присвоил наследственото лозе на Навутей – 3Ц.21:15. Д.Пр.) Поради това, в този случай собствеността на осъдения престъпник Аман е напълно нормално да стане собственост на царя. Но за разлика от другите случаи, царят не я запазва за себе си. Вместо това, той я дава на Естир, която от своя страна я дава на Мардохей, защото сега тя казва на царя какви са отношенията ѝ с Мардохей. “И царят извади пръстена си, който бе взел от Амана, и го даде на Мардохея. А Естир постави Мардохея над Амановия дом. Тогава Естир говори пак пред царя, паднала на нозете му, и моли му се със сълзи да отстрани злото, скроено от агагеца Аман и замисленото, което беше наредил с хитрост против юдеите.” (Ест. 8:2-3)

Няма сърце, което да е толкова упорито, че Бог да не може да проникне в него. Няма воля, която да е толкова решителна, че да не може да бъде победена от Бога, когато Той пожелае това. Никой, независимо кой е той и колко е могъщ, не може да се противопостави на живия Бог. Добре е да си припомним съвета на

Соломон: *“Сърцето на царя е в ръката на Господа, като водни бразди; Той на където иска го обръща. Всичките пътища на човека са прави в неговите очи, но Господ претегля сърцата”* (Пр. 21:1-2). Сърцето на царя е като мека глина в ръцете на Бога.

Само за момент заменете в тази притча думата цар с името на някой ваш познат. Може би някой, който ви натъжава. **Това може да бъде някое ваше пораснало и непокорно дете.** Може да е някой, чието присъствие ви плаши. Някой, който ви преследва и може би иска да ви унищожи. Той е упорит, нали? Неговото сърце е кораво, нали? Представете си, че това сърце което е твърдо като гранит, става меко като глина в ръцете на Бога. Това е възможно! Няма сърце, което да е толкова упорито, че да не омекне в ръцете на Бога.

Преди много години, на друго място и в друг момент от живота ми, аз изживях една ужасна среща с човек, който беше решил да ме направи свой враг. Все още не знам защо. Това си остава тайна за мене. Независимо от това, така беше. **Човекът реши да отрови живота ми.** Той следеше всяка моя стъпка, поставяше под въпрос всяко мое решение, разпространяваше съмнения относно дейността ми като проповедник. Той създаваше напрежение в мене, което понякога достигаше до такава степен, че ми се струваше, че ще започна да крещя. Не знам какво говореше на другите хора и никога не ги разпитвах за това. Но на мене той ми каза достатъчно и аз бях толкова изплашен, особено когато разбрах, че носи пистолет. Даже при един случай той ме заплаши с него.

Една ужасно студена неделна сутрин след църковното събиране аз си отидох у дома и се хвърлих в леглото, без даже да се съблека. Започнах да плача и да се моля на Бога. Плачех с глас, докато сълзите ми пресъхнаха. Бях изтощен до крайност, опитвах всичко което знаех, за да предизвикам някаква промяна. Нищо не се променяше! Този човек притежаваше сърце като сърцето на цар Асуир. По-късно ще ви разкажа как се промениха нещата.

Това което искам да ви кажа сега е, че вие може да имате подобен човек, чиято главна цел е да отрови живота ви. Това може да бъде ваш колега, ваш съученик или даже съквартирант. Вие може да имате сключен брак с такъв човек или преди сте били женени с него. Във всички случаи е важно да помните, че няма стена, която е толкова здрава, че да може да противостои на Всевишния Бог. Няма воля, която е толкова упорита, че Бог да не е в състояние да я смекчи. **Ако Бог може да промени сърцето на един цар Асуир, той може да промени всяко сърце - всяко сърце!** Прочетете пак това изречение. Вие, който живеете в страх и заплаха, очакващ с вълнение да падне следващата обувка, чуйте този съвет! Бог е в състояние да вземе сърцето на всеки човек и да го промени, точно така, както е променил сърцето на този цар. Да, на всеки човек.

Един непроменен указ

“Тогава Естир говори пак пред царя, паднала на нозете му, и моли му се със сълзи да отстрани злото, скроено от агагеца Аман и замисленото, което беше наредил с хитрост против юдеите.” (Ест. 8:3) Аман може да е умрял, но неговият указ все още е в сила. Това е било неприятното с тези Мидо-Персийски укази. След като веднъж бѐдели утвърдени, те не полежали на отмяна. Вижте какво пише в Дан. 6, където три пъти се потвърждава това: *“Сега, царю, утвърди забраната и подпиши писмената ѝ форма, за да не се измени, според закона на мидяните и персите, който не се изменява...Това е вярно, според закона на мидяните и персите, който не се изменява...Тогава ония човеци се събраха при царя и му рекоха: Знай, царю, че е закон на мидяните и на персите никаква забрана или повеление, което царят постанови, да не се изменява.”* (Дан. 6:8,12,15).

Аман може да е умрял, но указът си е напълно в сила. Той е бил написан и е трябвало да бъде изпълнен! Той е бил неотменяем. **Юдеите е трябвало да умрат през м. декември.** Естир плакала, защото е знаела това. Ако мога да се изразя така, има времена, когато не може да се устои на истинските, разчувстващи сърцето сълзи на една жена. Рядкост са мъжете, които могат да станат свидетели на това и да не се размекнат. **Женските сълзи могат да размекнат и най-коравото сърце!** Замислете се за Асуир, великият цар! В този момент той протегнал златния си скиптер към нея, с което казал: *“Говори, аз те слушам.”* *“Ако е угодно на царя, и ако съм придобила неговото благоволение, и това се види право на царя, и ако съм му удобна, нека се пише да се отмени писаното в писмата придобити с хитрост от агагеца Аман, син на Амедата, които писа, за да се погубят юдеите по всичките области на царя”* (Ест. 8:5).

Да се напише ли? Но то вече е било написано. Въпреки това тя се моли царят да отмени онова, което вече е било написано. Ние, които живеем в една култура, където подобни промени са нещо обичайно, едва ли бихме се учудили, когато някой човек с власт промени решението си. **Но в онези дни подобна промяна е била нещо нечувано в земите на Персия.** *“Защото как бих могла да търпя да видя злото, което би сполетяло людето ми? Или как бих могла да търпя да видя изстреблението на рода си?”* (Ест. 8:6) Наистина

пред нас се разкрива една ситуация, която може да ни накара да си помислим, дали тази стена не е толкова дебела, че Бог да не може да я преодолее.

“Тогава цар Асуир каза на царица Естир и на юдеина Мардохей: „Ето, дадох на Естир дома на Амана; и него обесиха на бесилката, защото простря ръката си срещу юдеите. Пишете, прочее, и вие на юдеите каквото обичате, от името на царя, и подпечатайте го с царския пръстен: защото писмо, писано от името на царя и подпечатано с царския пръстен не се отменява”“ (Ест. 8:7-8). “Ето ви писалка,” казва царят. “Напишете друг указ, който да обезсили първия.” Не е ли невероятно това?

Мислите ли си, че не си заслужава човек да се противопоставя на злите закони? Мислите ли си, че е безполезно човек да се застъпи за живота на едно неродено дете и да се противопостави на абортите? **Пред вас се намира един класически пример за това, как трябва смело да се противопоставим и твърдо да защитаваме истината, даже ако изглежда, че съществуващите закони никога няма да бъдат променени.** “Тогава в третия месец, който е месец Сиван, на двадесет и третия ден, царските секретари бяха повикани, та се писа точно според това, което заповяда Мардохей, на юдеите, и на сатрапите, и на управителите и първенците на областите, които бяха от Индия до Етиопия, 127 области, във всяка област според азбуката ѝ, и на всеки народ според езика му, и на юдеите според азбуката им и според езика им. И Мардохей писа от името на цар Асуира, и подпечати го с царския пръстен, и изпрати писмата с бързоходци конници, които яздеха бързи коне, употребявани в царската служба, от отборни кобили” (Ест. 8:9-10).

По този начин е изпратено съобщението, от името на царя и то било разнесено от вестноосци, яздещи най-бързите коне в царството. “Чрез които писма царят разреши на юдеите във всеки град, където се намираха, да се съберат, да станат за живота си, да погубят, да избият и да изтребят всичката сила на ония люде и на оная област, които биха ги нападнали заедно с децата и жените им, и да разграбят имота им, и то в един ден, по всичките области на цар Асуира, сиреч, в тринадесетия ден от дванадесетия месец, който е месец Адар. Препис от писаното, чрез което щеше да се разнесе тая заповед по всяка област, се обнародва между всичките племена, за да бъдат готови юдеите за оня ден да въздадат на неприятелите си.” (Ест. 8:11-13)

Не, законът на Мидия и Персия не е можело да бъде променен. Законът написан от Аман е трябвало да остане в сила. Но поради това, че сърцето на царя се смекчило от молбите на Естир, **той намерил начин, посредством който този указ никога да не се изпълни или най-малкото да бъде неутрализиран.** Юдеите получили право да се защитават. В същност, те можели да направят даже повече от това. Те можели да убият всеки, който се осмели да ги нападне, включително жените и децата му, а освен това можели да вземат собствеността на нападателя си.

По този начин най-малкото се създали честни правила на играта. Сега юдеите можели да се защитават, стъпвайки на персийския закон. “И бързоходците, които яздеха на бързи коне, употребявани в царската служба, излязоха бързо, тикани от царската заповед. И указът се издаде в столицата Суза.” (Ест. 8:14) Указът, написан от Мардохей е бил разпратен по областите през третия месец Сиван (Юни - Юли) 474 пр. н. е. Тъй като това е станало малко повече от два месеца след разпращане на указа на Аман (Ест. 3:12), **юдеите са имали на разположение около 9 месеца, за да се подготвят за конфликта.** Както това е станало и с първия указ, този също бил занесен от конници до получателите от цялата империя и е бил написан на езика на всяка област. Указът дал на юдеите правото да се защитават и правото да убиват всеки, който ги нападне. Юдеите можели да вземат собствеността на враговете си, така както Мардохей е отнел собствеността на Аман.”

Удивително! Помислете си, че тези права са били дадени на всички юдеи от същия човек, от чието има преди това те са били осъдени на изтребление. Може да се окаже, че вие не сте просто преследвани от някакъв човек. Може да има някакъв документ, нещо което е написано и изглежда непроменимо, някоя статия от вестник или списание, някакво писмо, някакъв доклад, някакво съдебно решение, какъвто и да е писмен документ. Тъй като е писмен, той изглежда толкова заплашителен, толкова непроменим, толкова официален. Вие четете неговото съдържание и си казвате: “Хубаво, но ако знаеш какво се крие зад всичко това.”

Тъкмо в това е проблема, тъкмо това е важното в този случай! **Какво представлява което и да е в сравнение с живия Бог?** Не ме интересува кой стои зад този документ. Ние служим на един неограничен Бог, който може да се справи с всичко на тази земя. Нищо не може да Го изплаши. Нищо не може да Го накара да сведе покорно глава. **Той ръководи всичко!** Ние живеем “под покрива на Всевишния” (Пс. 91:1). За Бога нищо не е трудно! “Пред Него всичките земни жители се считат като нищо; по волята Си Той действа между небесната войска и между земните жители; и никой не може да спре ръката Му, или да Му каже: Що правиш Ти?” (Дан. 4:35).

Божие дете, Той е Бог, на който ти и аз служим. Приятелю, Той е Богът, пред когото се прекланяме и на когото се молим. Той е твоето убежище и твоята крепост. Когато Бог се намеси, за да коригира един документ, резултатите са изумителни. В края на краищата пред него ще се преклони всяко коляно, всяка лъжа ще бъде извадена на показ, всеки фалш ще бъде вечно победен. Не се плашете от това, което вашите врагове могат да напишат за вас или срещу вас. То не е вечно. Някой ден ще се отворят вечните книги и от тях ще се четат само истинските документи. При това положение нямаме никакво основание да се плашим!

Непрогледна тъмнина

Над град Суса и над всички области на царството се спуснала тъмнина. Сцената може би прилича на атмосферата в Аушвиц, Дахау или Биркенау. Никой не се смеел. В изтичането на всеки ден приближавал денят, определен от указа на Аман за ден на изстреблението на юдеите. Но вижте какво става: *“А Мардохей излезе от присъствието на царя в царски дрехи, сини и бели, и с голяма златна корона, и с висонена и морава мантия; и град Суса се радваше и се веселеше. И юдеите имаха светлина и веселие, радост и слава. И във всяка област и във всеки град, където стигна царската заповед и указ, юдеите имаха радост и веселие, тируване и добър ден. И мнозина от хората на земята станяха юдеи; защото страх от юдеите ги обзе”* (Ест. 8:15-17).

Обстановката е била такава, все едно че хората едновременно са празнували Денят на Благодарението, Рождество Христово и Нова Година. Обстановката е била подобна на нощта през Ноември 1989 в Берлин, когато беше съборена Берлинската стена! Това е било невиджано дотогава нещо. Хората са пеели през цялата нощ и през целия следващ ден, защото изстреблението им е било избегнато! В края на краищата, тъмнината не била непроницаема. Тя просто е изглеждала такава.

Дали живеете в място, където има тъмнина и отчаяние, където няма смях? Дали животът ви е тъжен или даже трагичен? Докато другите хора се прибират в къщи при любовта и топлотата на семейството, дали вие не се прибирате самотен при ужасните спомени за разрушените си отношения с най-близките си хора, при терзанията си и при чувството си за вина? Може би последният звук, който чувате ежедневно е ударът по вратата на затворническата килия ви и викът на охраната: “Загасете осветлението!” Изпитвате ли страстно желание да изживеете сцената, описана в Естир?

Както казах в началото на тази глава, историята на Естир не е никакъв несвързан исторически откъс, забутан в някакъв древен ръкопис. Описаните в нея принципи са в сила и в наши дни. Това е живота и той е същия, какъвто е бил по времето на Естир. Това е написано за хора, чийто живот е бил заплашен от укази и съдебни решения, от негативни документи или от слухове. Това е писано за хора, които са живели зад дебелия каменни стени на потиснатостта и отчаянието. Но тази глава обявява с главни букви: **ИМА НАДЕЖДА!**

Стени, които падат ежедневно

Всеки ден падат стени, но не мога да предкажа кога ще се срутят вашите стени. В Средния Запад има един Християнски колеж, в който някога имаше едно огромно и красиво дъбово дърво, разположено в централната част на парка. Това беше любимо място за студентите, където те се събираха да си говорят. От дълги години този огромен дъб красеше околността и под сянката му са седели хиляди студенти. Но един ден над парка се разнесе оглушителен шум и този извисяващ се паметник на историята се сгромоляса на земята. Когато го изследваха, хората откриха, че цялото му стъбло е проядено от някаква болест до такава степен, че беше кухо почти до кората си. Отвътре нямаше нищо освен една куха черупка. Поради това, когато през този ден излезе силен вятър, кухото дърво падна. Така става и в нашия живот.

Спомняте ли си за човека, за който ви говорих по-рано, който преди години направи толкова нещастен живота ми? И така, в края на краищата сърцето на този човек се промени. Той се премести да живее в друг, много по-малък град. Той и семейството му искаха да си намерят църква, в същност те искаха да основат църква. Но имаха проблем: той не можеше да намери проповедник, поради което реши да започне с няколко серии магнетофонни касети. И досещате ли се чий касети с проповеди реши да използва? **Моите**. Никога не бих си представил, че това ще се случи, даже да бях живял 1000 години. Но могъщата ръка на Бога го промени. Той, който беше толкова упорит и труден за общуване, беше размекнат от Божията ръка чрез няколко болезнени удари, поне така ми казаха, че е станало. **В края на краищата, докаран до положение на нужда и зависимост, той се върна обратно при онези неща, на които по-рано се съпротивляваше.**

Тъкмо работа на Бога е срутването на стените. Стената може да бъде вашата или моята упорита воля. Вие може да сте един от онези хора, които си казват: “Това е пътя, по който ще вървя, независимо от всичко. **Никой няма да се изпречи на пътя ми.**” Когато бях студент в семинарията в далечната 1959 година, аз чух един проповедник да завършва проповедта си със следните думи, които запомних завинаги. Той каза: **“Когато Бог иска да извърши нещо невъзможно, той взема един невъзможен човек и го смачква.”**

А. В. Тозер казва почти същото с други думи: “Съмнително е, дали Бог би могъл да благослови един човек пребогато, ако не го нарани дълбоко преди това.” Аз цитирах тези думи и получих писмо от хора, които казват: “Вие правите Бог да изглежда ужасно жесток.” Но това не е жестокост, това е неограничена власт. Вашата упорита воля няма да изплаши Бога. **Колкото и да е болезнено това за вас, Бог ще ви накара да паднете на колене пред него.**

Някои от вас са деца на Бога. Но начинът, по който живеете живота си, дава основание на малцина да смятат, че са такива, **защото сте упорити и непокорни! Вие не искате да се предадете на Бога! Но аз ви казвам, че не можете да се мерите с Бога. Той ще ви пречупи. Той ще ви огъне. Той даже може да ви смачка, защото Той иска сърцето ви.**

Стената може да бъде някой опасен документ. Такива стени падат ежедневно. Удивително е как изплува истината. Това, което изглежда толкова постоянно, внезапно отстъпва пред светлината на истината. Проблемът е, че периода на очакване е ужасяващ за човека, който го изживява. Имайте надежда. Бъдете сърцати. Това ще премине. Истината ще излезе наяве. Всеки ден стените на отчаянието и на мрака биват преодолявани от чудното присъствие на живия Бог.

“Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост” (Пр. 30:5).

Наранените хора получават една перспектива, която липсва на онези, които още не са наранени. Аз често се връщам към думите на Давид: “*Преди да бъда наскърбен, аз се заблуждавах; но сега държа Твоето слово...**Добре ми стана, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления**...Зная, Господи, че Твоите съдби са праведни, и по справедливостта си ме наказал”* (Пс. 119:67,71,75)

Вие питате: “Как мога да направя това? Какво мога да направя, за да се случи това? Аз искам това.” Нека да ви отговоря подробно. Това от което се нуждаете, е присъствието на Спасителя и погледът към кръста, които да живеят и да работят в живота ви. Неговият кръст хвърля сянката си върху целия ви живот и го прави поносим. Вие имате нужда Господ Бог да заживее в живота ви и да упражнява над него своя контрол. Вие имате нужда Той да бъде там, за да ви даде перспектива и издръжливост или ще увехнете в безпокойство и врагът ще ви победи. **Ако отказвате да се подчините, ще загубите покоя си.** Опасният документ ще ви унищожи. Мракът, който настъпва към вас ще ви гнети. Ако сте като много други хора, вие ще се отдадете на пианство или на наркотиците, за да издръжите. **Ще се опитате да запълните празнотата в живота си с начин на живот, за който по-късно ще съжалявате.** Колко по-добре е да се обърнете изцяло към Бога, който притежава силата, от която имате нужда и да вярвате, че Той ще промени една воля, от която не можете да се отървете - включително да промени вашата воля!

Историята на Естир може да е от древността, но тя все още е в сила, нали? И по какъв прекрасен начин се е намесил Бога, за да оправи нещата, точно когато е имало най-голяма нужда от Неговата намеса. Бог никога не закъснява, но ни изглежда, че забавя намесата си повече, отколкото ни се иска.

Можете ли да си представите облекчението на Естир, след като царят е издал новия си указ? А докато си представяте това, можете ли да разберете радостта и задоволството, залели град Суса, всъщност всяка провинция и всеки град, до които е достигала новината? Ние говорим за масови демонстрации на радост, за улични празнувания от всички юдеи, за песни, музика, танци, смях и неудържим възторг! Когато тези стари стени на упоритостта, страхът и мрака се срутят, има ли нещо по-добро, което може да се направи, освен да се празнува? Ние казваме, че хората изливат всичко, което се е насъбрало в тях.

И после говорете, че нещата нямат заразителен характер! Последния стих от тази глава завършва с любопитното заключение: “*И мнозина от людете на земята станаха юдеи*” ...Радостта в сърцата им и по лицата им, задоволството, изразяващо се в танците им, общото и неуморно веселие привлякло другите към техния Бог. И винаги ще бъде така. Хората не могат да стоят настрана от живата радост на Божиите хора!

Моят учител, а по-късно и колега в мисионерската дейност от толкова дълги години, преподобният Рей Стедман изразява това много по-добре от мене: “Когато, поради вярата си, животът ви стане особено тежък; когато реакциите ви са твърде неадекватни на очевидната ситуация и когато действията ви повече не могат да бъдат обяснявани с особеностите на вашия характер, тогава вашите съседни ще забележат това и ще започнат да се питат. **В очите на неповярвалите не се цени връзката ни с Исус Христос, цени се приликата ни с него!** В една обстановка, когато всичко изглежда загубено, няма по-мощно свидетелство от радостта, дължаща се на вярата.”

И така, когато Естир се връща в двореца си след вечерята, сцената се променя напълно. Тя е направила всичко, което е трябвало да бъде направено. Тя е пренебрегнала дворцовия протокол и е обезпокоила царя. Тя е изчакала, докато настъпило най-подходящото време, за да каже онова, което е трябвало да бъде казано. Тя смело се е противопоставила на злото и храбро е разкрила жестокия план на Аман. След това тя се е помолила за своите хора, които Бог е предпазил чрез новия указ на царя. Тя е направила това, което е било правилно и когато същата нощ си лягала уморена, можела да чуе музиката и веселието на юдеите по улиците на Суса. Тя благодарил на своя Бог за това, че е съборил всички стени,

които никой друг, а само Той може да срути, че е отворил врати, които никой друг, а само Той може да отвори, че е предпазил живота което никой друг, а само Той може да предпази. Колко окуражителна е била радостта на тези юдеи!

И нощта ще се изпълни с музика,
а грижите, които запълват деня ни,
ще сгънат палатките си подобно на арабите
и незабелязано ще се изчезнат.

(Хенри У. Лангфелоу)

Изпитвайки щастие и дълбока благодарност в сърцето си, най-накрая оставила многобройните грижи на изминалия ден зад себе си, Естир е слушала как хората ѝ празнуват. Тя се усмихнала в нощта и заспала дълбоко.

Глава 10

Ограничаване на отмъщението

Нека да започнем тази глава с няколко въпроса:

- Изгубвали ли сте някога контрол над поведението си?
- Били ли сте някога толкова зает, че не ви е оставало време за молитва?
- Били ли сте някога толкова разтревожен, че сте се чувствали като болен?
- Дали някога сте започвали да ядете твърде много, поради което сте напълнявали?
- Усещали ли сте някога, че мисли на завист и гняв, на стремеж към материалното и към порока се връщат обратно в главата ви, въпреки че сте се молили на Бога с думите: “За последен път се обръщам към Тебе с този проблем?”
- Говорили ли сте някога твърде много и след това да е трябвало да се връщате обратно и да се опитвате да оправите нещата, даже да се извинявате, само за да можете малко по-късно отново да повторите същата грешка?
- Шофирали ли сте някога по-бързо от разрешената скорост?

Изкушението човек да отиде твърде далече

Всички тези неща могат да попаднат в категорията на поддаване на изкушението човек да отиде твърде далече. Няма човек, който ако е честен, да не даде положителен отговор на тези въпроси. Всички си позволяваме ежедневно ни разписание да стане толкова напрегнато, че припомняйки си какво сме правили през последната седмица да не признаем, че не сме отделили време да се помолим на Бога даже веднъж. Всеки от нас е ял твърде много, въпреки че сме се клеели, че няма да правим това. **Ако прием така, както ядем, всеки от нас би бил алкохолик.** Кой от нас не се е борил и борил и борил отново и отново, водейки древната битка с порока, лакомията, материализма, гневът или завистта? **Всеки от нас е говорил повече, отколкото е трябвало, един повече, друг по-малко.** Въпреки че се извиняваме, ние отново и отново правим това. А кой не е натискал до край педала на газта? И този списък може да продължава до безкрая. Някои хора отиват твърде далече в желанията си - твърде далече, твърде много, твърде често, до твърде големи крайности. Някои хора отиват твърде далече при харченето на парите - без контрол, изпадайки в дългове. Някои хора отиват твърде далече в желанието си към перфекционизъм, твърде много се отдават на работа - за такива хора ние даже сме създали специална дума - “работохолици.” **Списъкът на познатите ни грехове е безкраен.**

Този синдром е описан по един прекрасен начин в Рим. 7:19: “*Защото не върша доброто, което желая; но злото, което не желая, него върша.*” Живата Библия с други думи казва: “Когато искам да направя добро, не го правя; а когато се опитвам да не правя зло, независимо от това го правя.” Или “Аз не успявам да направя доброто, което съм решил да направя, а злото, което не искам да извърша, в края на краищата установявам, че него извършвам.” Всеки от нас може да каже: “Амин! Това се отнася за мене.” Като хора ние сме неконтролируеми и живеем в едно безконтролно общество. Разумът ни прави големи обещания и взема велики решения, които тялото не изпълнява. Все едно, че пианиста крещи на певица: “Аз натискам белите клавиши, после натискам черните клавиши, а ти продължаваш да пееш фалшиво?” Разумът ми казва: “Аз натискам белите и черните клавиши.” **Тялото ми отговаря: “А аз пък искам да пея фалшиво. На мене така ми харесва.”** Проблемът просто е в липсата на контрол и ръководство.

Клавиш, който трябва да натискаме

Има отговор на тази ежедневна дилема, едно разрешение, което е лесно да открием. Съществува секрет как да се въздържа. Той може да се открие в Библията в един чуден списък от Гал.5. *“А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздаване: против такива няма закон.”* (Гал. 5:22-23). Самоконтролът - това е ключът, това е отговорът. Ричард Уолтелс описва самоконтрола по следния начин: *“Самоконтролът означава да ръководим поведението, чувствата и действията си така, че те да обслужват дълготрайните интереси на нас и на другите хора. Самоконтролът се отдава на хора, които са научили какво представляват дисциплината и социалните умения. Той се увеличава в хората, които приемат Божията милост в живота си и искат да научат и приложат в живота си святата истина по един порядъчен начин.”* Най-добрият символ на самоконтролът е “дисциплина, порядък.” Интересна дума е самоконтролът. Ние често я използваме, но рядко се замисляме над нея, даже когато я срещнем в Библията. Самоконтролът означава *“вътрешна сила.”* Думата самоконтрол на гръцки се състои от две думи, които буквално означават, вътрешна сила или вътрешна сила и власт. Тя носи смисълът за човек, който притежава власт и контрол над желанията си, особено над чувствените си желания.” Плодът на Духа е самоконтрол. Самоконтролът ни предпазва да не станем роби на нещо. Самоконтролът ни кара да променяме навиците си. Той ни проверява. Когато имаме желание да се разбунтуваме и да не искаме да се подчиним, самоконтролът ни въздържа да не правим това. Без него ние се стремим да си отмъстим, да отвърнем на обидата и на удара. *(Коментар: Според една мъдрост: „Който не може да управлява себе си, е негоден да управлява други хора.“ Д.Пр.)*

Историята на Естир е естествено място за обсъждане на отмъщението. Тълковният речник определя отмъщението като: *“отговор от типа “зъб за зъб,” да се въздаде възмездие или по-просто казано: да станем “квит” с някого, да отвърнем по същия начин на някого.”* Аз бях 11-годишен, когато завърши Втората Световна Война, но си спомням един урок, който научих за цял живот от личността на един от моите герои от войната - Генерал Дъглас МакАртър. В края на войната, след подписване на капитулацията, той помоли Президента Труман да му разреши да остане в Япония, за да помогне за възстановяване на самочувствието на японците, като окаже съдействие страната им отново да се изправи на краката си, след хвърлянето на атомните бомби над Хирошима и Нагазаки. Нещо в сърцето на Дъглас МакАртър го накара да се върне в това разрушено място и да помогне на онези, които бяха наши врагове. Докато мнозина, даже преобладаващото мнозинство от американците изпитваха чувства за отмъщение, *(Коментар: За да разберете причините за тези чувства, трябва да прочетете за вероломното японско нападение на военноморска база Пърл Харбър на 8.12.1941 и за последвалата война между САЩ и Япония в Тихия океан. Д.Пр.)* МакАртър беше различен. *“Те се нуждаят от правителство, което работи,”* казваше той. *“Те имат нужда от самочувствие. Те имат нужда от надежда. Те имат нужда от нова сила, за да продължат и да се възстановят.”* *(Коментар: Хората от моето поколение си спомнят отрицателният образ на този човек, който комунистическата пропаганда му беше създала у нас, че даже имаше понятието „макартизъм“. Д.Пр.)*

Това е противоположното на възмездието. Човек, който не притежава такъв дух би си казал: *“Натайкак муцуните им в калта! Не им позволявайте отново да станат народ. Те трябва скъпо да платят за това, което направиха в Пърл Харбър. Нека да страдат - те си го заслужават!”* Но това е същият дух, илюстриран по такъв прекрасен начин в живота на Кори тен Буум, която загубила любимата си сестра Бетси в нацисткия концентрационен лагер. Тя не могла да забрави лицето на бруталния пазач в концлагера, който направил мизерен живота ѝ, както и живота на семейството ѝ. Години по-късно, когато се изправила да говори за любовта и милостта на Христос пред едно събрание, тя се вгледала в аудиторията и видяла лицето на този човек сред слушателите си. Тя описва избликът на чувства, който препълвал сърцето ѝ, както и мислите, които нахлули в главата ѝ. Докато говорела, тя усетила, че се бори с яростта си! Но когато завършила, тя успяла да овладее човешката си склонност към отмъщение и разговаряла с този пазач за опрощението и за Господ Исус Христос.

Йосиф също дава пример за правилен дух, когато говорим за възмездие. Братята му го мразели и го продали в робство, обричайки го на мизерен живот. Те не се интересували, дали брат им ще умре и с пълно основание са очаквали той да им отговори по същия начин. Но вместо да умре, той станал министър-председател на страната, която притежавала храна, когато настанал глад по всички съседни страни. Когато братята му дошли да търсят храна и помощ, те не разбрали, че министър-председателят е техен брат. А когато разбрали това, те с пълно основание очаквали, че ще бъдат осъдени на смърт. Но Йосиф казал: *“Вие наистина намислихте зло против мене; но Бог го намисли за добро.”* (Бит. 50:20). Той не само им дал храна, но и поканил баща си, братята си и семействата им да дойдат и да живеят в Египет. В същност, той им дал избраната земя на Гесен, където юдеите живели повече от 400 години. Тук няма възмездие, тук има само дисциплиниран самоконтрол.

Юдеите, които са били освободени в Персия

Отне ми малко повече време, за да подготвя сцената за следващото действие от историята на Естир. Но това е естествено, когато говорим за такава тема като отмъщението и възмездието. От месеци юдеите в Персия живеели под Дамоклевия меч. С всеки изгрев на слънцето смъртта все по-близо и по-близо се доближавала до тях. Седмиците и месеците отминавали и те започнали да съзират презрението, да чуват саркастичните забележки и да усещат антисемитското отношение, което било започнато от Аман. Неевреите се облизвали лакомо, очаквайки изстреблението на юдеите. Това е бил план за изстребление от най-лош вид, написан като неотменим закон на мидо-персийците. Ден след ден те живеели с мисълта за тази заплаха и за този ужас! Дали еврейските семейства са говорили за това? За това какво ще правят, когато настъпи този ден? За възможните начини да го избегнат? За това как да спасят децата си? Вие знаете, че те са го правили, нали? Сигурно са молили Бога да ги спаси. Най-вярващите са Го молили да бъде с тях, когато се сблъскат с тази ужасна съдба.

Вие си спомняте, че в този момент на сцената се появява Естир и се изправя, за да се застъпи за хората си. Един ден внезапно нещата се обърнали. Властта се променила. Аман, антисемитският управник, увиснал на бесилката, а юдеинът Мардохей заел мястото му като министър-председател. Бил написан специален указ за юдеите, който разгледахме в предната глава: *“Царят разреши на юдеите, във всеки град, ддето се намираха, да се съберат, да станат за живота си, да погубят, да избият и да изстребят всичката сила на ония люде и на оная област, които биха ги нападнали, заедно с децата и жените им, и да разграбят имота им”* (Ест. 8:11). Това е все едно да се дадат на концлагеристите отдавна дължимите им права. Това е равносилно на разрязване на телените мрежи. Това означава за се прояви грижа за нахранването на концлагеристите, а не за тяхната охрана. Това е неограничен от нищо указ. До този момент всички останали жители на Персия били настроени срещу юдеите. Но сега юдеите получили свободата да си отмъщават: *“да погубят, да избият и да изстребят всичката сила на ония люде и на оная област, които биха ги нападнали, заедно с децата и жените им, и да разграбят имота им.”*

Каква прекрасна възможност за отмъщение! Да погубят! Нека да бъдат унищожени! *“Препис от писаното, чрез който щеше да се разнесе тая заповед по всяка област, се обнародва между всичките племена, за да бъдат готово юдеите за оня ден да въздадат на неприятелите си”* (Ест.8:13). Не изпускайте от погледа си зелената мигаща светлина - **те трябвало да бъдат готови за си отмъщават**. Разбирате ли, на нас ни се разрешава да погледнем вътрешността на царския палат, където се срещали Естир, царят и Аман.

Но населението на Персия не е имало информация за това. Всичко, което хората са чули, е че сърцето на царя се е променило. Освен това те разбрали, че властта в двореца е сменена. Те видели смяната на личностите. И посред всичко това се издава един нов указ. Това бил техния миг! Някой беше казал, че най-опасният човек на земята е затворника, който получи оръжие: “Това е моят шанс!” И ние виждаме и четем описания на случаи на бунтове и за голямата бруталност, която избликва от човешкото сърце, когато попадне под властта на отмъщението. Английските думи **“отмъщение”** и **“възмездие”** произлизат от френския език, където пък са дошли от латинската дума *vendicare*, която има същия корен като думата *vindicate* = **защитавам правото си**. Не е ли любопитно? “Възмездието” описва състоянието на човек, загубил контрол над себе си и е ръководен от омразата. “Защитата на правото” е онова, което Бог твърди, че ще направи, когато защити хората Си. И двете думи произлизат от един и същи корен - *vendicare*. Те носят противоположно съдържание и смисъл. **За да съществува въздържание от възмездие, задължително трябва да има самоконтрол**.

Убеден съм, че тъкмо това се описва в Ест. 9. Често съм чел и чувал термина “кървава баня,” отнасяща се за последната част от тази история. Изглежда, че когато човек загуби контрол над себе си, той попада под властта на яростта за отмъщение. Хиляди хора са били убити. Като че ли юдеите са изпитвали удоволствие, когато са хвърляли хората през прозорците на жилищата им!

Джоис Балдуин ни предлага полезните си разсъждения по този повод: “Въпреки, че в Книгата Естир щастието обърнало гръб на онези, които са били готови да избият юдеите, юдеите са имали зад себе си цялата си религиозна подготовка, получена в резултат от четенето на Писанията **и тяхното разбиране за позволеността на отмъщението е била съобразена с вярата им**. Вместо да изтърпят изстреблението, без да имат начин да се защитават, новият указ им дал възможност да се бият през този ден **срещу всеки, който би ги нападнал** и да го убият. Факт е, че тази изненадваща промяна на обстоятелствата е внушавала ужас и учудване. Тя е била доказателство, че юдеите са защитавани от провидението и че хората не могат да се подиграват с тях. Сигурно е, че това е било чудо и е предизвикало радост в юдеите, но те не изпаднали под влияние на арогантност и омраза, които примесени с чувство за превъзходство над другите, ако бяха се проявили в поведението им, би накарало Бог да ги осъди и накаже.”

С други думи, на юдеите им било разрешено да се защитават, като се въздържат от злото, но правейки това, те е трябвало да притежават голям самоконтрол. **В сърцата на древните юдеи е било вложено трайно въздържание, получено чрез четенето на Тора, Писанията, което ги държало нащрек.** Нека да ви покажа това: *“А в дванадесетия месец, който е месец Адар, на тринадесетия ден от същия, когато приближаваше времето да се изпълни царската заповед и указ, в деня когато неприятелите на юдеите се надяваха да им станат господари, (но напротив се обърна, че юдеите станаха господари, на ония, които ги мразеха)”* (Ест. 9:1). Авторът на два пъти споменава думата “господари”, подчертавайки промяната на позициите им. В началото, след издаването на указа на Аман, не-евреите получили “господстващо” положение над юдеите и са изчаквали деня, когато ще можели да ги нападнат! Когато съдбата се обърнала обратно, след издаването на указа на Мардохей, юдеите получили “господстващо” положение над онези, които щели да ги изтребят.

Сигурно е имало изкушение юдеите да демонстрират “господстващото” си положение без контрол и някои от тях да са казвали: “Нека да използваме това предимство. Нека да си върнем. Нека да си отмъстим.” Но дали са постъпили така? Добре, сигурно е, че те са се защитавали. Правейки това, те просто са искали да накажат нападателите си. Но ние не можем да кажем, че те не са се контролирали. Ще ви покажа защо: *“Юдеите се събраха в градовете си по всичките области на цар Асуира, за да турят ръка на ония, които биха искали злото им; и никой не може да им противостои, защото страх от тях обзе всичките племена”* (Ест. 9:2).

Спомняте ли си Втората Световна Война и лагерите на смъртта? Даже за миг не си помисляйте, че когато телените мрежи са били разкъсани от напредващите войски на Съюзниците и концлагеристите са били освобождавани, те не са нападали охраната си и за това си има основание. Това е много подобно на описаната сцена в следващите стихове: *“И всички първенци на областите, и сатрапите, областните управители, и царските надзиратели помагаша на юдеите, защото страх от Мардохея ги обзе. Понеже Мардохей беше големец в царския дом, и славата му се разнесе по всичките области; защото човекът Мардохей ставаше все по-велик и по-велик. И юдеите поразиха всичките си неприятели с удар от меч, с убиване, и с погубване, и сториха каквото искаха ония, които ги мразеха. И в столицата Суса юдеите, избиха и погубиха 500 мъже...”* А след това се изброяват няколко от онези, които са били избити, защото те са били: *“...десетте сина на неприятеля на юдеите Аман, Амедеевия син; **на имот обаче ръка не туриха.**”* (Ест. 9:3-10) Обърнете особено внимание на последната фраза: *“на имот обаче ръка не туриха”*. Те са имали правото да ограбят имота на убитите от тях, на тези, които преди това са искали да ги изтребят. Но юдеите не го направили. Те се защитили, но не продължили по-нататък. **Нещо повече, указът им давал право да избият и жените и децата на нападателите си, но те не отишли до такава крайност.** Поне в Библията не пише, че те са направили това.

“На същия ден, като доложиха пред царя числото на избитите в столицата Суса, царят рече на царица Естир: В столицата Суса юдеите са избили и погубили петстотин мъже и десетте Аманови сина; какво ли са направили и в другите царски области! Сега какво е прощението ти? И ще се удовлетвори; и каква е още молбата ти? И ще се изпълни. (Ест. 9:11-12)

Изглежда, че царят е бил удивен, че само в Суса юдеите са избили 500 мъже. Той си мислел, че ако навсякъде юдеите са постъпили по такъв начин, колко ли човека са избити във всички области? В този момент вие може би очаквате царят да каже: “Това е достатъчно! Никой повече да не се докосва!” Но той вярвал на Естир. Мисля, че си заслужава да се отбележи по какъв забележителен начин този мъж се обляга и уважава съвета на съпругата си Естир. Той все пак е царят. Но е очевидно, че нейното мнение е особено ценно за него. Вътрешната ѝ сила се изявила по такъв чудесен начин в предишните часове: начинът по който изразила загрижеността си заради злия план на Аман, начинът, по който изразила състраданието към хората си, мъдростта, която демонстрирала с правилната си оценка кога да мълчи и кога да говори.

Асуир е знаел, че тя има необикновен характер. Когато това е така: *“Сърцето на мъжа ѝ уповава на нея”* (Пр. 31:11). Поради това той я попитал дали може да направи нещо друго за жена си. Какъв въпрос! Но отново повтарям, Естир разкрива сила в отговора си. Даже за миг не си помисляйте, че тя е била слаба. Тази жена е имала характер! *“И Естир каза: Ако е угодно на царя, нека се разреши на юдеите, които са в Суса, да направят и утре според указа за днес, и да обесят на бесилка десетте Аманови сина. И царят заповяда да стане така; и издаде указ с Суса, та обесиха десетте Аманови сина”* (Ест. 9:13-14).

Царицата помолила за още един ден, през който юдеите да могат да се защитават. Освен това тя помолила Амановите синове, които вече са били убити, да бъдат окачени на бесилката, изградена от баща им. Какъв смисъл е имало в това, след като те вече са били убити? Това е бил начин да се каже пред обществото: “Никога няма да бъде разрешено да се повтори това, което преследваха тези мъже и баща им!” Имало е нужда от демонстрация и от заплахата от смъртно наказание: *“И тъй, юдеите, които бяха в Суса, се събраха и на четринадесетия ден от месец Адар, та избиха триста мъже в Суса; **на имот, обаче, ръка не туриха**”* (Ест. 9:15).

Още веднъж повтарям, че юдеите са се защитили, но не са загубили контрол над поведението си. Те преднамерено са се въздържали да не заграбват имуществото на избитите и това е още едно доказателство, че те не са убивали жени и деца, а са оставили имуществото на тях. *“А другите юдеите, които бяха по царските области, се събраха та стоеха за живота си, и се успокоиха от неприятелите си, като избиха от ония, които ги мразеха, седемдесет и пет хиляди души; на имот, обаче, ръка не туриха”* (Ест. 9:16).

Юдеите са имали свободата да отвърнат на нападателите си без всякакви задръжки и да си отмъстят. Но от текста е ясно, че те са имали самоконтрол. Наистина, юдеите са се защитили против враговете си, против онези, които са нападнали, за да изтребят народа им, но юдеите са се противопоставили и на изкушението да не отидат твърде далече с действията си. На тях им е било разрешено да вземат имуществото на победените си неприятели, но те отказали да направят това. Те се въздържали. Мислете за това по следния начин: **Юдеите не само станали господари на враговете си, но са станали господари на самите себе си.**

Преди да продължим по-нататък, позволете ми да ви обясня как работи синдрома на възмездието. На един лист хартия начертайте две колони. Озаглавете лявата колона с името “Потисник”, а дясната колона с името “Потискан.” В ляво е инициаторът на отмъщението, а в дясно - обектът, получателят, върху когото се излива отмъщението.

В двете колони напишете следното:

Потисник

Започва неодобрението.

Неодобрението нараства и се превръща в омраза.

Омразата започва да се изразява видимо.

Започва да налага жестоки наказания.

Но един ден нещата се променят

Страх от отмъщение от страна на потискания.

Очакване на отмъщението

Става жертва на всевъзможно насилие.

Потискан

Наясно е с неодобрението.

Неспособен е да промени мисленето на подписника.

Започва лошо отношение към мразещия.

Неспособен е да се защити и това го поставя в положение на безпомощност, което поражда мисли за отмъщение.

Получава възможност да си отмъсти.

Изпада под властта на безконтролна ярост.

Отмъщава си с всевъзможни средства.

Замислете се внимателно над този списък. Забележете промяната и в двете страни.

Потисникът. Това, което е започнало като обикновено неодобрение, се превръща в омраза, водеща до начин на живот, изпълнен с жестоки наказания, налагани на потискания, който е постоянна жертва на яростно и омразно отношение. Наказанията могат да приемат формата на обидни думи или на грозни писма, до побой и физически мъчения на потискания. В нашето общество ние сме свидетели на много подобни прояви. Но един ден ролите се сменят. Първото нещо което виждаме, когато това се случи, е страх от отмъщение от потиснатите, който нараства до очакване, че такова отмъщение ще има. Най-накрая, ако синдрома на отмъщението се развие по нормалния начин и нищо не го спре, първоначалният потисник става жертва на всевъзможни изблици на омраза и даже на насилие. Нараняваният до тогава човек си отмъщава в пълна степен и раздава възмездие, която е дума-синоним на отмъщението.

Потиснатият. В началото този човек е наясно, че не е харесван от потисника. Потисканият не може да промени начинът на мислене на потисника, който е ядосан и потисканият започва да става жертва на лошото отношение на потисника. Тъй като не е в състояние да се защити, потиснатият страда от чувство за безпомощност. На този етап като най-естествено следствие в него се поражда желание за отмъщение, което започва да се засилва. Тъй като не може да промени положението, потиснатият започва да разсъждава: “Как мога да си отмъстя на този човек?” Но един ден ролите им се разменят. Страшната котка се превръща в мишка. Затворникът се докопва до пушката. Жертвата заема господстваща позиция и това му дава възможност да си отмъсти. Ако няма нищо, което да го спре, бъдете внимателни, тъй като потиснатият ще започне да си отмъщава със всички възможни средства. Това развитие в двете страни на конфликта може да се види и в отношенията между юдеите и останалото население в Персия. Едната страна е изпитвала нарастваща омраза и антисемитските прояви станали много силни. Другата страна е изпитвала нарастващо чувство на безпомощност и беззащитност. Но един ден ролите се разменили. **За щастие е имало задръжки.**

които не са позволили пламъците на отмъщението да останат без контрол. Така синдромът на отмъщението не могъл да се развие по нормалния начин. Но какво е спряло нормалното развитие на синдрома на отмъщението? Ние се връщаме там, откъдето започнахме в началото на тази глава. Само едно нещо - **самоконтролът под ръководството на Божият Дух**. Това е самоконтрола, от който се нуждаем, когато се борим с желанието и гнева, пристрастяването и навичките, наркотиците, алкохола и лакомията. Без самоконтрол ние ставаме жертва на изкушението.

Християнинът, който е свободен в наши дни

Това от което имаме нужда, е да погледнем през лупата на Библията, за да видим как се отнася Бог към възмездието, така както е описано в Рим. 12. В известен смисъл християнинът може да се превърне в опасно същество. **Пазете се, когато един незрял във вратата християнин сграбчи Божията милост и започне да я разпространява!** Трябва да притежаваме самоконтрол, иначе много лесно ще предизвикаме хаос в Христовото тяло. Тъкмо това е писал Павел на Галатяните: *“Защото вие, братя, на свобода бяхте призвани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг”* (Гал. 5:13). Следователно, вярващите трябва да помнят три неща, основаващи се на база на казаното в Рим. 12:

Ние трябва да сме различни от света.

“И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя свят, то преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля - това що е добро, благоугодно Нему и свършено” (Рим. 12:1-2). **Не се приспособявайте и не бъдете като другите хора.** Не гледайте какво правят другите хора. Защото, ако например бъдат подтискани, хората около нас ще стигнат до отмъщението. Те ще станат роби на плътта си.

Научих този урок преди много години, когато карах един малък “Фолксваген.” Две от малките ми деца бяха с мене и аз се опитвах да изляза от полуотворената врата на колата, тъй като нямаше достатъчно място за паркиране. В едната си ръка носех едното дете и се опитвах да помогна на другото да се измъкне от колата, когато вратата на колата ми случайно удари съседната кола. Не се получи никаква драскотина, а само едно слабо чукване. Огледах се, в желанието си да се извиня, но не видях никой. Поради това заключих колата си, взех децата и тръгнахме към близкия супермаркет. На вратата на магазина срещнах собственика на колата, който на излизане беше видял какво се беше случило. От потока ругатни, които изсипа върху мене можехте да си помислите, че съм унищожил колата му. Опитах се любезно да се извиня, но беше ясно, че той въобще не желаше да ме слуша. Най-накрая, когато завърши яростната си тирада, той тръгна към колата ми. Аз стоях в магазина и го наблюдавах, знаейки, че идва моят ред. И наистина така се случи, защото когато стигна до колата си, той хвана вратата на колата си с двете си ръце и бам, бам, бам, остави три големи вдлъбнатини в малкия ми “Фолксваген.” Защо? Не е трудно да се отговори. **Защото светът (невярващите хора) си отмъщават. Светът не прощава.** Той не казва: “Разбирам. И аз самият много пъти съм правил същото. Знам, че съжालявате и наистина ви прощавам. Всичко е добре.” **Вместо това, светът си връща със същата мярка - за предпочитане, даже с по-голяма.** Но християните не трябва да постъпват така. Ние трябва да сме различни. Ние не трябва да съгласуваме стандартите си на поведение със стандартите на поведение на този свят. Ние не трябва да се съобразяваме с тях.

Ние сме членове на същото семейство.

“Защото, чрез дадената ми благодат, казвам на всеки един измежду вас, който е по-виден, да не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва да мисли, но да разсъждава така, щото да мисли скромно, според делата на вярата, които Бог е на всеки разпределил. Защото, както имаме много части в едно тяло, а не всичките части имат една служба, така и ние мнозината сме от едно тяло на Христа, а сме части, всеки един от нас, един на друг” (Рим. 12:3-5) **Помнете, че не вие ръководите.** Това не е семейството на Джонс. Това не е семейството на Смит. Това не е семейството на Франклин или на Робъртсън или на Суиндъл. Това е семейството на Бога **и ти си само член на това семейство.** **Поради това, не се опитвайте да ръководите когото и да е.** Вие не можете да се справите с тази власт. Вие губите контрол над себе си. Вземете собствените си мисли за отмъщение и идете с тях при Бога. Помолете Го да ви даде способности да се контролирате.

Бог е нашият защитник.

Прочетете следващите думи бавно и с висок глас: **“Никому не връщайте зло за зло; промишлявайте за това, което е добро пред всичките човеци; ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци.** *Не си отмъстявайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв; защото е писано: “На мене принадлежи отмъщението. Аз ще сторя въздеяние, казва Господ.” Но, “Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден, напиј го; Защото, това като правиш, ще натрупаи жар на главата му.”* Не

се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез добро” (Рим. 12:17-21). Каква сладка мъдрост се крие в тези стихове. Не се отдавайте на мислите си за отмъщение. Свалете долу ръцете си. Изпразнете оръжието си от всички обидни думи, които сте подготвили. Поставете обратно ножа на отмъщението в ножницата. Позволете на Бога да бъде вашият защитник.

Лично обръщение към някои съвременни жени

Нещо ме кара да напиша тези заключителни думи, отправени към съвременните жени. Възможно е във вашият случай вие нямате уважението и доверието от страна на съпруга си, каквито е имала Естир. **Вие ги заслужавате, но не ги получавате.** Когато пише книга за такава забележителна личност като Естир, където всичко се посипва с рози за нея, за един автор като мене е лесно да се ограничи само в границите на тази история. Но нека да осъзнаем, че нейната история е твърде прекрасна, за да изглежда реална. Тя е реална и аз вярвам, че това се е случило точно така, както е описано в Библията, **но от личен опит знам, че много жени, при това жени с прекрасен характер и с любов към Бога, живеят живот, който е далеч от идеалното и съвсем не е за завиждане.**

Ако вие сте една от тях, тези думи са написани специално за вас и в тях съм вложил цялото си сърце. Очевидно е, че не знам какво е миналото ви. Каквито и да са подробностите от това минало, сигурно има и болка, както и някои мрачни сърдечни преживявания. Някои спомени, от които бихте желали да се освободите. Казали са ви някои неща, които ви нанасяват, вие също сте казали някои неща, които нанасяват някой човек, на когото държите. Няма значение колко упорито се опитвате, сама вие просто не можете да заличите тези сцени от спомените си - те приличат на картини, които висят в галерията на паметта ви и постоянно ви причиняват болка, когато си спомните за тях. Когато ги гледате, вие въздишате, а понякога даже и плачете. Но независимо от това, вие сте като Естир. Вие искрено обичате своя Бог. Вие вярвате в Словото Му, вие се облягате на Духът Му, вие искате Неговата воля, вие се молите Той да ви ръководи, вие изпитвате наслада в Неговите пътища. Със сигурност вие не сте безгрешна, но мотивите ви са чисти и сърцето ви е меко, когато става въпрос за духовните неща. Най-много от всичко вие искате да отдадете почит на вашия Бог и да прославите името Му.

Но има моменти, когато вие се “запушвате” и се поддавате на желанията си за самосъжаление, които мъждукат в дъното на душата на всеки човек, **вие започвате да се чувствате недооценена или подценена.** И вие ще си признаете, че тези мисли ви разочароват. Понякога даже ви довеждат до отчаяние. От глави като тази освен това вие разбирате, че в душата ви все още има някои скрити ъгълчета, изпълнени с негодувание и възмущение, които ако бъдат оставени без охрана, се превръщат в грозни желания да се разбунтувате, да дадете израз на яда си **или поне със сигурност - на чувствата си на горчивина.**

Тъкмо в този чувствителен момент на изкушението врагът на душата ви дебне зад ъгъла, готов да ви окуражи да продължите още по-нататък и да нямате задръжки. Правейки ви много настоятелни предложения, той се надява да ви убеди, че твърде дълго сте търпели. Вие милостиво и неегоистично се въздържате и продължавате да вървите още един (два, три, четири и т.н.) километра, докато най-накрая стигате до края на пътя и **на търпението си.** И си казвате: “Защо да не си отмъстя?”

Благодарение на изобретателността на Сатаната, пред вас се появяват няколко възможности: *Да си спестите проявите си на любов и привързаност. Да започнете да се борите с пожара, като запалите друг пожар. Да напишете това жестоко писмо. Да изживейте едно любовно приключение. Ако случаят е друг, поне да нанесете няколко удара върху пазача на вашата чистота. Да отвърнете на злото с едно малка зло. Сега ви се отдава този шанс.*

Скъпа приятелко на Естир, спрете преди да сте се предали. Върнете се при написаното в Рим. 12. Прочетете го отново. Бавно. Спокойно, но с висок глас. Правейки това, поставете познати имена на онези места, където подхожда да бъдат поставени. **Направете откъсът да стане личен.** Да, направете го изключително личен! Ако мога да добавя още една мисъл към всичко това, намерете пътя си през всички тези думи, като имате предвид следната цел. Това е единството разрешение, което съм открил за отмъщението и възмездието - единственото нещо, което бях в състояние да пренеса през обвиненията, негодуванието и възмущението, единствената противоотрова срещу тайните, прокрадващи се чувства на гняв, причинявани от болката на моето минало.

Прошката.

Докато не простих напълно на всички хора, които са ме обиждали, един по един, име по име, обида след обида, аз не получих “господстващо” положение над тези склонности, криещи се дълбоко в душата ми, които ми нашепваха да си отмъстя. Предполагам ще откриете, че същото се отнася и за вас.

“Скъпи Отче, Твоята мъдрост се среща рядко в нашето общество, а още по-рядко ние ѝ се подчиняваме. Ти говориш истината и тя достига до същността на нещата, така както е в последните

няколко откъса. Ти си спечелил вниманието на тази читателка и няма да ѝ позволиш тя да не се съобрази с онова, което е прочела. Помогни ѝ. Дай ѝ всичко, което е необходимо, за да се въздържа от глупави и плътски реакции. Покажи ѝ колко доволен ще бъдеш от нея, ако извърши трудното, а не да се стреми към лесното нещо, да се стреми към опрощение, а не към отмъщение, да израства по-близо до Христос, като се подчинява, а не да се отдалечава от Него, правейки някое плътско и неконтролирано отклонение. Боже, нека тя да израства като съвременна Естир, за да свети като звезда сред това мрачно и гневно поколение. Докато правиш това, премахни онези спомени от паметта ѝ, които изсушават енергията ѝ и крадат спокойствието ѝ. Моля се за това в името на Единственият, Който въпреки че беше обиждан, унижаван и поругаван, отказа да отмъсти, а прости на всички ни, нашият Господ и Спасител Исус Христос. Амин”

Глава 11

Празнувайте края на мъките

Заедно с Естир ние преминахме през доста мрачни и нещастни времена. Имаше някои моменти, когато станахме свидетели на най-лоши сцени и се чудехме, дали царският указ за изстреблението на всички юдеи, живеещи в Персия наистина ще бъде изпълнен. Ужасна мисъл! Какво ли би могло да го спре? А когато беше издигната огромната бесилка, на която Аман планираше публично да обеси Мардохей, братовчед на Естир, бъдещето ни изглеждаше абсолютно черно. Въпреки това, ние продължавахме да се питаме, какво ли би могла да направи Естир, за да спре изпълнението на този злодейски план. Тя може да е била царица, но никоя царица не е имала свободата да влиза в присъствието на царя и да обсъжда с него което и да е негово решение. Познатият “закон на мидяните и персите” по онова време не е бил празна фраза, а официален принцип, познат по цялата страна. Всичко изглеждало изгубено и никой не е усещал това по-добре от юдеите в Персия. Понеже това изстребление трябвало да започне на определена дата, всеки нов ден само е увеличавал тревогата в сърцата им. Но...

Естир била призвана да действа от нейния верен и набожен възпитател Мардохей. Пренебрегвайки древния протокол и отказвайки се да се подчини на уплахата, че ще бъде убита, защото е направила това, тя храбро влязла в покоите на царя, демонстрирайки по този начин загриженост за хората си. Правейки това, за пръв път Естир разкрила пред царя, че и тя е юдейка. Царицата разкрила пред царя измамното предателство на Аман и само след няколко часа отново го помолила да се промени по някакъв начин указът на Аман или поне да се даде възможност на юдеите да се защитят.

Тези събития се случват в относително кратък период от време, но се превръщат в забележителна повратна точка не само в живота на Естир, но и в драматичната история на юдейския народ. Всичко се променило. Царят позволил на Естир да влезе при него и състрадателно изслушал молбите ѝ. Скоро Аман бил обесен на бесилката, подготвена за Мардохей, а Мардохей бил издигнат и заел мястото на Аман като министър-председател на Персия. Както видяхме в предната глава, юдеите се освободили от страха от изстреблението посредством друг указ, който им разрешил да се защитават срещу всички, които се опитат да им навредят. В първият стих на Ест. 9 се казва: “в деня, когато неприятелите на юдеите се надяваха да им станат господари, (но напротив се обърна, че юдеите станаха господари на ония, които ги мразеха.”

Чудна новина! Сбогом страх и болка, здравей освобождение и удоволствие! Идва време да празнуваме. Ако за момент можем да се пренесем от древността в наши дни, аз си мисля, че е необходимо да спомена за нещо, което съм забелязал в Божието семейство. Изглежда, че повечето християни се справят по-добре с болката, отколкото с удоволствието. По някаква странна причина изглежда, че ние се представяме по-добре в дните на трудности, отколкото в дните на веселие, по-добре в дните на мъка отколкото в дните на радост. Ние очакваме стреса и безпокойствата, но наградата и облекчението ни изглеждат неестествени.

Много хора от нашите среди ще кажат, че това се дължи на факта, че ние живеем с чувството за собствената си вина. Те може и да се прави! По някаква причина ние очакваме да бъдем наказани за нещо, което сме направили погрешно или което въобще не сме направили. Ние много по-лесно плачем с тези, които плачат, отколкото да се радваме с онези, които се радват. Когато си вземат двуседмична отпуска, повечето хора изразходват първата седмица просто за да свикнат, че са в отпуска и да започнат да ѝ се наслаждават и често това се дължи на факта, че сме толкова напрегнати, че не можем да се отпуснем. Ние имаме нужда от това продължително време, за да си позволим да се отпуснем и да се порадваме на наградата за тежката работа, която сме извършили добре. Твърде лошо е, че се отдаваме толкова бавно на празничното настроение!

Дълбоко в разума ни постоянно мъждука пламъчето, че ще получим някаква лоша новина. Не сте ли забелязали това в себе си? Ако някой ви каже: “Отдавна исках да говоря с вас за нещо, което не ми дава мира”, какво е първото нещо, което ви идва на ум? Дали то е “Ох, той иска да ми каже нещо хубаво?” **Не мога да повярвам, че ще си помислите това. Ние очакваме най-лошото.** Много по-вероятно е да си кажете “Защо просто не ми го кажеш сега, за да не се безпокоя повече по този въпрос.” Вместо да очакваме писмо с възхищения, ние очакваме противопоставяне и критика.

Защо сме такива? **Все едно, че се съпротивляваме и бягаме от позитивното, тъй като живеем в такава негативна обстановка.** Ще се научим ли някога да живеем в царството на милостта? Сестра ми Луси Суиндъл описва това по следния начин: “Най-възвишеното и най-желаното състояние на душата е да хвали Бога, радвайки се, че е жива. **Без тази радостна приповдигнатост, животът ни става жертва на парите, машините, безпокойствата и инерцията.** Нашите измъчени, скъпоценни души! Как се борят да насъщния хляб! Те са забравили как да се веселят. Те са забравили да се молят за малко приповдигнатост и веселие. Нашият забързан, напрегнат и зает живот без всякакво съмнение е най-опасният враг на самото веселие. По някакъв начин ние сме длъжни да се научим да дръпваме “внезапната спирачка” **и да молим Бога да ни даде разбирането, че живота е хубаво и щастливо нещо, един празник, на който трябва да се наслаждаваме и да се радваме, а не е нещо уморително, което трябва да се издържи.** Животът е пълен хубави моменти, но само при условие, че ние сме научени да ги възприемаме и оценяваме.” Честно казано, не вярвам Бог да желае да прекараме живота си в един дълъг тунел от задачи, отговорности и неотменими срокове. Бог ни е дал радост, а не тъга. Той е заменил сълзите ни с усмивки. Но въпреки това, повечето хора все още се чувстват много по-удобно, когато са натъжени и изплашени, отколкото когато се радват и празнуват.

Поглеждайки към миналото с въздишка

Защо поглеждаме към миналото с въздишка? Мисля, че знам една от причините. Убеден съм, че правим това, защото сме много по-привързани към миналото, отколкото да се фокусираме в бъдещето. **Тъй като по природа сме негативни и по навик очакваме само лоши новини, ние имаме склонност да взимаме от миналото нещата, които ни карат да въздишаме и да им дадем възможност да заживеят в настоящето, за да могат да оцветят и да придадат пъстрота на емоциите ни, като по този начин се самоограбваме и лишаваме от чувството си за хумор и се превръщаме в намръщени и тъжни хора!**

Преди няколко години реших да направя нещо по този въпрос и написах цяла книга, озаглавена “Засмей се отново.” Както лекарство! И какъв чудесен отговор от страна на читателите й! В архивата си съхранявам много благодарствени писма от хора, **които са доволни, че съм им припомнил, че все още е много добре да се смеем и да се радваме на живота.** А какви истории се разказват в тези писма и колко е забавно човек да ги чете и да се смее! Никога няма да забравя една от тези истории, изпратена ми от жена, която стояла край щанда за козметика в голям универсален магазин, **когато една забързана и неспокойна дама се втурнала към продавачката, която обслужвала две други клиентки и извикала: “Имате ли още от Страстта на Елизабет Тейлър? Продавачката я погледнала стреснато през рамо и й отговорила: “Ако имах, мислите ли че щях да работя тук?”**

Когато се връщаме към миналото, животът губи очарованието си. Има поне четири неща, **които ни карат да въздишаме:** хора, събития, обстоятелства и решения. Позволете ми набързо да се спра на тях:

Хората от миналото. Имам предвид хора, пред които се чувстваме виновни и хора, които са виновни пред нас. Поради миналата мъка, свързана с тези развалени взаимоотношения, поради нещастieto, поради неизпълнени обещания и очаквания, настоящето ни е объркано и пропаднало.

Събитията от миналото. Когато се връщаме в миналото, ние не си спомняме празничните дни, веселието по случай рождените дни, забележителните сватби и годишнините от тях, радостта от някоя вечер, когато цялото ни семейство е било събрано заедно, удоволствието от това, че си заедно с най-близките си хора. Знаете ли какво си спомняме? Ние си спомняме за такива неща като: земетресения, урагани или наводнения. Често ние можем да кажем не само датата, но и часът, когато са се случили! “Преди три години на днешния ден, точно в 5:15 след обяд преживяхме земетресение със сила 5.6 степен.” “Днес е годишнина от преминаването на ураганът “Андрю”. “Спомняте ли си голямото наводнение през 1952 година?” По правило тези дати имат някакво значение за хората, които са ги изживели или са загубили скъпи за тях хора в резултат на тези природни нещастия. Но ако постоянно мерим живота си чрез тези събития, нашият подход към живота става страхлив и негативен.

Обстоятелствата от миналото. Разговори. Трудни ситуации. Отмъщения. Конфликти в резултат на развод. Расова несправедливост. Остри противопоставяния с някои от подрастващите ни деца. Период на безработица. Всичко това играе ролята на постоянна котва и не ни позволява да се усмихнем широко.

Минали решения. Това може би е най-лошо от тези четири неща. Няма човек, който, четейки тези редове, да не си спомни, че е вземал погрешни, прибързани, скъпо струващи и глупави решения. Кой не е

вземал слаби решения? Поради това, днес сме нещастни, защото изпитваме болка, причинявана от минало решение, **което не можем да променим!** Врагът на душите ни обича да ни унижава, карайки ни да си спомняме миналите си провали, грешки, разочарования, нещастия и трудни времена. Ако му позволим да продължи да прави това, живота ни ще се превърне в дълъг и тъмен тунел, в далечният край на който мъждука слаба светлина. За щастие, Бог ни е дал едно чудесно разрешение, което може да промени нещата. Аз го наричам тайната за знаменит живот: **“като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка...”** (Гал. 3:13-14).

Имате ли представа какво ще направи тази философия на Павел с целия ви живот? **Тя ще ви превърне в един много по-весел свещенослужител. Вие ще откриете, че тъгувате и въздишате много по-малко и ще започнете да се радвате на живота, докато Бог е край вас.**

Отбелязване на настоящето с празнуване

Даже в историята на Естир, след като нещата се обърнали в тяхна полза, миналото с цялата си тъга не е попречило на радостта на юдеите. Вие вече добре знаете тази история: как се е зародил този престъпен план, как нещастieto е изглеждало неизбежно и **как Бог променил хода на събитията, като заменил лошото с добро.** Нека да се върнем към една подробност, която не можем да си позволим да подминем и да я оставим незабелязана: *“затова...Аман искаше да изтреби Мардохеевите люде, сиреч всичките юдеи, които бяха в цялото царство на Асуира. В първия месец, който е месец Нисан, в дванадесетата година на цар Асуира, хвърлиха пур (сиреч жребие) пред Амана последователно за всеки ден от всеки месец, дори до дванадесетия месец, който е месец Адар.”* (Ест. 3:6-7)

Когато Аман се е опитвал да реши на коя дата да започне изпълнението на плана му за избиването на юдеите, той се облегал на древният обичай да се хвърля жребий, което се наричал **пур**. Хвърляйки жребия, той определил деня - тринадесетия ден от дванадесетия месец Адар. Това което ме интересува обаче, не е само датата, а оригиналното име на жребият – „Пур.” Един изследовател казва, че “Пур” е древна персийска дума, означаваща жребий. В английския език множественото число на думите се получава чрез добавянето на окончанието “s” или “es”. В езика “иврит” и неговия родствен език - арамеиският, множественото число се получава чрез прибавяне на окончанието “im”. Следователно множественото число на думата Пур е **Пурим**. И така, Аман е хвърлял “Пурим” (множество жребии), наречени за деня, в който щял да изтреби юдеите в Персия: *“И писма се изпратиха с бързоходци по всичките царски области, за да погубят, да избият, и да изтребят всичките юдеи, млади и стари, деца и жени, в един ден, тринадесетия от дванадесетия месец, който е месец Адар, и да разграбят имота им.”* (Ест. 3:13)

Разбира се, ние знаем, че нещата се обърнали обратно. Антисемитизмът на Аман бил разкрит пред царя и сърцето на Естир спечелило ума на царя. И царят взел решение не само да убие Аман, но и да изчисти царството си и да неутрализира смъртната присъда над юдеите, като им дал възможност да се защитават: *“Това стана на тринадесетия ден от месец Адар; и на четирнадесетия ден от същия си почиваха, и го направиха ден на пируване и увеселение.”* (Ест. 9:17)

В чест на този забележителна промяна на събитията, юдеите обявили ден за празнуване, който бил наречен по подходящ начин **“Празнуване на Пурим.”** Този празник се празнува и до наши дни от евреите. Онова, което изглеждало, че ще бъде тяхната гибел, се обърнало и се превърнало в тяхната надежда за живот в бъдещето, в повод за празнуване. За мене е интересно, че в този случай тяхното минало ги кара да празнуват, а не да тъгуват. Това е една от причините нашите празници, основаващи се на забележителни поводи от миналото, да се честват толкова весело. В такива случаи даже споменът за някое минало събитие се превръща в повод за веселие.

В последната година от живота си, евангелистът Ванс Хавнър написа една книжка, озаглавена “Привечер”. В нея се разказва незабравимата история на едно малко градче от щата Алабама, където основният поминък на населението бил отглеждането на памук. Една година изглеждало, че реколтата ще бъде особено богата, но неразпукнатите памучени топчици бил нападнат от особен вид вредител, който ги унищожил, а с тях разрушил и икономиката на малкия град. Обаче фермерите са особена порода хора и в този случай не искали просто да стоят със скръстени ръце и да изпаднат в нищета. На един от тях му дошла идеята да започне да отглежда фъстъци, които не страдали от опасния вредител. На друг фермер му хрумвало да отглежда нещо друго и хората ги последвали. Не след дълго градчето произвеждало огромни количества фъстъци и други неща, което възстановило поминъка на населението. Интересното в случая е, че по-късно **името на градчето било сменено на “Предприемчив,”** Алабама. И знаете ли какво направили тези хора? **Те издигнали паметник на този вредител по памука.**

Вижте какво казва Ванс Харвър: “Всичко работи в полза на доброто” на християните, даже нашето нещастие с вредителя по памука. Понякога ставаме жертва на рутината, като еднообразното отглеждане на памук година след година. Тогава Бог изпраща вредителя по памука; Той ни притиска в нашия капан **и ние**

сме длъжни да намерим нови начини, за да живеем. Финансови загуби, голямата самота, причинена от загубата на близки хора, здравословни проблеми, загуба на работа, колко много хора са подтиквани чрез безпокойствата да станат по-добри съпрузи или да извадят от душите си още по-добър плод! Най-доброто нещо, което някога може да се случи на някои от нас е идването на някакъв подобен “вредител.” Без него ние можем да продължаваме да бъдем “берачи на памук.”

А какво да кажем за премахването на болката, причинена от миналото ни! Всеки от нас има собствен опит със своя “вредител.” Той прекъсва удоволствието в живота ни. Той ограбва радостта ни. Той притежава смелостта да напада без да е поканен и вероятно идва внезапно. Има всички изгледи в резултат от това да загубим вярата си. Но ние не умираме! **Напротив, в повечето случаи това се превръща в повратна точка в живота ни и ние започваме да живеем по-добре!** Проблемът възниква, когато ние не издигнем нашия паметник, когато не празнуваме нашия Пурим.

Все още ли живеете с въздишката и с болката, когато си спомните тъжните моменти от живота си? Тъкмо за това става въпрос в този случай. Това не е просто една история за някакъв древен празник в Персия. Бог ни е дал Словото Си не просто да научим датите и други факти от историята на юдеите. Той ни дава Словото Си, за да променим живота си, да си изградим паметници на това, заради което преди сме плакали и сърцето ни е кървяло, заради което живота ни е бил наранен и душата ни е боляла, заради което сме се чувствали унижени и разбити. **Но да забравим това, което лежи зад нас и да се стремим към онова, което се намира пред нас - това трябва да бъде нашата цел!**

Това не означава, че ние просто искаме да забравим миналото, казвайки си: “Да, това беше ужасно.” Вместо това, ние **издигаме един паметник!** Ние празнуваме! По време на подобни празници ние си припомняме уроците, които са довели до промените и това води до зрелост и жизнен опит, които са толкова съществени за живота ни и се различават толкова много от състоянието, когато бяхме просто “берачи на памук.”

Когато прочетох Ест. 9:17-19, аз се усмихнах. Защо? Защото четях за хора, които бяха казали “Нека да определим този ден да бъде празник. Нека да го наречем Пурим.” Което с други думи означава: “Ние се смеем в лицето ти, Аман, до нас е нашия Бог!” “Така стана на тринадесетия ден от месец Адар; и на четиринадесетия му ден; а на петнадесетия от същия месец си почиваха, и го направиха ден за пируване и увеселение. Но юдеите, които бяха в Суса, се събраха и на тринадесетия и на четиринадесетия му ден; а на петнадесетия от същия месец си почиваха, и го направиха ден за пируване и увеселение. Ето защо юдеите селяни, които живеят в градовете без стени, правят четиринадесетия ден от месец Адар, ден за увеселение за пируване, и добър ден, и ден за пращане подаръци едни на други.” (Ест. 9:17-19)

Това ми напомни за спонтанното празнуване, в което се превърнал първият ден на Благодарността в Америка. След като изживели трудностите на зимата, ранните колонисти решили да празнуват един празник в чест на тяхното оцеляване и да благодарят на Бога за Неговата защита и грижи през изминалите месеци. Това е било спонтанно празнуване на благодарността. Това е било подобно на празника “Пурим” на нашите предшественици. Бог превърнал техните трудности, мъка и болка в благодарност, здраве и радост. **Този пръв празник официално се превърнал в Ден на Благодарността, когато губернатора на Масачузетс го обявил за такъв.**

В Ест. 9:20-28 ние установяваме, че празника Пурим се превърнал в официален празник, както това било документирано по-късно от Мардохей, който може би е написал и самата книга Еستير. Прочетете тези стихове, все едно че са изсечени върху някоя паметна плоча от камък:

“Тогава Мардохей, като описа тия събития, прати писма до всичките юдеи, които бяха по всичките области на цар Асуира, до ближните и до далечните, с които им заръча да пазят всяка година, и четиринадесетия ден от месец Адар и петнадесетия от същия, като дните, в които юдеите се успокоиха от неприятелите си, и месеца, в който скръбта им се обърна на радост и плачът им в добър ден, та да правят дни за пируване и увеселение, и за пращане подаръци едни други, и милостиня на сиромасите. И юдеите предприеха да правят както бяха почнали и както Мардохей им беше писал, по причината че агагеца Аман, син на Амедата, неприятелят на всичките юдеи, беше изхитрил против юдеите да ги погуби, и беше хвърлил пур (сиреч, жребий) да ги погуби и да ги изстреби; когато обаче, Еستير дойде пред царя, той с писма заповяда да се върне върху неговата глава замисленото зло, което беше наредил с хитрост против юдеите, и да се обесят на бесилката той и синовете му. Затова, нарекоха ония дни Пурим, от името пур. За туй, поради всичките думи на това писмо, и поради онова, което бяха опитали в това събитие, и което им се бе случило, юдеите постановиха, и възприеха за себе си и за потомството си, и за всички, които биха се присъединили към тях, непрестанно да пазят тия два дни, според предписанието за тях и във времето им всяка година.” (Ест. 9: 20-27)

Така това се превърнал в ежегоден празник, продължаващ два дни - на 14-ти и 15-ти. И забележете причината за празника: “дните, в които юдеите се успокоиха от неприятелите си, и месеца, в който

скръбта им се обърна на радост и плачът им в добър ден, та да правят дни за пируване и увеселение...” (Ест. 9:22)

Разбирате ли, те щели да бъдат избити. Те са знаели какво ги очаква...докато не се намесил Всевишния Бог. И сега те решили същите дни, през които предстояло да бъдат избити, да се превърнат от дни на мъка и тъга в дни на веселие и празнуване, за да ознаменуват промяната на събитията. Ако попитате хората какво се разказва в книгата Еستير, повечето ще ви кажат, че в нея се разказва за една трагедия. Те ще ви разкажат, че това е предшественика на “Холокоста.” Но вие и аз знаем, че това не е така. В същност в Еستير няма Холокост. Имало е опасност от Холокост, но това не се е случило.

Знаете ли, че това е единствената книга, към която юдеите могат да се обърнат, за да намерят корените на техния празник “Пурим.” Знаете ли, че на този ден, докато четат откъси от тази книга, при тях влизали маскирани малки деца и възрастни. Сцената прилича на мелодрама от древността. Всички посрещат с радостни възгласи споменаването на имената на героя и героинята (Мардохей и Еستير), **а когато при четенето се спомене името на Аман, всички свирят, дюдюкат от негодувание и тропат с крака.** Това не е повторение на една трагедия; това е празнуване на триумфа. Тъкмо това е имал Бог предвид в плана си. *“И тия дни да се помнят и да се пазят във всеки век и във всеки род, във всяка област и във всеки град; и тия дни Пурим да се не изоставят от юдеите, нито да изчезне споменът им между потомството им.”* (Ест. 9:28)

Ако Пурим не беше възприет като официален празник, това което се е случило по времето на Еستير е щеше да бъде забравено след три или четири поколения. Ако се съмнявате в това, помислете си, как сегашното поколение възприема разговорите за Първата и Втората Световна войни, както и за Корейската война. Аз имам личен опит в това отношение. Сегашното поколение няма никаква представа за тях. Хората нямат абсолютно никакъв спомен за онези години. Те проявяват някакво любопитство да научат нещо, но повечето от тях нямат абсолютно никаква представа за тяхното значение. Тъкмо поради това е важно да се празнуват национално значимите събития. Нашите деца и внуци нямат спомен за тях, но независимо от това, за тях е важно да ги помнят.

Онези, които са посещавали мемориалите за холокоста знаят колко вълнуващи са тези места. Какъв незабравим и красив паметник са дърветата, засадени по продължение на лагерните бараки на евреите, всяко от които представлява някои храбри мъже и жени, оказали помощ на евреите. Колко важно е да помним и да не забравяме, за да не позволим отново да се повтори подобен ужас. За всеки от нас е особено важно посещението на подобни мемориални места. За следващото поколение Виетнам ще бъде просто едно място на географската карта в Югозападна Азия. Нашите внуци няма да имат спомен на него. Няма да изпитват болка, няма да разбират какво е неговото значение за нашия народ, няма да има тъга за мъжете и жените, които са умрели в тази война. Но ние можем да запазим спомена жив, като празнуваме и отдаваме тиха почит на събитията от това време.

Това е една от причините двамата с жена ми високо да ценим и да се стремим поне веднъж годишно да посещаваме нашата столица Вашингтон. Там животът на нашата нация е увековечен в мемориали и паметници, издигнати в чест на големите събития от нашата история - трагични и триумфални. Паметникът на Вашингтон, мемориалът на Линкълн, мемориалът на Джеферсън, мемориалът на Ветераните, Паметникът в чест на Втората Световна Война. Белите кръстове в Арлингстонското гробище. Гробът на Незнайният войн. Този списък може да продължи с нови и нови имена.

Паметниците са места, чието предназначение е да застанем прави пред тях, да прочетем написаното върху тях и особено важно - да се замислим над него и да предадем на следващото поколение корените на националното наследство. Тогава те оценяват значимост на настоящето, защото отдават дължимото на миналото. Един от страховете ми, свързан със сегашния забързан начин на живот е, че ние притежаваме толкова малко паметници, даже твърде малко спомени. **Животът ни се живее по един фалшив начин.** Вземат се неестествени решения. **Детството е кратко и се изживява набързо.** Стремим се бързо да забогатеем. Търсим незабавния успех и моменталните действия. Има силна конкуренция. Отделяме толкова малко време, за да спрем и да запишем случилото се в живота ни в един дневник. **Проявяваме толкова малко желание да слушаме, да се учим и да отдаваме почит.**

Случва се развод, който наранява дълбоко семейството, но животът продължава. Млада жена прави аборт, но животът продължава. Случва се политически скандал, но животът продължава. Някой умира или получава сърдечен удар, а скоро след това всичко това бива изтривано от паметта ни от лудия ход на ежедневните събития и животът продължава, все едно че човек предпочита да повдигне безпомощно и учудено рамене, **вместо да тъгува.** Пресният гроб се покрива с трева и живота продължава. Ние оставаме с болката на един смътен и неясен спомен, който е нетраен и не ни дарява с мъдрост. За да имаме перспектива, ние трябва да имаме паметници и мемориали, места, където да се върнем и от които да се

поучим, за които да говорим и край които да минаваме. **Ако не направим това, ние сме осъдени да живеем живот без корени, бързотечен живот без особено значение и случайни празници.**

Най-лошото е, че децата ни научават малко или нищо от нашите грешки, от нашите провали, от нашата мъка. Ако не се научат на нещо друго, те се научават само да мразят така както мразим ние или да си отмъщават така, както си отмъщаваме ние или просто да се напиват така, както мнозина предпочитат да правят това.

Естир решила да не постъпва по този начин:

“И тая наредба за Пурима се потвърди със заповедта на Естир; и записа се в книгата.” (Ест. 9:32)

Високо казвам: “Благодаря” на нашата героиня Естир в този момент. Тя не привличала вниманието към себе си, когато е установявала тези празници, а дала на хората си трайното напомняне, че Бог е верен, тъй като изпълнява обещанията Си и предпазва хората Си. Свалям ти шапка, царице Естир. Нека да се увеличава броя на благородните ти последователи!

Да пристъпваме към бъдещето със спомен за миналото

Ако нямаме широк поглед, когато се върнем в миналото си, всички ние си спомняме само за мъка, вина и съжаления и за нищо друго. Ако нямаме широк поглед, ние само ще въздишаме и ще тъгуваме заради миналото си. Ние ще плачем нощем, но на сутринта няма да има песен в сърцето ни. В този смисъл аз завършвам тази глава с едно предложение и едно предупреждение.

Предложението ми е всеки от нас да си издигне свои собствени паметници, паметници в паметта ни, които превръщат трагедиите в триумф. В тълковният речник се казва, че паметника е трайно доказателство за някой или нещо, което е забележително. Мемориалът е нещо, което служи за напомняне, за възпоменание. За момент си спомнете за историята на градчето, което издигнало паметник на вредителя по памука. Върнете се с собствените си спомени и си спомнете подобни случаи, когато всички ви е изглеждало загубено или че пропадате. Издигнали ли сте паметник за тези събития? Може би това събитие е твърде скорошно и неулегнало за вас, за да направите това днес, но не прахосвайте остатъка от живота си в близане на раните си от миналото, защото така си осигурявате тъжно бъдеще. Вместо това се запитайте: “Каква е поуката ми от това?”

Вие не можете да промените миналото, то е свършено. Може би трябваше да имате повече знания или да сте направили нещо по друг начин. Но забравете за това “трябваше” и “само ако.” Какво научихте от този случай? Бъдете конкретен и подробен. Напишете го. Възприемете мъдростта, която е натрупана благодарение на собственото ви крушение.

Предупреждението ми е следното: Не превръщайте мемориала в светиня. Нямаме нужда от свети места за човешките провали, ние в буквалния смисъл трябва да забием един кръст над тях. Ние имаме нужда от мемориали във възхвала на Бога. Бог ни е дал такъв мемориал в мемориала на Светото Причастие - хляба и виното. В този случай ние имаме нужда от мемориала на кръста, който заслужава да бъде чествуван! Исус ни го остави като наследство на вярващите хора. Но ние не се прекланяме пред символите. Ние не се покланяме пред масата, където са поставени хляба и виното. **Тъкмо по тази причина се казва, че ние “празнуваме” Светото Причастие. Ние празнуваме споменът и значението, истинския триумф на кръста.**

Това, от което днес имаме нужда е да отговорим на житейските трудности, да отговорим на Аман, чиято сянка се пресича с живота ни и би могла да ни довърши, да дадем отговор на неосъществените възможности за нашето унищожение. Поради това, вземете този последен човек, събитие, обстоятелство или решение и си изградете свой собствен мемориал. Обмислете случая задълбочено, а след това запишете поуките, които сте научили от него и ги предавайте на другите хора. Празникът “Пурим” живее, защото царицата е извлякла поуките, които никога няма да бъдат забравени от юдеите.

Книгата Естир представлява история на триумфа, възникнал от трагедията, извлечен от агонията, на празнуването на избегнатото унищожение.

Вашите празници могат да бъдат същите.

Глава 12

Накрая Бог побеждава

Това е книга за Естир, една велика жена от еврейската история. Тя е била издигната, за да стане царица на Персия, **което се оказало решаващо, когато живота на толкова много хора е изглеждал загубен**. И наистина, както нейният възпитател й напомнил, тя е придобила “царството за такова време каквото е това”

(Ест. 4:14). Каква забележителна личност е била тази жена! Интересно е да се отбележи, че въпреки че се е оказала на висотата на изискванията по време на повратните моменти от историята, описана в светите страници на Писанията, тя не доминира във всяка сцена от историята. Тъкмо обратно, често тя е засенчвана от други хора и събития, които са втъкани в тези глави. Например, чак в средата на втора глава на книгата за пръв път срещаме името ѝ. Докато интригата се разкрива пред нас, тя от време на време се появява по някакви важни причини, само за да изчезне от погледа ни отново, скрита зад сенките на двореца.

По същия начин тя отново се появява на сцената в края, когато отправя молбата си към царя (9:12-13) и по-късно, когато въвежда чествуването на празника Пурим (9:29-32), а след това окончателно изчезва и за нея повече не се говори до края на последната глава на книгата Естир. **Мардохей е възвеличаван, както и царствения ѝ съпруг, но не и Естир.** Разбира се, нейното влияние продължава да се усеща, но това е всичко. Тя напуска преди финалната сцена и повече не се завръща, даже за падането на финалната завеса. Без да искам да правя повече, отколкото заслужава, аз си мисля, че е правилно да спомена за “силата на жената”, за което споменах в началото на книгата, поради което не винаги се изисква постоянното ѝ физическо присъствие. Естир се появява тихо на сцената, с някакво нежелание си позволява да бъде отведена в двореца, но на практика никога не е имала ръководна роля, след като станала царица. Тя е излизала на преден план, когато била призовавана от Мардохей и без съмнение е изиграла решаваща роля за промяна на начина на мислене на царя. Когато е било търсено мнението ѝ или когато е приканвана да говори, Естир е откликвала положително, а понякога и доста емоционално. Но в нито един от случаите тя не изглежда прекомерно агресивна или неподходящо прибързана.

Аз оценявам по-високо от всичко останало тъкмо тази елегантна въздържаност на Естир, която ме накара да се обърна към Пр. 31:25, когато избирах мотото на тази книга: **Една силна и достойна жена.** Нейната сила се разкрива както в нейната въздържана силна и достойна женственост, така и в отговорите ѝ, в достойнството ѝ, както и в нейното благородство и в липса на противоречивост в поведението ѝ. Нейната тиха увереност в Бога, нейното подаващото се на обучение доверие в Мардохей, благородното ѝ уважение към цар Асуир, нейния съпруг, това са качества, които оказват влияние върху цялата книга, **въпреки че самата тя не се появява във всяка сцена, нито се натрапва с ръководната си роля.** Можем да си представяме благодарността ѝ, след като се е срещнала със съпруга си, а след това се е противопоставила на Аман. Можем да усетим горещината на нейния патриотизъм, когато разпорежда Пурим да се чествува като еврейски празник. Сега, когато наблюдаваме кулминацията на историята, когато за Мардохей се казва, че е вдигнат до величие (10:2), ние можем да си представим как тя се усмихвала с истинско удовлетворение. Защо? **Защото Бог е изпълнил плана Си! Доброто е триумфирало над злото.** Надеждата е прогонила страха. Каква ли радост е предизвикало това в тази прекрасна жена, когато дълбоко в сърцето си е разбрала, че Бог я е използвал, за да изпълни великия си и славен план!

Тук е много подходящо място да се спрем на една от великите теми на християнството, **каквато е темата за триумфиращата надежда.** Не става дума за надеждата като за някаква абстрактна, смътна мечта, а за триумфиращата надежда, **за този вид вяра, при която всичко завършва добре.** Заобиколени от житейските борби, бури, трудности и страдания, ние можем да погледнем в мислите си отвъд днешния ден и да видим освобождението, триумфа, победата. Защото, в края на краищата, Бог наистина побеждава. Всички земни страдания, финансови затруднения, травми на емоциите ни, цялата ни физическа немощ и ограниченост, всичките ни домашни конфликти, всички международни войни и заплашителни слухове за войни, всичко това ще свърши. **И ние ще бъдем с Този, който ще победи!** А това означава, че ще има само хармония, победа и радост, хваление и празнуване. Ние ще бъдем вътрешно променени, ще имаме нова природа, нов разум и ново тяло. Ние ще имаме радостта да живеем вечно, да хвалим и да се възхищаваме от нашия Бог.

Накрая Бог винаги побеждава. Неговият план се разкрива. Тъкмо поради това обичам историята за Естир. В нея има не само велика драма, която постоянно ви държи в напрежение, но когато дойде финалната сцена, нещата отиват на местата си. Всичко завърша добре. Бог побеждава! Не се ли дразните, когато гледате филм, който завършва внезапно. Вие излизате от киното и си мислите: “Добре, но това просто е вмешателство.” Но вие знаете, че това не е вмешателство, а просто това е края на филма! Или края на една книга, която ви оставя празен и в недоумение. Вие продължавате да я прелиствате към края, очаквайки, че може би след няколко празни страници книгата ще има един по-добър край. Но в този случай не става така. Ако сте като мене, вие обичате нещата са са добре завършени, когато виждаме край, който е триумфиращ и прославящ Бога. И ако приличате на мене, вие харесвате, когато справедливостта побеждава, когато доброто побеждава злото, когато доброто царува.

Последен поглед към историята след нейното завършване

“И цар Асуир наложи данък на земята и на морските острови. А всичките му силни и могъщи дела, и описанието на величието, на което царят въздигна Мардохея, не са ли писани в Книгата на летописите на

персийските и на мидийските царе? Защото юдеинът Мардохей стана втори подир цар Асуира, велик между юдеите и благоугоден на многото си братя, като търсеше доброто на людето си и говореше мир за целия си род. (Ест. 10:1-3)

Край на книгата и тя завършва така, както би трябвало да завърши. Какво виждаме пред себе си? Като начало, пред нас се намира същия цар, с който се срещнахме в началото на книгата. Пред нас е същото царство, което обхваща 127 области. Това не се е променило. Пред нас е същата държава Персия и същата столица, град Суса.

Но някои неща са се променили. Астин вече не е царица. Сега царица е Естир. А това е царица, която е спечелила уважението и верността на съпруга си. Преди Аман беше вторият човек след царя, но той си отиде завинаги. Мардохей е жив и е добре. Злите планове не се изпълниха. Измамата беше изкоренена и злото беше напълно победено. За да станат нещата даже още по-добре, Мардохей беше въздигнат от царя и сега той е вторият управник след него в царството. Стих 3 ни дава полезна информация, от която разбираме, защо в стих 2 Мардохей е описван като човек с голямо величие. Ние научаваме 4 неща за него.

1. Той е най-високопоставения измежду юдеите.
2. Той е благоугоден на многото си братя.
3. Той е търсел доброто на хората си.
4. Той говореше за благоденствието на целия народ.

Не е твърде лошо за една надгробна епитафия.

Ако всичко е добре, когато завършва добре, ние трябва да се съгласим, че в случая това е така. Трябва да помните, че Персия е била варварска държава, в която са царували варвари. Юдеите, които са живели там, са представлявали само една малка част от населението и са били там само поради разрешението на правителството. Тези евреи е можело да бъдат избити, когато е била завладявана земята им, но са били оставени живи и им е било позволено да живеят на територията на Персия. Сега, за наше изумление, а сигурно и за изумление на много други хора в Персия, както юдеи, така и неевреи, един юдеин станал втория човек в управлението на цар Асуир.

Човекът, който е издигнат до това високопоставено положение в Персия, е един изненадващ избор.

Кой би могъл някога да предположи, че един юдеин ще стане министър-председател на една варварска държава? Ако по онова време в Суса е имало вестници, те сигурно щяха да излязат с големи заглавия на челните си страници: “Варварски цар избра нов министър-председател, и то Юдеин!” Това е изненадата. В текста на книгата Естир не се казва: “Цар Асуир, един варварин, издигна юдеинът Мардохей.” Разбира се, че не се казва това. Защото да си варварин в Персия не е никаква новина. **Но да си юдеин в Персия е новина.** Това е изненадващото. Но разбирате ли, Бог е единственият Цар, а не царят!

Всичко това ми дава основание да направя общ оглед и да извлека 3 принципа за нашия живот от тази древна книга:

1. **Когато Бог побеждава, често използва най-неочакваните хора.** Това ми припомни за един от любимите ми псалми, Псалм 78, който завършва със следните думи, посветени на Давид: “*Избра и слугата Си Давида, и го взе от кошарите на овцете; От подир дойните овце го доведе, за да пасе людето Му Якова и наследството Му Израиля. Така той ги пасеше според незлобието на сърцето си, и ги водеше с изкуството на ръцете си.*” (Пс. 78:70-72) Каква изненада! Почти 40 години израилтяните са живели при царуването на един цар, който е бил висок, тъмнокос и може би красив, цар Саул, който въпреки, че нямал подходящ характер, поне е имал царствена осанка. Хората си избрали Саул, отчасти поради външния му вид. Те имали такава представа за царската особа. Докато накрая Бог промушил ръката си между редиците на юдеите и избрал един непознат млад овчар. Изненадващ избор. Или спомнете си за друг неочакван избор. Ако искате да водите извеждането на 2 милиона души от Египет, кой бихте избрали да се противопостави на Фараона - евреин или египтянин? Бъдете честни и кажете какво бихте направили. Ако изберете евреин, ще изберете ли човек, който е извършил убийство? А дали той ще бъде на 80 години? Ще изберете ли един облечен с овчи кожи овчар, който от 40 години не е влизал в голям град? Разбирате ли, **колкото повече се замисляте, толкова по-изненадващ започва да ви се струва Божият избор.** Житейската биография на Моисей е била доста незабележителна: “Работил е за гъста си като овчар в продължение на последните 40 години.” Той е бил бедуин, живеещ на полето. Бихте ли избрали една проститутка, за да крие юдейските съгледвачи? Бихте ли избрали един несъвършен и непокорен пророк, който да води Великото Евангелистко Нашествие за завладяване на Ниневия? Бихте ли избрали един преследвач християните фарисеи, за да се превърне в образец на милост и да напише по-голямата част от Новия Завет? Бихте ли избрали един човек, който 3 пъти се е отричал от Исус, за да стане главният говорител на ранната църква? **Но нали разбирате, че Бог прави изненадващи неща.** Това е причината, поради която Той издига един незабележим човек, седящ в царската порта и да го направи министър-председател. Бог изпитва удоволствие да издига незабележими хора и да ги превръща в знаменитости. Както Павел пише на коринтяните: “...вижте какви сте вие

призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните” (1Кор. 1:26-27). С други думи, не са избрани много хора със синя кръв. Той избира презрените и мнозина от неудачниците в този свят, за да последват Онзи, който умря на кръста. Това отваря вратата за следващия принцип.

2. Когато Бог побеждава, качествата на хората, които издига, за да ги използва, обикновено са непретенциозни. Мардохей не изглежда да е имал царствена осанка. Той не се подхождал за трона. Никъде в Библията не се казва, че Мардохей е изглеждал добре в дрехите на царя. Но тъкмо в това е проблемът: Бог използва скромните хора. Самата Естир също е била скромна жена. Ние никъде не можем да намерим за нея да се говори, че е високообразована, че е добра ораторка или че е много надарена. Вижте какво се казва за нашият Господ Исус, когато се е родил като малко бебе в един обор: *“Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счита, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.”* (Фил. 2:5-8) Това е била най-лошата смърт. Този вид смъртно наказание се е налагало само за криминалните престъпници. *“Затова и Бог Го превъзвися, и Му подари името, което е над всяко друго име; така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и подземните същества”* (Фил.2:9-10). Но за да достигне до това триумфално положение, Исус е останал скромен и се е подчинил.

Помнете, че когато Бог побеждава, Той издига хора, които са скромни и непретенциозни. Между другото, помнете, че скромността не се изразява с начина по който се обличаш, с парите които печелиш, с колата която караш, тя даже не се заключава с това как изглеждаш. Ние никъде ни можем да намерим заповед от Бога да “изглеждаме” скромни. Скромността е начин на поведение. Тя е поведение на сърцето и на разума. Тя означава човек да си знае мястото и никога да не се подценява или надценява поради това, че някой може да бъде по-богат или по-беден от него. Тя означава човек да си знае ролята и да я изпълнява заради Божията слава и възхвала. Повтарям, скромността е дух и вид поведение. *“Имайте в себе си същия дух”* (Фил. 2:5). Ако искате да знаете как този дух работи в живота ви, вижте какво пише на друго място във Филипяни: *“Не правете нищо от партизанство или от тицеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, но всеки и за чуждото”* (Фил. 2:3-4). Имайте духът, който е притежавал Христос, който доброволно се отказа от възможността независимо да използва божественото си положение. Няма друго качество, което да е толкова подобно на Божиите качества, колкото е смиреността. Имам усещането, че Естир се е научила на скромност от Мардохей, който е бил нейният възпитател в младостта ѝ. Помнете това, когато ви дойде редът да бъдете повишени. Помнете това, когато Бог ви избере за един от своите говорители и ви постави на място, където обществото ще ви гледа и ще ви слуша. Помнете колко е важно да имате скромно сърце и скромен ум. Нищо не заслужава повече адмирации, нищо не е по-сходно с поведението на Бога от това да имате желанието да живеете в истинска скромност, без да се я демонстрирате натрапчиво. Тези мисли за истинската скромност ми напомнят за историята на един млад човек, наречен Уолтър, която прочетох наскоро: “Уолтър започнал работа в най-голямата компания на света. Административният директор му казал, че трябва да започне от най-непрестижната работа и да се издигне благодарение на работата си, поради което Уолтър започнал работа в куриерската служба. Той харесал работата си, но често си мечтаел да стане директор на компанията, президент или даже председател на управителния съвет на директорите! Веднъж докато разпределял пощата, той видял хлебарка в ъгъла на стаята и отишъл да я стъпче, но чул един тъничък гласец, който му извикал: “Не ме убивай! Аз съм хлебарката Милтън и ако ми спасиш живота, аз ще изпълнявам всичките ти желания.” Уолтър се съгласил, че това е добра сделка и спасил живота на хлебарката. Първото желание на Уолтър било да напусне куриерската служба и да стане вицепрезидент и Милтън го изпълнил. В същност Милтън изпълнявал желанията му едно след друго, докато най-накрая Уолтър станал председател на съвета на директорите на най-голямата компания на света и офисът му се намирал на най-горния етаж на най-високото здание в свята. Уолтър бил в центъра на вниманието на всички хора, бил много щастлив и често си казал: “Аз съм Уолтър и съм на върха. Няма човек, който да е по-велик и по-важен от мене.” Тогава един ден чул стъпки на покрива и когато отишъл да провери кой е там, намерил едно малко момченце, което било на колене и се молело. “На Уолтър ли се молиш?” - попитал той. В края на краищата той бил председателят на съвета на директорите на най-голямата компания в света. Детето отговорило: “А, не. Аз се моля на Бога.” Уолтър бил доста обезпокоен от този развой на събитията, поради което се върнал в кабинета си и изпратил за доведат хлебарката Милтън. “Имам друго желание,” казал той на Милтън. “Искам да бъда като Бога.” Тогава Милтън изпълнил молбата на Уолтър и на следващия ден той се върнал в куриерската служба.”

Пътят към издигането е човек да се смирява. Както виждаме в Господ Исус Христос, най-високопоставеното положение е положението на пълно самоотричане в полза на другите. Това не е

състояние на показна набожност. Това е истинска скромност на разума. Това е да се мисли първо за другия човек. Това означава на практика да се проявява съчувствие и съпричастие с болката на другите. Това означава да се отказваме от едни неща и да изграждаме в себе си други неща. Това означава да се радваме на издигането на някой друг човек. Това означава да се изразява признателност и възхита от работата на Божията ръка в живота на другите хора. Това означава бързо да забравяме за собствените си интереси. Това означава човек да бъде като Мардохей, който бил *“благодарен на многото си братя, като търсеше доброто на хората си и говореше мир за целия народ”* (Ест. 10:3).

3. **Когато Бог печели, това, което ни съобщава, се отнася за всички хора.** Светът на Мардохей е бил обширен и не е бил ограничен до собственото му семейство, нито е обхващал само непосредствените му съседи. Той не е обхващал само столицата Суса, където е живеел и където се намирал царския дворец. Той не е бил ограничен и до 15 - 20 области, а се простирал над всички 127 области. И той е говорил за мир и благоденствие на целия народ. Еврейската дума за “мир” е “shalom” и тя изразява древното разбиране за здраве, безопасност и материално благополучие. Тази дума е доставяла голямо удоволствие на юдеите. Мардохей изпратил съобщение за надежда и безопасност на всички хора, което сигурно е харесало на Бога. Защо? Защото целият свят се намира в сърцето на Бога и Той се грижи за всеки език, племе и нация. Спомняте ли си заключителната заповед на Неговия Син? *“Идете, прочее, научете всичките народи, и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух”* (Мат. 28:19). За нещастие светът в който живеем не се подчинява на нито едно от тези три правила. Например, когато хората избират водачите си, критериите са много по-различни. Хората харесват твърдите, способните, компетентните и силните ръководители. Ние търсим онези, които звучат добре и изглеждат добре, които имат превъзходно и обширно образование и подхождат на представата ни за един впечатляващ водач. Ние не търсим неочакваното и не сме така готови да приемем изненадата. Когато търсим хора с подходящи качества, за да свършат определена работа, ние сме под влияние на видимите характеристики. Ние харесваме хората, които са харизматични, които са блестящи и които веднага грабват вниманието ни. Забелязах, че през последните повече от 20 години **ние все по-малко търсим липсата на противоречивост, честност и истински характер в кандидата за президент на нашата страна.** Ние търсим хора, които изглеждат добре на телевизионния екран, хора които с лекота и без усилие се защитават срещу опонентите си, които могат да направят достатъчни компромиси, за да се харесат на всеки човек. Ние предпочитаме външния вид. Можем да приемем липсата на характер в нашия избраник, но не го харесваме, ако е непривлекателен. Но Бог не обръща внимание на външността и търси хора със смирено и скромно сърце! Ние живеем сред хора, които се грижат предимно за себе си и търсим най-добрия кандидат. Но Божият план обхваща всеки човек, всеки народ, всяка раса, всяка култура. В него се включват както огромните и високоразвити страни, така и малките и неразвити държави. Божието съобщение за “shalom” чрез вяра в Христос е универсално, отнасящо се до всички хора, то е неограничено, в него няма предразсъдъци. То е всеобхватно!

Славна надежда за християнина от всички поколения

Нашият Бог продължава да бъде Бог на изненадите. Това никъде не е така видно, както в историята на Естир. Той е издигнал на трона в Палестина една непозната млада жена, едно сираче, една юдейка. Той е променил сърцето на един могъщ, упорит и невярващ варварски цар. Той преобърнал с главата надолу злият план на един високопоставен и антисемитски настроен царски служител и го е довършил според волята Си. Той използвал един смирен юдеин, живеещ в робство, за да промени цялата история на царството и на населението му.

Но не си мислете, че Бог е свършил с изненадите Си! Той продължава да привлича вниманието ни, като използва метода на изненадите. Просто си припомнете последните няколко години от живота си. Случило ли ви е се нещо изненадващо? Каква надежда ни дава това! Бог не само прави неочаквани неща, Той издига непретенциозните хора. Знаете ли каква възможност ни предоставя това? Това ни дава възможност да разнасяме това универсално съобщение по целия свят и то навсякъде да е подходящо. Вие можете да отидете в района на градското гето, вие можете да отидете в царския дворец и то навсякъде е търсено и чакано. Можете да го занесете на англоговорящите народи или на хора от другата страна на земното кълбо, където хората говорят някакъв друг език и то пак ще бъде на мястото си. Божието съобщение е общовалидно и поради това нашата надежда е надежда за мир по целия свят!

И никога не забравяйте, че Бог винаги побеждава. **Независимо дали вярвате в Него или не, Бог винаги побеждава. Независимо дали Го приемате или не, Бог побеждава.** Независимо дали се обръщате с разкаяние към Него, Бог побеждава. Независимо дали се покланяте пред Него като ваш Спасител и Господ, Бог все пак побеждава. Естир и Мардохей биха могли да се присъединят към апостол Павел, който казва: *“Аз се подвизавах в доброто войнствувание, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене*

венецът (правдата), който Господ, праведният съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление” (2Тим. 4:7-8).

В края на живота си великият апостол с други думи казва: “А най-доброто все още не е дошло при вас. Във всички неща Бог не само ме благослови със славното си Евангелие в живота ми, но и ме очаква, за да коронова вярната ми служба след смъртта ми. Каква славна надежда е това за мене!” Накрая Бог побеждава, а с него побеждават и всички, които Му служат. Нас ни очаква един постоянен дом в небесата, където ще познаем и ще живеем вечно в мир. Един човек е написал следното: “Странно е, че когато си мислим за небесата, ние си ги представяме като някаква абстрактна сянка. Ние ги оцветяваме с бледата лунна светлина, със съня и с лицата на смъртта. Но там няма сенки; там има съществуване в радост и в жизнерадостни дейности.”

“Съществуване в радост и жизнерадостни дейности.” Тъкмо това наричам надежда, в която си заслужава да вярваме! Това е нашият бъдещ дом, той е за онези, които познават Христос. Там ще изчезнат всички спорове, страдания, увреждания, препятствия, отчаяния, загуби, сълзи и трагедии. Там Христос ще бъде светлината и там ще Го видим такъв какъвто е. Вече не чрез вяра, а с очите си. Вече не с надежда, а като абсолютна реалност.

“Боже, върни ни обратно към древното съобщение, което Книгата Естир ни описва. Това е същото съобщение, което Исус Христос не само проповядваше, но и изживя в живота си. Върни ни обратно при Онзи, който наистина е нашият победител. Покажи ни важността да имаме смирен дух и истински характер. Дай ни чувство за задоволеност, че сме част от Твоят план, без да държим сметка, какво означава това за нас на тази земя. Дай ни вяра да Ти вярваме, даже когато Ти изглеждаш отдалечен и отсъстващ. Изпълни ни с надежда, докато възприемаме края, който сигурно ще дойде. Междувременно, скъпи Отче, направи ни отговорни хора, които подобно на Естир, са поставени да живеят в конкретни условия за време като настоящето, за да могат да занесат съобщението Ти по целия свят. Дай ни нейната смелост, сила и достойнство. И правейки това, Господи, пази ни да не разчитаме на собствената си интелигентност и решителност. Напомняй ни отново и отново, че най-накрая Ти винаги побеждаваш! Нека да имаме твърда вяра в Твоя Син Исус Христос, в чието непобедимо име се моля. Амин.”

Списък на преведените от мен книги или подбрани мисли на велики хора, които мога да ви изпратя безплатно по електронната поща в PDF формат

1. Аз бях свършен – Джордж Найт
2. Аз и моята голяма уста - Джойс Майер
3. Бог ще ви преведе през изпитанията – Макс Лукадо
4. Бракът - не само да оцелява, но и да процъфтява – Суиндъл
5. В окоето на бурята – Макс Лукадо
6. Въпроси и отговори - 622 въпроси и отговори на библейски теми - Едуард Фюдж
7. Глад за разбиране - Калвин Милър
8. Да се срещнем в библиотеката – Суиндъл
9. Давид – Суиндъл
10. Добрата новина за безпокойството - Уилям Бекъс
11. Добрият живот – Чарлз Колсън и Харолд Фикет
12. Естир – Суиндъл
13. Живот, който винаги сте искали - Джон Ортберг
14. Здравото семейство – Суиндъл
15. Изненадани от Библията – проф. Райт

16. Илия – Суиндъл
17. Йов - Суиндъл
18. Йосиф – Суиндъл
19. Как трябва да живеем сега - Чарлз Колсън
20. Когато Бог прошепне твоето име - Макс Лукадо
21. Кой е прав - Бог или Дарвин - Кели Сегрейвс
22. Милост, повече отколкото заслужаваме - Макс Лукадо
23. Мир с Бога - Били Греам
24. Моисей – Суиндъл
25. Молитвата на Явис - Брус Уилкинсън
26. Мъжки разговор – Суиндъл
27. намиране на мир в житейските бури – Чарлз Суиндъл
28. Нещо повече - Катрин Маршал
29. Основи на християнството - Джон Стот
30. Обикновено християнство – К. С. Луис
31. Отговори на житейските проблеми – Били Греам
32. Павел – Суиндъл
33. Победа в Христос - Чарлз Трюмул
34. Победата на разума – Родни Старк
35. Посланието на Проповедта на планината - Джон Стот
36. Преведени проповеди от различни автори - общо 271 бр.
37. Проповеди от Бил Букнайт - 24 бр.
38. Проповеди от Виктор Шепърд - 255 бр.
39. Проповеди от Кърк Нийли - 178 бр.
40. Проповеди от Макс Лукадо - 20 бр.
41. Проповеди от Спържън - 28 бр.
42. Просто християнин – проф. Райт
43. Религиозна класика – христоматия
44. Роден отново – Чарлз Колсън
45. Свободни в Христос - Сесил Хуук
46. Силата на Бога да променя живота ви – Рик Уорън
47. Страданието, успехът и Денят на спасението – Едуард Фюдж
48. Стремеж към почтен характер и християнски живот - подбрани мисли

Част 1а – Как да живеем

Част 1б – Как да живеем

Част 1в – Как да живеем

Част 2 – За молитвата

- Част 3 – За човешките отношения
- Част 4 – За решителността, смелостта, страха и волята
- Част 5 – Да се подчиняваме на Бога и на родителите си
- Част 6 – За позитивния подход, радостта, щастието и смеха
- Част 7 – За приятелството
- Част 8а – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
- Част 8б – Оpozнаване на Бога, как работи Бог и за Божията милост
- Част 9 – Да не съдим другите, да не обвиняваме, да не отмъщаваме
- Част 10 - Справедливост и несправедливост, добро и зло
- Част 11 - За Светия Дух и духовността
- Част 12 - За греха, изкушението и бдителността
- Част 13 - Смирение, кротост, покорството, слава, гняв, гордост, високомерие и самолюбие
- Част 14 - Как да говорим и как да мълчим
- Част 15 - За любовта и омразата
- Част 16 - За разкаянието и опрощението
- Част 17 - Отмъщение, състрадание и толерантност
- Част 18 - Търпение, издръжливост и отчаяние, упоритост и нерешителност
- Част 19 - Престъпление, наказание и дисциплиниране
- Част 20 - Страст, чувства и емоции, страх, ужас и смелост
- Част 21 - Завист, ревност, богатство и успех
- Част 22 - Глупост, суета, лицемерие и самохвалство
- Част 23 а - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 б - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 23 в - Вяра, надежда, доверие, увереност и съмнение
- Част 24 - Достоянство, почтеност, честност и непротиворечивост
- Част 25 а - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 б - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 25 в - Мъдрост, благоразумие, разум, разбиране и обучение
- Част 26 - Задоволство от живота, щедрост и даряване
- Част 27 - Благодарност, благодарство и хваление на Бога
- Част 28 - Трудолюбие, усърдие, старание и мързел
- Част 29 - Свобода, робство, самодисциплина, дълг и отговорност
- Част 30 – Самосъжаление
- Част 31 а - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 б - Истина, лъжа и заблуда
- Част 31 в - Истина, лъжа и заблуда
- Част 32 - Оплакване, огорчение и недоволство
- Част 33 - Душевен мир, християнска любов и милосърдие
- Част 34 - Отношение на християнина към другите религии и към атеизма
- Част 35 а - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 35 б - За нашият избор и за нашите приоритети

- Част 35 в - За нашият избор и за нашите приоритети
- Част 36 - Стремеж към Бога, към духовната зрелост и към светостта
- Част 37 - Демони и дяволи
- Част 38 - Факти и данни за Исус, за човешкото тяло, за света, за вселената и живота и изказвания на велики хора
- Част 39 - Изпитанието, страданието и чакането
- Част 40 - Как Бог пречупва упорството на човека
- Част 41 - За евангелизацията
- Част 42 - Деца, родители и семейство
- Част 43 - Смисълът на живота, на смъртта, на ада и на целомъдрието
- Част 44 - За Библията и църквата
- Част 45 - За кръстът на Христос, за нашият кръст и за служението ни на Бога
- Част 46 - Минало, настояще и бъдеще
- Част 47 - За действието, за мисленето, за активността и пасивността
- Част 48 - Бог променя хората
- Част 49 - Самота и самоубийство
- Част 50 - Сърце и ум, вяра и наука
- Част 51 - Красота, съвършенство и мечти
- Част 52 - За кръщаването и спасението
- Част 53 - За ученичеството и последователите
- Част 54 - Традиции, религия и морал
- Част 55 - Бог лекува
- Част 56 - За лидерството
- Част 57 - Божият план за моя живот
- Част 58 - Да се страхуваме само от Бога и от нищо друго
- Част 59 - Някои Библейски пророчества, които са се сбъднали
- Част 60 - Хумор, мисли и интересни истории

49. Тайните на лозата - Брус Уилкинсън
50. Тайната на щастието – Били Греам
51. Той е там и Той не мълчи - Франсис Шейфър
52. Управлявайте чувствата си - Джойс Майер
53. Цар Давид - Дейвид Пиърс
54. Целенасочената църква - Рик Уорън
55. Целенасочен живот – Рик Уорън
56. Цената на ученичеството - Дитрих Бонхофер